

Giới thiệu Bã Xã Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền

Cô làm tại công ty Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia đứng nhất nhì trong nước, nghiệp vụ trải rộng cả nước, xa tới Bắc Phi cùng với Nam Mỹ cũng có, cũng là Đại Tập Đoàn, cho nên phúc lợi cùng tiền lương cũng rất mê người, bởi vậy sau khi tốt nghiệp, Hà An Ân không cần suy nghĩ liền tiến vào Đại Tập Đoàn này, trở thành một thành viên trong phòng tài vụ, trải qua ba năm không ngừng nỗ lực, cô rốt cục trở thành trợ lý kế toán nho nhỏ, hiện tại phòng tài vụ không thể hoặc thiếu một kế toán.

Về phần hôm nay sẽ có quản lý mới đến nhận chức, nghe Tiểu Trần bộ phận tài nguyên nói, hôm nay đến nhận chức là một thạc sĩ từ nước ngoài trở về, anh ta làm kế toán viên cao cấp ở Sự Vụ Sở Li lớn nhất thế giới vài năm, còn giữ chức vụ quản lý, bất quá vì về nước phát triển, mới từ chức công việc phát triển kia, đến công ty chúng ta làm quản lý."

Ai sẽ là cấp trên của cô khi họ gặp nhau chuyện gì sẽ xảy ra khi hồi xưa anh nợ tiền của cô? Mời các bạn tiếp tục theo dõi câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bã Xã Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu

Ba Hà từ nước ngoài trở về, Mẹ Hà kỳ thực không ủng hộ tập tục chọn đồ vật đoán tương lai như vậy, bà cho rằng tập tục này căn bản không có căn cứ, con gái bà tính tình rất thích chơi đùa âm ỉ thấy cái gì ở trước mặt liền cầm lấy chơi đùa. Làm sao có thể dựa vào đó cho rằng sau khi lớn lên đứa nhỏ này sẽ hướng theo đó mà phát triển a?

Cho nên khi con gái bảo bồi họ được một tuổi ông cụ Hà liền nói muốn giúp bọn họ cử hành chọn đồ vật đoán tương lai, bọn họ chỉ là đồng ý qua loa cho xong chuyện, cũng không đặt việc đó ở trong lòng.

Nhưng ông cụ Hà lại xem chuyện này quan trọng, cháu gái bảo bồi của ông chọn đồ vật đoán tương lai, làm sao có thể để cho vợ chồng không hiểu chuyện này làm qua loa chứ? Cho nên ông cụ Hà thay cháu gái chọn đủ loại kiểu đồ vật đoán tương lai, từ Kim Toán Bàn*, bình hoa cũ, cho tới cây thước, bánh bao nóng, mọi thứ đều có.

Thật vất vả để chọn đồ vật đoán tương lai này, ông cụ Hà mời thân bằng hảo hữu cùng nhau tới chứng kiến thời khắc quan trọng này, bên trong phòng khách rất to, người đến người đi rất vui vẻ.

"Ân Ân a, cháu cẩn thận nhìn mấy thứ này xem, nếu có cái nào cháu thích đầu tiên phải nắm chặt đứng lên, ngàn vạn không cần buông tay biết không." Ông cụ Hà ôm cháu gái bảo bồi cẩn thận dạy cô bé, cô bé ngẩng đầu cười một cái làm những người khách không khỏi ngậm ngùi.

"Lão Hà ơi, bà coi này cháu gái thật xinh đẹp nha."

"Ừ, thật đáng yêu, nếu em sinh đứa nhỏ đáng yêu như vậy, em sẽ không sợ béo, không sợ đau."

Ông cụ Hà kiêu ngạo nâng nét mặt già nua lên, nhận ánh mắt yêu thích cùng ngưỡng mộ của mọi người, "Con nhớ chưa? Ân Ân."

"A ưm a ưm." Cô bé tròn vo mới sinh giờ hai tay lên la hét, giống như trả lời dặn dò của ông nội.

"Tốt lắm tốt lắm, Ân Ân chúng ta thật là đứa trẻ thông minh." Ông cụ Hà cũng không biết tiểu nữ oa đến cùng hiểu hay không, dù sao ông cảm thấy cháu gái ông là thông minh nhất thế giới, đứa nhỏ rất hiểu biết, đương nhiên là biết ông đang nói cái gì.

Ba Hà cùng Mẹ Hà nhìn ông cụ Hà hồn nhiên than nhẹ một tiếng.

Nhìn thời gian, đã đến giờ lành, ông cụ Hà đem tiểu tôn nữ để xuống trên sàn nhà sáng lấp lánh, để cô bé đi lên phía trước.

Cô bé hùng hồn đi được vài bước sau đó dừng lại, quay đầu nhìn ông nội cùng ba ba, mẹ, còn có người vây xung quanh, đôi mắt to chớp chớp, thoát nhìn rất đáng yêu.

"Ân Ân ngoan, đi lấy đồ vật gì đi." Lòng ông cụ Hà nóng như lửa đốt, muốn biết tiểu nữ bảo bồi tương lai sẽ có thành tựu vĩ đại gì.

"A ưm." Cô bé kêu một tiếng, tiện đà nỗ lực đi lên phía trước, mọi người nghển cổ chờ đợi, cô bé đi đến trên sàn nơi chọn đồ vật đoán tương lai, bắt đầu chiến dịch tìm đồ.

"Ân Ân ngoan, lấy bút tốt lắm, tương lai sẽ đọc sách làm tài nữ**."

**Phụ nữ tài ba

"Ân Ân, lấy thuốc tốt lắm, tương lai lớn lên làm thẩm phán."

"Lấy ấn giam cũng tốt, mai mốt sẽ làm chánh án."

"Ta cảm thấy lấy bánh bao cũng tốt, có thể ăn là hạnh phúc rồi nhì."

Người xung quanh cùng ba Hà, mẹ Hà rất khản trương, sợ bạn nhỏ đáng yêu lấy sai vật thì cả đời liền coi như toi rồi.

Bỗng dưng, vốn bạn nhỏ còn đang ngẩn người phút chốc nhanh chóng đi đến bên tờ tiền, cầm lấy tờ 100 khối tiền giấy màu hồng hồng, vốn phòng khách đang âm ỉ bỗng chốc yên tĩnh trở lại, ngay người từng mắt nhìn bạn nhỏ cầm tiền giấy không buông, còn cười đến lộ ra mấy cái răng sữa, đến nỗi không thấy cả mắt của cô bé.

Ông cụ Hà cũng ngẩn ngẩn ra, tờ 100 khối tiền giấy kia, ông chỉ là đặt ở nơi đó để làm nền, ông ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ đến, tiểu tôn nữ không ăn bánh bao nóng, không lấy bút ngòi vàng, không lấy tiểu Ngọc bàn***, chỉ nắm lấy tờ giấy mỏng kia, còn coi như châu báu bảo hộ trong ngực, đó không phải là đại biểu, tương lai tiểu tôn nữ sẽ yêu tiền sao? Ông cụ Hà cảm thấy ông muốn hôn mê rồi.

Vợ chồng Hà nhìn thấy bộ dáng ông cụ Hà bị đá kích lớn, vội vàng tiến lên an ủi, "Ba, chỉ là chọn đồ vật đoán tương lai mà thôi, con bé chỉ chơi đùa, ba đừng coi là thật."

Đừng coi là thật? Ông cụ Hà nhìn tiểu tôn nữ vẫn đang chơi với tờ tiền giấy, thật sự có thể không trở thành sự thật sao?

Hàng tháng cứ vào thứ bảy là ngày An Ân mong chờ nhất, đơn giản là vì thứ bảy là ngày công ty phát lương.

Sáng sớm, Hà An Ân tự mình đi đến nơi ngân quỹ, gạt thẻ, bấm mật mã vào, bấm vào trang báo tài khoản nơi hiển thị số tiền, lòng của cô hưng phấn, nhảy nhót, vui vẻ thu hồi thẻ tài chính, cô linh hoạt đi về hướng cửa công ty cách đó không xa.

Cô làm tại công ty Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia đứng nhất nhì trong nước, nghiệp vụ trải rộng cả nước, xa tới Bắc Phi cùng với Nam Mỹ cũng có, cũng là Đại Tập Đoàn, cho nên phúc lợi cùng tiền lương cũng rất mê người, bởi vậy sau khi tốt nghiệp, Hà An Ân không cần suy nghĩ liền tiến vào Đại Tập Đoàn này, trở thành một thành viên trong phòng tài vụ, trải qua ba năm không ngừng nỗ lực, cô rốt cục trở thành trợ lý kế toán nho nhỏ, hiện tại phòng tài vụ không thể hoặc thiếu một kế toán.

Về phần tại sao trở thành kế toán? Vốn cũng không có gì, tất cả bởi vì nhìn đến tình huống tài vụ của công ty, dự đoán cuối năm có phải tiền thưởng gấp bội hay không, cho nên chữ số công ty thu vào không ngừng đi lên, cô sẽ không tự chủ hưng phấn lên.

Trong thang máy những nhân viên chen vào đến đặt kín, cô xin lỗi đối với một nhân viên không vào được thang máy, sau đó thang máy từ từ đi lên đến phòng cô, cô trở lại chỗ ngồi của mình.

"Xin chào, An Ân." Cô mới vừa đặt túi xách các đồng nghiệp bốn phía liền tự động chào hỏi.

"Xin chào mọi người, buổi sáng hôm nay thế nào mỗi người đều trang điểm xinh đẹp như vậy? Còn có. . . . . Hôm nay mọi người đều cùng nhau đi hẹn hò sao?" Phòng tài vụ có là tiếng tu viện, trừ bỏ các ban quản lý, các nhân viên khác đều nữ tính giống nhau, cho nên bình thường tất cả mọi người, ách, rất mộc mạc, mà hôm nay người người đều trang điểm xinh đẹp, hình như chỉ có cô là không có trang phục tham dự, chỉ mặc đồ nhân viên com lê đen cùng áo sơ mi trắng rất chừng mực.

"Tôi nói cho An Ân rồi nhưng chắc cô đã quên."

"Cô nha, trong mắt chỉ có biết ngày hôm nay là ngày phát lương, cùng với tài khoản mà thôi."

Nghe đồng nghiệp trêu ghẹo cô, Hà An Ân cũng không tức giận, dù sao các cô nói không có sai, nếu đã là sự thật cô cần gì phải tức giận.

Chẳng qua cô đối với các cô nói "Quên rồi." Nhưng cô cũng cảm thấy rất tò mò nha, "Các vị tiểu thư, xin người có địa vị cao nhân nhượng trước kẻ có địa vị thấp chỉ bảo tiểu nhân đây đã sai lầm gì được không? Như vậy lòng tiểu nhân nhất định sẽ cảm kích không thôi."

Các cô đã sớm biết Hà An Ân này là tiểu yêu tiền, trừ bỏ tiền cô không quan tâm bất cứ chuyện gì.

Người này có thể vì một đồng tiền mặt trời lên cao đi qua vài cái ngã tư cũng chỉ đi bộ mua một phần com trưa rẻ; rõ ràng có thể tự mình lái xe nhưng lại đi tàu điện ngầm, để tiết kiệm tiền, mỗi ngày mang giày cao gót ba tấc đuổi theo xe bus, chen lịch xe điện ngầm.

Nhưng các cô không thể tưởng tượng nổi An Ân lại đuổi theo một tên trộm, còn chạy hơn nửa giờ, bởi vì bên trong cái túi có mười đồng tiền.

Bọn họ có thể nghe, nhìn thấy đến không thể tin được, các cô nhìn Hà An Ân, lúc bắt đầu khó có thể tin, nhưng trải qua ba năm quen biết, các cô đã tập mãi thành thói quen, luyện thành tuyệt chiêu mặt không đổi sắc rồi.

Nghe được lời nói dễ nghe, đồng nghiệp nữ phòng tài vụ nghe được lời tăng bổng như vậy, người người đều vui vẻ vì tiểu yêu tiền giải thích nghi hoặc, "An Ân cô quên rồi hả? Quản lý Hoàng của chúng ta đã đến tuổi về hưu, thứ sáu tuần trước là bữa đi làm cuối cùng rồi á."

Hà An Ân cẩn thận nghĩ nghĩ, lúc sau bỗng lộ ra biểu cảm bi thương một chút, "A, tôi nhớ rồi."

Vì vui vẻ đưa tiền vị nguyên lão này, các đồng nghiệp trong phòng tài vụ góp tiền tặng cho ông một huy chương vàng, 500 đồng tiền kia như máu chảy đầm đìa, cô làm sao có thể quên được.

Nhìn đến biểu cảm kia, các đồng nghiệp nữ tự biết đui lý lập tức chuẩn bị, đem trọng trách an ủi cùng với giải thích nghi hoặc giao cho những người khác.

Xem thường nhìn mấy người đó một cái, Phương Du nhận trọng trách vỗ nhẹ bả vai Hà An Ân, "Minh biết ví tiền như máu cậu, buổi trưa hôm nay mình mời cậu ăn cơm, ngoan ngoan."

"Thật sự?" Ánh mắt tuyệt vọng lộ ra ánh sáng lấp lánh quang mang, làm cho người nhìn nhìn không được dơ tay vỗ vỗ đầu cô.

Cũng bởi vì cô trương ra bộ mặt vừa đáng yêu vừa vô tội, cho nên cho dù Hà An Ân có tính tình coi tiền như mạng, cũng không làm cho người ta chán ghét cô, còn làm cho những đồng nghiệp nữ phòng tài vụ coi cô trở thành tiểu sủng vật.

Tâm tình tốt khi xoa xoa đầu cô, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tâm tình không tốt liền giảm xuống, dù sao không cần dính đến tiền, Hà An Ân có thể nói là thuần lương vô hại.

"Thật sự thật sự." Phương Du xoa đầu Hà An Ân giống như chú chó con, "Về phần hôm nay sẽ có quản lý mới đến nhận chức, nghe Tiểu Trần bộ phận tài nguyên nói, hôm nay đến nhận chức là một thạc sĩ từ nước ngoài trở về, anh ta làm kế toán viên cao cấp ở Sự Vụ Sở Lý lớn nhất thế giới vài năm, còn giữ chức vụ quản lý, bất quá vì về nước phát triển, mới từ chức công việc phát triển kia, đến công ty chúng ta làm quản lý."

Hà An Ân gật gật đầu, học sinh nước ngoài về nước, tiền đồ vững mạnh sáng lạn, chỉ nghe đến điều đó đã đủ làm cho những phụ nữ muốn kết hôn phải động lòng, khó trách hôm nay người người nếu không lộ bộ ngực sữa thì cũng lộ đùi.

Cô chớp chớp mắt nhìn da thịt trắng non mềm kia, khi nào thì tu viện đã bắt đầu có phong cảnh tươi đẹp rồi hả?

"A, tôi nhìn thấy, Tiểu Trần đang dẫn một người đàn ông rất cao về phía này kìa!" Vừa thối lui về phía sau đồng nghiệp đột nhiên lớn tiếng nói.

Nghe vậy, các đồng nghiệp nữ lập tức nhảy lên, kéo làn váy kéo làn váy, bóp ngực bóp ngực, chỉ có Hà An Ân là không có làm gì đi đến cạnh cửa đứng, chờ đám phụ nữ kia sửa sang lại cho tốt sau đó mới xếp thành hàng hoan nghênh.

Từ bên ngoài đi vô, quả là, Tiểu Trần dẫn theo một người đàn ông cao lớn đi về phía này, mà theo khoảng cách càng ngày càng gần, Hà An Ân cũng dần dần thấy rõ diện mạo người đàn ông kia.

Mây rậm mắt to, mũi cao thẳng, môi hơi bạc, thoát nhìn giống như hoa mĩ nam nổi tiếng ở Hàn Quốc, chẳng những có hương vị nam tính, xứng với dáng người cao lớn rắn rỏi kia, thoát nhìn cực kì có cảm giác an toàn, cũng làm cho người ta cảm giác có thể dựa vào.

Bỗng dưng, Hà An Ân nheo mắt lại nhìn thật kĩ, không biết vì sao cô càng nhìn diện mạo người đàn ông này càng thấy quen mắt, khiến cô nhìn không được tìm kiếm trong trí nhớ mình, muốn tìm xem người đàn ông này cùng cô từng có liên quan gì, liên quan trên tiền tài.

Người có thể khiến cho cô nhớ kỹ không nhiều lắm, phần lớn đều là người từng hường cô nợ tiền, mà người trước mắt này, cô rất nhanh liền nhớ ra rồi.

Có một thời gian, từng có một học trưởng nói bốp của anh bị trộm, nhưng trong nhà có việc gấp cần trở về nhà sớm, cho nên anh đã đem thẻ học sinh để ở chỗ cô, hướng cô mượn hai trăm khối đón taxi về nhà, anh còn hỏi tên cô cùng lớp, bởi vì anh muốn đi nước ngoài một chuyến, một khi anh về nước, sẽ đem tiền trả cho cô.

Lúc đó cô xem học trưởng kia là tiếng tăm lẫy lừng danh hiệu Đệ Nhất, mặc kệ trận đấu gì, tên của anh đều đứng nhất, hơn nữa lúc đó bộ dáng của anh rất gấp rút, cho nên cô cũng rất dứt khoát lấy hai trăm khối trong túi xách ra, dùng tiền com một tuần cùng tiền đi lại của mình đổi lấy thẻ học sinh của anh.

Tuy rằng hôm đó cô đói bụng, vẫn là rất có khí thế không hường bạn bè mượn tiền, còn mất một tiếng đi bộ về nhà, cô tin tưởng anh rất nhanh sẽ trả lại tiền cho cô, mà cô cũng làm một chuyện tốt, cho nên cũng không từ chối.

Nào ngờ cô đợi học trưởng kia suốt cả một tháng vẫn chưa thấy anh trả tiền lại, cô rốt cục nhìn không được tìm tới lớp của học trưởng, lại không nghĩ rằng cô không lấy lại được 200 khối mà còn nghe được một tin tức khủng khiếp, tên học trưởng kia đã chuyển trường chạy lấy người rồi!

Sấm sét giữa trời quang, Hà An Ân cô đường đường là một người yêu tiền, cư nhiên bị người khác lừa tiền, tuy rằng chỉ là hai trăm khối, nhưng nó cũng đủ làm cô đau lòng đến không thể nói gì, mà bây giờ lại để cô gặp lại học trưởng vay tiền không trả kia ở công ty, đứng là lưới trời lồng lộng, cô rất nhớ hai trăm khối đó nha!

Ngay sau đó cô lập tức trở về chỗ mình, tìm thẻ học sinh đã ố vàng trong túi xách, những năm gần đây, cô luôn luôn tự nhủ rằng sẽ có một ngày cô tìm được anh, cho nên thuận tiện đem thẻ học sinh này bỏ trong túi xách, quả nhiên trời không phụ lòng người mà, trời thương người nghèo, tấm thẻ học sinh này rốt cục cũng hữu dụng rồi.

Dưới tất cả ánh mắt kinh ngạc của đồng nghiệp nữ phòng tài vụ, Hà An Ân đi về phía người đàn ông, "Đỗ Khang, Tôi tìm anh thật vất vả nha!"

Đoạn ái muội này khiến cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, trợn mắt há mồm nhìn đôi nam nữ này, trong đầu tự chạy một đoạn hình ảnh của "Gian tình".

Bị chặn lại đường đi còn nghe được lời ái muội như vậy, Đỗ Khang nhú mày lại, cúi đầu nhìn về phía người phụ nữ bé bỏng trước mặt.

Anh có thể khẳng định, mình đã từng nói qua chuyện yêu đương, tuyệt đối không bao gồm cô gái trước mắt này, anh cũng không làm tình một đêm, cô cũng không phải đối tượng ái ân của anh, quan trọng nhất là, anh không có mất trí nhớ, cho nên những chuyện như vậy sẽ không phát sinh trên người anh, nhưng cô lại có thể kêu tên anh rõ ràng. . . . .

"Anh làm sao có thể đối với tôi như vậy." Nắm chặt thẻ học sinh trong tay, Hà An Ân lên án nói: "Anh có biết những năm gần đây, tôi tìm anh có bao nhiêu khổ sở không? Anh cư nhiên. . . . . Cư nhiên chạy trốn cho xong việc!"

Hà An Ân càng nói càng thêm ái muội, khiến cho những đồng nghiệp nữ chuẩn bị nhiệt liệt hoan nghênh quản lí mới ai cũng thay bằng một ánh mắt kinh thường nhìn về phía Đỗ Khang.

Các cô vẫn cho là Hà An Ân chỉ vì quá yêu tiền, nên hứng thú với tiền hơn đàn ông, cho nên mới Bất Đàm Luyến Ái*, nào ngờ là do cô đã từng vì tình yêu mà đau khổ quá nhiều, bị đàn ông ru bỏ, nên mới không dám nghĩ đến chuyện yêu đương nữa.

*Không yêu

An Ân được các cô yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay cư nhiên bị người như vậy ru bỏ, tất cả các cô đều không nuốt nổi cục tức này, vậy mà Hà An Ân lại một lòng đối với tên "Phụ Tâm Hán*" bộ dáng lưu luyến không rời, khiến các cô người người chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

*Phụ tình

Tức thời các cô bắt tay một cái, ôm thân thể chân vật của An Ân muốn đem vật nhỏ đáng thương này ôm trở về che chở, lại hung hăng thay An Ân giáo huấn tên đàn ông vô lại này, nhưng mà tiểu Khả thương yêu ngay sau đó kêu lên, làm cho cõi lòng các cô tan nát.

"Anh thiếu tôi hai trăm khối, khi nào thì trả cho tôi!" Hà An Ân dùng sức vẫy vẫy thẻ học sinh trong tay, "Đây là thứ khi đó anh cầm ở chỗ tôi nè, mau trả cho tôi hai trăm khối đi!"

Một cỗ áp suất thấp đầy quỷ dị khiến mọi người trầm mặc, trong không khí bỗng chốc trở nên im lặng.

Đỗ Khang đứng bên cạnh, đang nghe đến câu lên án này cũng khó có thể tin tưởng mắt lớn, nhận cái thẻ có đáng keo cần thận trên tay cô kiểm duyệt, nhìn ảnh chụp đã bị ố vàng kia, anh nhận ra người phía trên đứng là anh, mà đồng thời anh cũng nhận ra người phụ nữ trước mặt, đúng là năm đó anh đã từng hướng tiểu học muội vay tiền.

Xấu hổ bất ngờ ập tới gần như đem anh bao phủ, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng gặp loại chuyện nào xấu hổ đến vậy, nhưng anh vẫn cố trấn tĩnh mình, mặt không đổi sắc lấy bóp da ra, từ trong bóp rút ra hai tờ tiền giấy trăm đồng, đưa tới tay Hà An Ân.

Hai trăm khối! Hà An Ân hưng phấn mà tiếp nhận, áp vào ngực.

Hai trăm khối này, cô ngày đêm nhớ đến, rốt cục nó cũng trở về bên cô rồi, đối với người đàn ông mượn tiền mới trả lộ ra một chút tươi cười lớn, "Đỗ quản lý, hoan nghênh anh."

Khuôn mặt tươi cười hơn nữa câu hoan nghênh kia, làm cho toàn bộ đồng nghiệp nữ phòng tài vụ vốn biến thành tượng đá hồi phục tỉnh thần lại, cảnh thái bình giả tạo* dường như ào ào thu hồi biểu cảm dữ tợn, lộ ra tươi cười thân thiết đáng yêu, "Hoan nghênh hoan nghênh, Đỗ quản lý."

*Phê bình

Đôi mắt chậm rãi nhìn một vòng tất cả mặt mọi người, cuối cùng dừng trên gương mặt đang cầm hai trăm khối kia, người phụ nữ kia cười đến cực kì vui vẻ, giọng nói trầm thấp cũng chậm rãi vang lên, "Xin chào mọi người, hi vọng những ngày tiếp theo chúng ta có thể hợp tác vui vẻ."

Cảm giác lưng mình truyền đến một cơn lạnh lẽo, làm Hà An Ân không khỏi rung mình một cái, cô ngẩng đầu nhìn mấy điều hòa, nhiệt độ cũng không có thấp, Làm sao cô lại cảm giác ớn lạnh đây?

Quan mới nhậm chức tầng ba, Hà An Ân than nhẹ một tiếng, nhìn ngoài cửa sổ bầu trời đã là tối đen một vùng, mà các đồng nghiệp trong ngành đa số đều đã về, những người còn làm việc, chỉ có cô cùng Đỗ Khang đang làm việc trong văn phòng.

Tuy rằng biết tình trạng không mấy là hài hòa, nhưng tất cả nhân viên nữ trong phòng tài vụ đều bị quản lý mới nhậm chức này mê hoặc, anh không chỉ công tư phân minh còn vô cùng hào phóng, kết thúc cuộc họp hàng tháng đều mời bọn cô đến nhà hàng ăn cơm, còn hỏi thăm công việc bọn cô có vất vả lắm không, hơn nữa bộ dạng chính chắn, tràn ngập mùi vị đàn ông, làm cho người ta cảm giác đi làm việc cùng anh còn được ăn trái cây tươi ngọt, cấp trên tốt như vậy ai mà không thích được chứ? Đương nhiên, trừ bỏ Hà An Ân bị làm khó dễ.

Tại sao nói cô bị làm khó dễ? Là Đỗ Khang khó chịu với cô sao? Còn ở trước mặt mọi người soi mói công việc của cô, khiến cô mất thể diện? Trên thực tế, toàn bộ không phải như vậy nha.

Đỗ Khang không có khó chịu với cô, cũng không có ở trước mặt mọi người soi mói công việc của cô, thậm chí chưa bao giờ đối với cô lớn tiếng quá, Đỗ Khang mời ăn cơm cô cũng có phần, hơn nữa bởi vì tất cả đều là bữa ăn sang trọng, cho nên cô so bất kì ai đều ăn rất nhiều, nhưng cô cũng là bị làm khó dễ rồi.

Tuy rằng Đỗ Khang không có khó chịu với cô, nhưng gia tăng lượng công việc của cô, khiến cô mỗi ngày không ngừng tăng ca; tuy rằng không có ở trước mặt mọi người soi mói công việc của cô, lại dùng ngón tay thon dài chỉ chỗ sai của cô, sau đó lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, chính là muốn cô áy náy, xấu hổ đến chết; anh cũng chưa bao giờ cùng cô lớn tiếng, là vì anh nhân vật lớn khinh thường cùng loại con tôm nhỏ như cô nói chuyện, chỉ dùng mấy chữ sai cô.

Như vậy cô, không là bị làm khó dễ thì là cái gì? Nhưng phúc lợi cùng với tiền lương của công ty rất tốt các công ty khác cũng không thể so sánh được, mà cảm tình cùng đồng nghiệp trong ba năm qua cũng đủ khiến cô lưu luyến không thôi, cho nên cho dù Đỗ Khang không thích cô còn làm khó dễ cô, cô cũng không có tính toán bởi vì cô không muốn từ bỏ công việc này.

Thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, chuyên chú vào màn ảnh Computer của mình, phía trên rậm rạp mặt chữ số cùng với bản phân tích, cô nhìn lại thờ dãi ra tiếng.

Cô vốn chuẩn bị hôm nay sớm một chút về nhà nghỉ ngơi, hơn nữa lúc năm giờ 45 phút đã thu dọn xong đồ đạc của mình, tính đúng sáu giờ cô sẽ liền mang theo túi xách rời đi, cô đã cộng suốt hai tuần lễ qua, mỗi ngày đều là buổi sáng chín giờ đến buổi tối mười giờ về, bất luận là cơ thể hay tinh thần đều mệt đến tê liệt đi.

Hôm nay thật vất vả mới hoàn thành xong hạng mục Đỗ Khang giao cho, lòng tràn đầy chờ mong thời gian tan tầm đến nhanh một chút, nhưng cô đột nhiên nhận được điện thoại của Đỗ Khang, kêu cô phân tích tài vụ trong ba năm gần đây công việc đột nhiên rơi xuống trên đầu cô, vô tình đem mong chờ cùng ao ước của cô hung hăng đánh nát.

Số liệu đã có, nhưng phải kỹ càng phân tích ra, lại còn muốn làm trong ba năm này, kia tuyệt đối không phải công việc thoải mái gì, cho nên đồng nghiệp dùng ánh mắt thông cảm cùng thương yêu, cô từ phòng tư liệu lấy ra bộ hồ sơ thật dày, bắt đầu nhập vào một lúc, làm thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

"Thật dễ tiện, thật dễ tiện a!" Hà An Ân vừa làm việc vừa chửi thề, dễ tiện kia đương nhiên là chỉ cái tên Đỗ Khang làm khó dễ mình.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân duy nhất khiến cho anh làm khó dễ cô như thế chỉ có một, đó chính là chuyện cô ở trước mặt mọi người đòi anh ta hai trăm khối nguyên, nhưng cô chính là không hiểu, rõ ràng thiếu nợ thì trả tiền là đạo lý hiển nhiên, nhưng đến phiên cô đòi nợ lại bị người ta chinh đến khổ, đến phản kháng một chút cũng không dám.

Đúng là một loại gạo đường trăm loại người*.

*Mỗi người có ý nghĩ khác nhau.

Thật vất vả hoàn thành bản phân tích, lại bỏ ra mười phút kiểm tra có sai sót gì không, Hà An Ân nhìn đồng hồ trên cổ tay, vốn đã hơn chín giờ tối, nhưng cô lại không cảm thấy đói, có thể là vội quá mức, đến cả đói cũng không có cảm giác nữa.

Di chuyển con chuột nhấn vào nút in, máy in xẹt xẹt đem văn kiện in ra, cô đem văn kiện sửa sang lại cầm đi, cô cầm cặp công văn đến trước cửa văn phòng Đỗ Khang, lễ phép gõ gõ cửa.

"Đỗ quản lý."

Vốn Đỗ Khang đang chuyên tâm xem văn bản bỗng ngẩng đầu lên, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc, tựa như kinh ngạc lúc này sao cô còn ở công ty, "Vào đi."

Hà An Ân tiến vào đem bản phân tích đặt ở trên bàn anh, "Đỗ quản lý, đây là bản phân tích anh muốn tôi làm."

"Bản phân tích?"

"Đúng vậy, là xế chiều hôm nay năm giờ 50 phút anh nói muốn xem bản phân tích." Cô nhắc nhở, chữ "Năm giờ 50 phút" càng ấn mạnh thêm, lúc đó trong đáy lòng cô nghiêng răng nghiêng lợi bắt đầu mắng, còn cố làm ra vẻ chán ghét.

"Tôi cũng không có nói muốn hôm nay cô đưa cho tôi." Đỗ Khang trầm mặc, nhàn nhạt mở miệng.

Hà An Ân cảm thấy tươi cười trên mặt mình cứng lại, là, đúng là Đỗ Khang không có nói muốn cô lập tức đưa cho anh, nhưng anh không có cho cô một kỳ hạn, hơn nữa thời điểm phân phó cô làm bản phân tích, giọng nói giống như muốn coi bây giờ, tận đáy lòng cô rít gào nhưng một chữ cũng không dám nói ra, ai bảo tên quỷ đáng ghét trước mặt này lại là cấp trên của cô.

"Kia cũng không quan hệ, dù sao tôi cũng đã đem bản phân tích làm xong, Đỗ quản lý có thể sớm xem một chút." Trải qua ba năm thử thách tàn nhẫn, tuy nhiên trình độ Hà An Ân so ra còn kém hơn người lọc lõi* này, nhưng cô tự hỏi cũng không kém, ít nhất sẽ không trắng trợn đi chống đối cấp trên, cho nên chỉ có thể đánh rớt răng nanh cùng máu vuốt, tiếp tục cười nói.

* Châm biếm người có nhiều kinh nghiệm nhưng lâu lành

"Hôm nay tôi sẽ không coi." Nhưng cô không nghĩ tới, Đỗ Khang lại nhàn nhạt khiến cho cô tức chết mà.

Này không phải là khi dễ người sao? Hà An Ân cảm thấy nội tâm máu tươi đã chảy dọc, Đỗ Khang quả nhiên không thích cô, thậm chí còn chán ghét cô.

"Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước đây." Cô đối với anh rít gào ở phía trước, Hà An Ân quyết định vì bản thân quyết định, đầu không lại nên đi không phải à?

"Chờ một chút." Giọng Đỗ Khang trầm thấp từ từ vang lên, chặn ngay bước đầu cô.

"Còn có chuyện gì sao?" Đã chín giờ rưỡi đêm sắp mười giờ rồi, còn muốn cô làm chuyện gì nữa?

Hà An Ân cảm thấy bản thân xui xẻo muốn chết, đầu không lại, đến cả quyền lợi cũng không có, thế giới này còn có Thiên Lý sao? Thế giới này còn có chính nghĩa sao?

"Chờ tôi mười phút."

Mười phút, chờ mười phút làm gì? Trong mắt Hà An Ân tràn ngập dấu chấm hỏi nhìn về phía anh.

"Tôi cũng muốn về, thuận tiện đưa cô luôn."

Hà An Ân dừng một chút, một phen đầu tranh sau vẫn từ chối nói: "Không cần đâu, Đỗ quản lý, công ty rất gần trạm xe điện gần tôi có thể đi bằng đó là được rồi."

Kỳ thực nếu đổi lại là Hà An Ân ngày thường, có thể có xe chở miễn phí cô nhất định sẽ không cần nghĩ ngợi gật đầu liền, nhưng đối phương lại là một người cực đáng ghét, mà hôm nay cô thừa nhận mình rất đang tức giận, cô chỉ sợ ở trên xe lại bị Đỗ Khang chọc tức, sẽ hoàn toàn bùng nổ, hóa thân lệ quỷ* bóp chết Đỗ Khang.

*Biến thành quỷ

"Thật sự không cần sao?" Giọng Đỗ Khang cũng bình thường, giống như là "Tôi cũng chỉ là hỏi một chút, cô đừng tưởng thật".

"Ừ, cảm ơn." Gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói cảm ơn, cô xoay người rời đi văn phòng, trở lại tắt máy tính, lấy giỏ xách, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất vọt vào thang máy, bộ dáng kia thật giống như có quái vật đáng sợ đang đuổi bắt cô ở phía sau vậy.

Thấy Hà An Ân rời đi văn phòng Đỗ Khang cũng đi ra sau, vừa khéo nhìn thấy cô bộ dáng cuống quýt chạy trốn.

Anh tựa vào khung cửa, nói thật, ở trước mặt mọi người anh phê bình cô rất kín đáo, thử hỏi có người nào bị mọi người đặt biệt hiệu "Có nợ không trả" bốn chữ to màu đỏ này, mà sắc mặt không đổi sắc không? Nhất là năm đó anh chẳng phải cố ý thiếu nợ cô.

Năm đó ông ngoại đột nhiên trúng gió, anh cùng gia đình vội vàng đặt máy bay trở lại Mĩ, vốn anh không biết cha mẹ sáng sớm liền quyết định bắt anh chuyển qua Mĩ học, cho nên anh rất nhanh liền đi, bọn họ ở sau lưng sẽ thay anh tiến hành thủ tục thôi học.

Vừa mới bắt đầu anh cũng tâm tâm niệm niệm, muốn đem hai trăm khối kia nhờ người ta trả lại cho tiểu học muội tốt bụng kia, nhưng tiếc rằng vừa mới chuyển đến Mĩ, anh một lần nữa cần thích ứng hết thảy, lại không cẩn thận đem chuyện hai trăm khối quên mất, thẳng đến ngày nào đó, tiểu học muội năm đó biến thành cấp dưới như hôm nay, cô đột nhiên nhào tới muốn anh trả tiền, anh mới nhớ lại mình vẫn còn có một món nợ chưa trả.

Kỳ thực anh cũng rất kinh ngạc, chỉ hai trăm đồng tiền mà có thể khiến một người nhớ mãi không quên? Hơn nữa cô đã lấy được, hai trăm khối tuyệt đối không phải là số lớn gì, bất quá cô cùng với một nhóm đồng nghiệp phòng tài vụ ở chung, anh bắt đầu hiểu, vì sao hai trăm khối này có thể khiến cô nhớ mãi không quên như vậy.

Cô là tiểu yêu tiền, tiền đối với cô có mị lực rất lớn làm cho cô có thể ghi nhớ một người có nợ không trả rất kĩ, khiến cho các đồng nghiệp cô buồn cười sặc sụa, hơn nữa chính cô không để ý đáng về, cho dù tất cả mọi người dùng đùa nói chuyện phiếm, còn cô chỉ là ăn những thức ăn đắt tiền.

Nhớ tới lúc cô ăn hai má phình lên, rất giống bộ dáng bé nhỏ của Thiên Trúc chuột*, Đỗ Khang nhịn không được hiện lên một chút cười, cười khẽ ra tiếng.

Xoay người đi trở về văn phòng, anh nhìn bản phân tích tài vụ chính tề, nhớ tới mấy ngày này anh tăng thêm lượng công việc cho Hà An Ân, kỳ thực ngay từ đầu anh có ý định xấu xa, thoáng tăng thêm lượng công việc cho cô là để trả thù cô khiến anh bị mất mặt.

Nhưng anh tuyệt đối không nghĩ tới, năng lực của cô căn bản đủ để ứng phó sở hữu công tác hiện tại, nhưng cô lại cố ý đầu đi, cố tình chỉ dùng 70 phần trăm sức để làm việc, làm cho người ta nghĩ rằng cô chỉ bình thường không khác gì một tiểu công nhân.

Thân là cấp trên của cô, cũng thân là một cấp trên nâng đỡ cấp dưới, anh đương nhiên là phải khai quật tinh lực dồi dào của cô càng nhiều năng lực.

Lấy bản phân tích tài vụ trên tay anh làm ví dụ, theo độ quy mô của công ty, cho dù là cụ chiến binh cũng cần nửa ngày mới có thể hoàn thành, mà cô chỉ dùng ba tiếng rưỡi đã hoàn thành, cái kia đại biểu cho, người phụ nữ này thật sự tình nguyện bình thường, giành giữ số tiền nhỏ gói ngân hàng, chỉ cần tiền lương ổn định cô liền cảm thấy mỹ mãn rồi, hoàn toàn không nghĩ đến được nhiều hơn, chỉ tiếc cô gặp gỡ anh.

Anh biết trợ lý phòng tài vụ sắp về hưu, mà ghế trống này anh định sẽ đề bạt cho Hà An Ân đi lên, nhưng vì tránh những lời đồn đãi, không để những lời

đòn bắt lợi cho cô, anh chỉ có thể để cho cô vất vả một thời gian, làm cho mọi người tưởng là cô" cần cù làm việc " mới ngồi trên vị trí trợ lý này.

Nhìn cô rõ ràng đã mệt đến muốn nằm sấp xuống, nhưng vẫn cắn chặt răng đem việc làm cho xong, anh tin tưởng cô có thể làm được .

Bạn đang đọc truyện *Bã Xà Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hà An Ân cảm thấy mình sắp chết rồi, chỉ có hai ngày nghỉ căn bản không đủ hồi phục cho một người bị ngược đãi thống khổ cả một tuần, mà sáng sớm hôm nay rời giường, cô chỉ biết hôm nay là một ngày bi thảm.

Cô bị cảm, đầu đau kịch liệt, mũi chảy nước mũi, hơn nữa mắt cùng chớp mũi đỏ rưng rục, cô mới tiến phòng khách liền sợ ông nội, ba ba, mẹ còn có em trai đang học đại học, người người đều cho rằng cô khóc cả buổi tối, khi nghe cô bị cảm mạo, bọn họ đều khuyên cô không cần đi làm, ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.

Nhưng vì tiền thưởng siêng năng 1000 khối kia, cô vẫn là chống cự thể mặt, để cho em trai đưa đến công ty một chuyến.

"Thật sự phải đi làm sao, chị không đi khám bác sĩ trước được sao?" Em trai cô Hà An Cần thay cô quán một cái khăn quàng cổ giữ ấm cho cô, vuốt đầu cô, có chút lo lắng hỏi.

Kỳ thực anh cũng biết có hỏi cũng như không, toàn bộ tiền thưởng siêng năng ở trước mặt, cho dù chỉ còn lại một hơi chị anh cũng sẽ đi làm, đã làm chị em hai mươi mấy năm nay, cô có thể vì tiền mà cố chấp gần mấy năm điên cuồng làm việc, anh thật sự so với ai đều rõ nhất.

"Muốn, 1000 khối." Cô đã không còn sức lực để trả lời nhiều.

"Buổi tối về nhà sớm một chút, em sẽ dẫn chị đi bác sĩ." Hiên nhiên đối với tính tình yếu tiền của cô anh không có biện pháp, Hà An Cần từ trong học tủ xe lấy ra bình giữ nhiệt đưa tới cho cô, "Đây là mẹ giúp chị nấu cháo trắng, chị bị bệnh, buổi trưa hôm nay liền ăn chút cháo trắng đừng ăn thức ăn quá nhiều dầu mỡ bên ngoài nữa." Anh biết chị mình luôn ăn đồ ăn tiện lợi, anh không cần đoán cũng biết.

Gật gật đầu, Hà An Ân cầm lấy bình giữ nhiệt hướng công ty đi đến.

Hôm nay vì An Cần đưa cô tới công ty, cho nên cô đến sớm hơn so với ngày thường, thang máy cũng không có nhiều người, ngay cả không khí hô hấp cũng dễ chịu hơn, nhưng là mũi cô vẫn khó chịu, bất quá thời điểm Đỗ Khang đi vào thang máy, Hà An Ân tình nguyện thang máy đông nghẹt người, không khí hô hấp không dễ chịu.

"Xin chào buổi sáng, Đỗ quản lý." Hít hít nước mũi sắp chảy ra, cô vẫn lễ phép về phía cấp trên nói xin chào, chào hỏi.

"Chào buổi sáng." Đỗ Khang giương mắt nhìn cô, vừa thấy bộ dáng thê lương của cô, mày rậm hai bên không tự giác cau.

Hà An Ân không rành đi để ý tới ý tứ anh nhàu mày là cái gì, cô hôm nay bị bệnh, sức chiến đấu cô vô cùng thấp, cô có thể làm chính là tránh xa tai họa này, có thể tránh thì tránh, miễn cho anh "Tăng thêm" bệnh tình của cô.

Thang máy 'ding' một tiếng, hai miếng thép cửa mở ra, Hà An Ân chuẩn bị đi ra ngoài thì một bàn tay nắm cánh tay cô lại, lôi cô đến một bên, để cho cô khỏi chặn người khác cũng không nhường cho cô đi ra ngoài, Hà An Ân tức giận nâng mắt đỏ rưng rục lên, trừng cái tên quý chán ghét chặn mình.

"Cô muốn đi lên tầng 10 không phải sao?" Đỗ Khang ý bảo cô ngẩng đầu nhìn xem chữ số hiện trong thang máy.

Hà An Ân ngẩng đầu nhìn thấy, quả thật không phải là tầng phòng tài vụ, cô ngưng nghịu cúi đầu, không nói câu nào.

Cửa thang máy đóng lại lần nữa, trong thang máy to như vậy chỉ còn lại có hai người cô cùng Đỗ Khang, Hà An Ân dựa vào góc thang máy, chỉ cảm thấy mí mắt mình rất nặng, sau khi cô uống thuốc, buồn ngủ bắt đầu đánh úp cô, khiến cô gần như muốn dựa vào góc liền ngủ.

"Đi bác sĩ chưa?" Bỗng dưng, người đàn ông bên cạnh bắt ngờ mở miệng, làm cô hết hồn đến cả buồn ngủ cũng biến mất.

Người đàn ông này không phải chán ghét cô à? Thế nào đột nhiên ân cần thăm hỏi cô, chẳng lẽ anh ta có phương pháp mới để hành hạ cô sao? Theo lý thuyết âm mưu cô cho là thế, "Rồi." Bởi vì không xác định anh có cách hành hạ gì, cho nên Hà An Ân trước tiên là nói ra một đáp án an toàn nhất.

Nghe được cô trả lời, Đỗ Khang gật gù đầu không mở miệng nữa, thẳng đến tầng lầu bọn họ, cửa thang máy lại mở ra.

Đỗ Khang đầu tiên đi ra thang máy, bỗng quay đầu nói: "Đi tìm khẩu trang mang vào đi." Anh nói những lời này cũng không có hàm ý gì, chỉ là cảm thấy

trong văn phòng rất lạnh, rất mát, lúc Hà An Ân nói chuyện sẽ hít khí lạnh đó vào, bệnh tình sẽ nặng thêm

Chẳng qua những lời này vào trong tai Hà An Ân, lại có một ẩn ý "Sâu xa" khác, cô cho rằng anh muốn cô mang khẩu trang miễn cho đem bệnh truyền nhiễm cho những người khác, cho nên lúc này anh mới hỏi cô khám bác sĩ chưa, cũng chỉ là xác định cô sẽ không đem văn phòng biến thành vùng dịch bệnh mà thôi.

Cô tức giận đến mặt đỏ lên, vốn mắt đã đỏ rưng rưng, hiện tại càng đỏ hơn giống như sắp nhỏ máu ra, có thể cảm giác giống như đang oán giận.

Trở lại chỗ ngồi, hình dạng "Mối tình" này của cô làm cho các đồng nghiệp còn chưa tỉnh ngủ tỉnh lại, sau đó biết cô xảy ra chuyện bí thảm gì, tình thương của mẹ tràn ra các đồng nghiệp đem hoa quả, vi-ta-min toàn bộ đem tới trên bàn cho cô.

"Minh nói Tiểu Ân Ân nha, mình thật sự thấy thương cho cậu, nhìn thấy hiện tại, cậu chỉ còn có một biện pháp để thoát khỏi hoàn cảnh bí thảm buồn bực này." Phương Du cầm lấy một trái chuối, cẩn thận lột vỏ, rút sợi, cho vào bên trong miệng.

Hà An Ân hung hăng cắn một ngụm chuối, trước mở miệng mạnh mẽ nói: "Không cần bảo mình từ chức, mình mới không cần vì cái tên thối rửa đó mà đánh mất phần tiền lương cao này, công việc có lợi ít tốt." Nhớ năm đó cô vì vào công ty làm chuẩn bị bao nhiêu thứ, hy sinh bao nhiêu cơ hội kiếm tiền a.

"Đưa ngốc, loại không đánh mà chạy này, nhóm mình làm sao có thể làm chứ?" Phương Du tiếp tục ăn chuối, chờ cô ăn ngụm cuối cùng, Phương Du mới chậm rãi dạy tên không thông suốt này, "Cậu làm không phải là từ chức, mà là sắc dụ*anh ta."

*Sắc đẹp + dụ dỗ

Hồ hấp Hà An Ân nhất thời ngừng, chuối trong miệng vừa nuốt một chút liền nghẹn chết cô, ho vài tiếng, cô hung tợn dùng ánh mắt oán trách trừng Phương Du, "Cậu có chủ ý ôi thiêu gì vậy hả?"

"Mình có nói sai sao?" Phương Du không nhìn cặp mắt đáng sợ kia, tiếp tục nói: "Hà An Ân, cậu ngẫm lại xem, sau khi anh ta trở thành người của cậu, anh ta còn có thể đối với người của anh ta xấu xa như vậy không?"

"Cái gì người của mình, người của anh ta? Phương Du cậu nhanh chút dừng lại đề tài này được không, bằng không mình không để yên cho cậu đâu đó." Dùng sức gạt tay đang xoa đầu mình, Hà An Ân hung tợn nói, chỉ tiếc ngay sau đó cô bị nước miếng của mình sặc, ho đến không kịp thở, một bộ dáng sắp ngất đi.

"Tốt lắm tốt lắm, không nói không nói, cậu cũng không cần phản ứng kịch liệt như vậy chứ." Phương Du bĩu môi, yên tĩnh một hồi lâu lại nhin không được tiến lên nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Ân Ân, cậu đối với Đỗ Khang thật sự không có chút hứng thú nào sao? Cậu xem khuôn mặt kia của anh ta kìa, cậu không phải nói cậu thích đàn ông thật đẹp trai sao? Diện mạo kia vừa vặn tốt, là đồ ăn cậu muốn phải không? Hơn nữa xem dáng người kia, mình có thể cam đoan với cậu, mình đã xem BL rất nhiều năm nên rất có kinh nghiệm đó, mình có thể chắc chắn anh ta nhất định sẽ làm cho cậu 'tính' phúc tràn đầy."

*Boy love

Lúc này đây Hà An Ân không có tức giận mắng cô, nhưng là lấy tay đẩy đẩy người cô, đuổi Phương Du đi để cho mình không bị cái ý nghĩ ôi thiêu của cô ấy độc hại.

Cô cùng Đỗ Khang? Kia làm sao có thể, người cô chán ghét nhất chính là Đỗ Khang a!

Công việc trước nhất là nếu hôm nay có thể bay giờ về nhà, cô sẽ cảm ơn trời đất, cho nên cô cùng Đỗ Khang tuyệt đối không có khả năng!

Hôm nay, Đỗ Khang phát hiện hai mắt mình, luôn không tự giác nhìn ra bóng lưng đang vui đầu làm việc cực khổ bên ngoài kia.

Thời điểm nghỉ trưa, phần lớn các nhân viên đều tìm bạn ra ngoài ăn trưa, nhưng anh nhìn qua chỗ Hà An Ân, lại phát hiện cô vẫn còn đang xem văn kiện, bình giữ ấm đặt ở bên cạnh cũng không có dấu hiệu mở ra, hơn nữa cô nói dối, cô vốn dĩ không có đi khám bác sĩ, bởi vì anh nhìn thấy cô vụng trộm uống thuốc.

Nếu anh đoán không sai, người phụ nữ này chỉ vì một chút tiền, cho nên chỉ đồng ý uống thuốc chứ không chịu đi bác sĩ, bệnh đã thành như vậy rồi, mọi người trong nhà cô cũng mặc kệ cô sao?

Đem tầm mắt thu hồi, chuyên chú trên văn kiện ngay trước mắt, Đỗ Khang muốn bán thân chuyên tâm, không suy nghĩ những chuyện không liên tới anh dù chỉ một chút, bởi vì một khi anh chú ý cô, nên tiến độ làm việc hôm nay của anh cũng bị chậm chạp đi, anh có rất nhiều việc phải làm, cũng không có nhiều thời gian đi chú ý cấp dưới sinh bệnh.

Nhưng mới không bao lâu, anh phát giác hai mắt của mình lại vô tình nhìn Hà An Ân, anh không khỏi thở dài, lại đấu tranh buông văn kiện trên tay xuống, cầm lấy cốc nước còn một chút nước, đứng dậy đi ra ngoài.

Anh cố ý vòng qua chỗ Hà An Ân, muốn nói với cô công việc trên bàn đó là của ngày mai, dù sao đã 5 giờ rưỡi rồi, cô có thể về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng là Đỗ Khang tuyệt đối không thể tin được, anh vẫn chưa đi đến bên cạnh cô, vốn người phụ nữ kia đang ngồi ngay ngắn ở trên chỗ mình đột nhiên nghiêng ra, cả người giống như rơi gỗ mất đi dây tuyến ngã xuống đất, tìm anh đập mạnh, ném cốc nước trên tay xuống, xông lên trước đỡ cô.

Cái ly bị ném lên trên thảm dưới đất cũng không có vỡ đi, nhưng lại phát ra một tiếng bốp, các nhân viên nghe được âm thanh này không khỏi thét chói tai lên.

Vừa ôm lấy cơ thể mềm mại vô lực kia, Đỗ Khang bị nhiệt độ quá cao dọa đến, đưa tay lên trán cô thử, nhiệt độ cô nóng hổi làm anh lập tức ý thức được Hà An Ân đang phát sốt.

"An Ân làm sao vậy?" Phương Du gạt những người phụ nữ vây chung quanh ra, chen đến bên cạnh anh sốt ruột hỏi.

"Phát sốt rồi." Trả lời ngắn gọn câu hỏi của Phương Du, ngay sau đó anh đem Hà An Ân đang xụi lơ trên mặt đất ôm lấy, một bên đi ra ngoài, một bên phân phó những người phụ nữ đang trợn mắt há hốc mồm, "Tôi đưa cô ấy đến Thánh Tâm, mọi người có ai số điện thoại nhà cô ấy không? Liên lạc với họ một chút."

Thánh Tâm* là bệnh viện gần đây nhất, tuy rằng là bệnh viện tư nhân, chi phí tương đối cao, nhưng chất lượng phục vụ cùng với bác sĩ rất có trách nhiệm.

Phương Du cùng những người phụ nữ khác ngơ ngác nhìn bóng lưng anh ôm người vợ vã rời đi, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, "Hà An Ân, cậu thật không có sắc dụ* Đỗ Khang sao? Đỗ Khang thật sự không phải là người đàn ông của cậu hử? Nếu không anh ta thế nào lại giống như vợ sắp sinh con, ôm cậu chạy đến bệnh viện a?"

*Sắc đẹp + Dụ dỗ

Cô áp ứng hỏi, nhưng trên tay lại cấp tốc tìm kiếm danh bạ trên điện thoại, gọi điện thoại cho Hà gia.

Điện thoại rất nhanh đã được bắt máy, một giọng rất êm tai, một giọng nữ thật ôn nhu, "Xin chào, Hà gia xin nghe."

"Xin chào, xin hỏi đi có phải là người thân của An Ân không ạ?"

"Ừ, tôi là mẹ An Ân, xin hỏi cô là?"

"Hà phu nhân xin chào, cháu là đồng nghiệp của An Ân, An Ân vừa mới ở trong công ty bị ngất xỉu, đồng nghiệp cháu đã đưa cô ấy đến bệnh viện Thánh Tâm rồi ạ."

"An Ân như thế nào rồi, mà tại sao lại bị ngất xỉu vậy hả?"

"Cháu nghĩ chắc là An Ân vì phát sốt cho nên mới ngất xỉu, cháu thấy cô ấy hôm nay giống như không thoải mái lắm, nhưng cháu nghĩ cô ấy sẽ không có việc gì đâu, xin đi yên tâm, lúc đi đi tới Thánh Tâm nhớ cẩn thận nha, đừng quá sốt ruột."

"Được, cảm ơn cháu."

Nghe được đối phương vội vàng cúp điện thoại, chắc sẽ vội vã đi đến bệnh viện, sau đó Phương Du cũng tắt di động, bỏ vào trong túi, vừa quay đầu lại lại thấy một đám phụ nữ đã vây tại một chỗ thuyết tam đạo tứ*, bắt đầu Bát Quái hỏi ròi.

*Nhiều chuyện

"Du cô nói xem, An Ân cùng Đỗ quản lý là quan hệ gì đây?" Một nữ Bát Quái lập tức hỏi thăm.

"Haizz, thân là đồng nghiệp tốt của An Ân, bạn tốt, tôi cảm thấy tôi cần phải thay cô ấy làm sáng tỏ một chút, An Ân cùng Đỗ quản lý đã từng quan hệ là học trưởng học muội, các cô cũng thấy đó, chính là các cô tự ngầm lại đi, có người đàn ông nào để cho người phụ nữ mình làm việc vất vả không?"

Các cô không thấy An Ân mỗi ngày đều bộ dáng đáng thương làm đến chín giờ, mười giờ mới tan tầm à, không thấy trên mặt bàn An Ân văn kiện nhiều đến nỗi không thể thấy màu của bàn hả? Nếu bọn họ lém phếng mà nói, các cô cho rằng Đỗ Khang là đàn ông có tốt không?" Phương Du liếc các cô một cái, tương đối tự nhiên nói.

"Vậy cũng đúng. . . . . Nếu là bạn trai tôi dám đối với tôi như vậy mà nói, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta." Các phụ nữ bị Phương Du khí thế hơn người đè thấp, người người áp ứng đồng ý, không dám phản bác lại lời nói của nữ vương bệ hạ.

"Cho nên như vậy, không có quan hệ, hiểu không? Không có quan hệ!" Phương Du tin tưởng, từ hôm nay nếu Hà An Ân có chút mệt mỏi thì cô thử với trời, cô sẽ đối với Đỗ Khang không có ảo tưởng gì, nhưng Đỗ Khang thật sự là người nguy hiểm vậy sao?

Phương Du cong cong khoe môi, trở lại chỗ mình thu dọn đồ dùng lại, dù sao rất nhanh sẽ tan tầm, cô sớm vài phút rời công ty, tuyệt đối không có người dám đối cô thuyết tam đạo tứ, huống chi công ty này là do gia đình cô mở, ai dám đuổi việc cô?

"Cô ấy cảm mạo do vi khuẩn cảm nhiễm, may mắn đưa tới bệnh viện kịp thời, bằng không trễ một chút nữa sẽ biến thành viêm phổi, đến lúc đó sẽ phiền toái, tối hôm nay truyền cho cô mấy bình nước biển, ngày mai nếu hạ sốt là có thể về nhà." Bệnh viện cẩn thận kiểm tra, liền mở đơn thuốc, đưa cho y tá truyền nước biển.

Nghe bác sĩ nói xong, Đỗ Khang cảm thấy bản thân nhẹ nhàng thở ra, về phần tại sao cảm thấy nhẹ nhàng, anh cố ý không thêm nghĩ nữa.

Anh đứng ở bên giường, nhìn y tá cẩn thận cầm bình nước biển treo lên trên giá, lại đem kim tiêm cắm vào trên mu bàn tay trắng mịn của người phụ nữ

trên giường.

Bởi vì đau đớn, Hà An Ân mê man theo phản xạ rút tay lại, một tay kia hất cái vật làm đau mình ra.

Thấy thế, để tránh cô làm đau chính mình, Đỗ Khang tiến lên nắm tay đang quấy rối tay kia, nắm chặt mới phát hiện, tay Hà An Ân thật nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ cần tay anh nắm lấy là có thể đem toàn bộ tay cô nắm trọn.

Ánh mắt của anh không tự chủ được rơi xuống thân thể người phụ nữ bé bỏng ở trên giường, giường bệnh viện không tính lớn, nhưng cô nằm ở phía trên lại còn dư chỗ rất lớn.

Anh nhớ lúc Hà An Ân đứng lên, đầu cô bất quá cũng chỉ đến môi anh mà thôi, cô bé bỏng như vậy, làm người người yêu mến, khó trách phụ nữ trong phòng tài vụ đều thích cô cũng thích đùa giỡn với cô.

"Tiên sinh, anh yên tâm đi, bạn gái anh không có việc gì đâu, chỉ cần truyền mấy bình nước biển thì bạn gái anh nhất định sẽ khỏe lại mà." Y tá thấy anh bộ dáng sững sờ, còn tưởng rằng anh đang lo lắng người trên giường bệnh, tốt bụng lên tiếng an ủi, "Bất quá tiên sinh, bạn gái anh cũng thực hạnh phúc, có anh yêu thương như vậy còn ở bên cạnh chăm sóc cô ấy."

Đỗ Khang nghe vậy ngẩn ra, vốn cảm thấy không cần, nhưng vẫn là lập tức phủ nhận, "Cô ấy không phải bạn gái tôi." Bởi vì đợi lát nữa người nhà Hà An Ân sẽ đến, vì ngăn ngừa đưa tới hiểu lầm không cần thiết, anh vẫn lựa chọn giải thích.

"A, thật ngại." Y tá một mặt bưng tỉnh đại ngộ, giờ lên một chút cười tươi càng đậm, "Tôi nhìn thấy hai người còn trẻ như vậy, còn tưởng rằng hai người còn chưa có kết hôn đâu, tiên sinh anh thật sự không cần lo lắng quá, bác sĩ chúng tôi chữa bệnh rất giỏi, dùng thuốc cũng rất tốt, cho nên vợ anh rất nhanh sẽ không có việc gì."

À đúng rồi, anh tốt nhất giống như hiện tại nhẹ nhàng nắm tay vợ anh, cẩn thận không cho cô ấy đụng tới kim tiêm, miễn cho cô ấy làm đau chính mình nha." Lần này y tá cười nói xong liền rời đi, không có cho Đỗ Khang thời gian giải thích.

Bạn gái? Vợ? Đỗ Khang cảm thấy rất kỳ quái, vì sao y tá lại cảm thấy anh cùng Hà An Ân nhất định là hai loại quan hệ này? Chẳng lẽ là biểu cảm của anh, hoặc là anh làm chuyện gì làm cho người ta hiểu lầm sao?

Anh không nghĩ ra nhưng lại ngại đến hời y tá, chỉ có thể luôn luôn cau mày nhìn người trên giường, cẩn thận nhìn người mê man ở trên giường, anh lại phát hiện bộ dáng Hà An Ân kỳ thực rất xinh đẹp, bất quá anh cũng không cảm thấy kỳ quái mới đúng, bởi vì năm đó hướng cô vay tiền, cô xinh đẹp, bộ dáng nghe lời đáng yêu cũng là một nguyên nhân trong đó.

Năm đó tiểu học mười xinh đẹp sau khi lớn lên, đương nhiên cũng sẽ không thể đột nhiên biến thành xấu xí, cho nên khi cô trưởng thành cũng là một tiểu mỹ nữ thanh thuần, cho dù không có trang điểm đậm, thoát nhìn cũng rất đẹp mắt.

Anh tỉ mỉ đánh giá cô, nhẹ nắm tay nhỏ bé cô trong bàn tay to, một chút nói ra cũng không có, thẳng đến cửa phòng đang đóng bị người từ ngoài đẩy vào, ngắt cái nhìn chăm chú của anh.

Anh ngẩng đầu nhìn người thanh niên đứng bên cạnh cửa, đó là người thanh niên buổi sáng hôm nay đưa Hà An Ân đi làm còn cùng cô có cử chỉ vô cùng thân thiết.

Cùng lúc đó, Hà An Cần đã đánh giá người đàn ông ngồi ở bên giường, anh chưa bao giờ nghe Hà An Ân nói qua bên người có một người đàn ông như vậy, anh chỉ nghe An Ân nói qua cô có một cấp trên nam rất đáng ghét mà thôi, cho nên người đàn ông này chính là người gây khó dễ khắp nơi với cô, hại cô tăng ca nhiều, còn khiến cô mỗi ngày vừa nhắc tới đi làm liền thờ dài thờ ngắn là cấp trên nam chán ghét này sao?

Hà An Cần chậm rãi đi lên phía trước, vươn tay phải, "Xin chào, xin hỏi anh là?"

Hà An Cần cố ý không giới thiệu tên mình, bởi vì anh nhìn thấy trong mắt người đàn ông này có chút thù địch, hiểu biết thù địch của anh không quá ít, nhưng anh chưa bao giờ gặp qua người cấp trên nam này.

Đáp án miêu tả sinh động, cũng khiến nụ cười Hà An Cần càng đậm, nhưng kỹ thuật tán gái của cấp trên nam này thật không là gì cả, thủ đoạn của gái cũng kém như vậy, nếu có phụ nữ thích anh ta mới thật kỳ quái.

Đỗ Khang nhẹ nhàng buông tay Hà An Ân ra, sau đó vươn tay ra bắt tay Hà An Cần thật chặt, "Xin chào, em họ Đỗ." Anh sẽ không hồn nhiên đến cho rằng đối phương chính là cùng anh bắt tay, lên tiếng kêu mà thôi, nếu thật là như vậy, đối phương sẽ không đưa tay phải, buộc anh buông tay đang nắm tay Hà An Ân ra.

"Đỗ tiên sinh, cảm ơn anh đã đưa An Ân đến bệnh viện, hiện tại tôi thấy An Ân đang truyền nước biển, hẳn là rất nhanh liền không chuyện gì rồi." Hà An Cần đi đến bên giường, giống như yêu thương vén tóc rơi bên má Hà An Ân.

Ngụ ý của anh chính là ở nơi không còn chuyện gì của Đỗ Khang, Đỗ Khang có thể rời đi cũng không sao.

Ý tứ rõ ràng như vậy, Đỗ Khang làm sao nghe không hiểu, nhưng nhìn cô nằm trên giường vẫn chưa tỉnh lại anh nguyện ý không đi, nhưng anh dựa vào cái gì mà không đi đây? Đỗ Khang không tìm được lý do để ở lại, anh vừa không phải là người nhà của cô cũng không phải bạn trai của cô, anh dựa vào cái gì mà ở lại chờ cô tỉnh lại?

Nhìn đối phương không muốn mà nắm chặt quyền, ý cười trong mắt Hà An Cần càng thêm đậm, muốn nói chút gì kích thích anh ta, thật tốt giáo huấn cái người không biết theo đuổi này một chút, còn khiến cho chị anh chịu khổ vì người đàn ông ngu ngốc này, lúc này trên giường Hà An Ân ưm ra tiếng, chậm rãi mở to hai mắt.

"Ân Ân?" Hà An Cần theo bản năng vươn tay lên trán của cô, cảm giác nhiệt độ trên trán cô đã bớt nóng rồi, đáy lòng lo lắng cuối cùng cũng theo đó biến mất.

"A Cần? Tay rất đau. . . . ." Chợt tỉnh lại Hà An Ân còn không có rõ ràng lắm, đầu tiên là hướng về phía em trai thương yêu lắm nắm một câu.

"Ngoan, em đang truyền nước biển, chờ một chút sẽ không đau nữa." Lúc Hà An Ân sinh bệnh rất thích hướng tới người nhà làm nũng, cho nên Hà An Cần cũng thành thói quen trước an ủi cô gái này.

Hà An Ân chiếm được an ủi, ủy khuất trong lòng mới ổn lại, cô mới hậu tri hậu giác phát hiện đây không phải phòng của mình, mà là một chỗ xa lạ.

Mất to nhìn nhìn bài trí cùng với trang hoàng bốn phía, sau một hồi lâu tiếng cô run run lên hỏi: "A, a Cần, này, đây là chỗ nào vậy? Không, không cần nói với chị, nơi này là Thanh Tâm sang trọng chết người không đền mạng kia a. . . . ."

Thời gian trước Phương Du bị thương, từng ở tại bệnh viện này qua một đêm, cho nên Hà An Ân đã cùng Phương Du đi tới cái bệnh viện này, may mắn cô biết được cái bệnh viện này thu phí có bao nhiêu đáng sợ.

Hà An Cần cười khê ra tiếng, đầu ngón tay chọc chọc trán của cô, "Đúng, là Thánh Tâm." Anh nghiêm túc thẳng thừng trả lời cô.

Hà An Ân bị đá kích lớn, tháng này cô chỉ còn lại một phần ba tiền lương a, cô cảm thấy cô lại muốn hôn mê rồi, bất quá một giây sau khoe mắt nhìn đến một bóng dáng cao lớn, khiến cô trừng mắt to như nhìn thấy Tinh sinh vật, "Đỗ Khang?"

Đỗ Khang thấy cô mở mắt ra liền luôn luôn không có chuyển tầm mắt đi, nhìn cô cùng thanh niên kia cử chỉ vô cùng thân thiết, Đỗ Khang vô pháp phủ nhận, anh cảm thấy tức giận, cảm thấy ghen tị, mà khi thấy biểu cảm cô giống như gặp quỷ tức giận của anh càng tăng, thấy thanh niên kia cô liền làm nũng, đến anh thì cô lại dùng ánh mắt kinh ngạc.

Thấy Đỗ Khang thật lâu không có đáp lại cô, Hà An Ân có chút khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, nhớ tới lúc mình bị ngất đi, hình như là hơn năm giờ chiều, còn chưa tới giờ tan tầm cô đã rời đi công ty, như vậy tiền lương hôm nay của cô có phải sẽ bị trừ đi một phần không?

Cô còn chưa kịp hỏi vấn đề này, Đỗ Khang đột nhiên đi tới, trên cao nhìn xuống cô, "Anh ta là gì của cô?"

Cô ngăn người, miệng lại rất nghe lời trả lời, "A Cần là em trai tôi." Em trai kém hơn cô năm tuổi, Tôn Tử bảo bối thứ hai của Hà gia.

Trên mặt Đỗ Khang xuất hiện biểu cảm thật quý dị, Hà An Ân nhìn biểu cảm kia thế nào cũng không hiểu, tim gan run sợ chờ anh lại há mồm nói chuyện, nhưng chỉ nghe được anh nói một câu "Nghỉ ngơi cho khỏe đi" Bước rồi đi, hoàn toàn không cho cô cơ hội hỏi cô vấn đề muốn nhất hỏi.

"A Cần, em coi anh ta rất đáng ghét phải không?" Bất quá Hà An Ân lại không dám đi đầu một mình, đành phải tiểu nhân nắm lấy Hà An Cần, muốn anh đồng ý với ý kiến của cô.

Nào ngờ trên mặt Hà An Cần lại một mặt buồn cười, "Ân Ân, em cảm thấy như thế nào mới là thích?"

Hà An Ân nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, "Gọi chị là chị, còn có như thế nào mới là thích? Thích chính là thích a, nào có phân biệt gì như vậy."

"Phải không? Ân Ân, chán ghét có phải hay không cũng là một loại thích?"

"Làm sao có thể, chán ghét chính là chán ghét, làm sao có thể cùng thích một loại a." Hà An Ân trả lời như đinh đóng cột, bởi vì cô chán ghét Đỗ Khang như vậy, làm sao có thể thích anh ta.

"Ân Ân, chị thực nghĩ như vậy sao?" Hà An Cần cười nhìn chị mình, đáy lòng bắt đầu đồng tình với người đàn ông họ Đỗ kia, xem ra con đường theo đuổi của Đỗ Khang vô cùng khó khăn gian khổ nha.

Bạn đang đọc truyện *Bã Xà Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Con sốt đã giảm dần, lại bị ép buộc ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, trước mắt Hà An Ân đã thấy toàn bộ tiền thưởng siêng năng không cánh mà bay, một trận thờ dài thờ ngắn, trở lại văn phòng sau hai ngày nghỉ.

Vừa trở về, đương nhiên đầu tiên là bị một trận lễ mễ dài dòng, chị em hỏi han, ân cần thăm hỏi từ đầu đến chân, cùng với nhận một đồng đồ ăn bảo vệ

sức khỏe, nhận các yêu thương từ các chị em xong, cô còn chưa kịp lật xem tài liệu trên bàn mình, thì điện thoại trên bàn cô liền vang lên.

Cô không cần nghĩ ngợi cầm lấy điện thoại, nói thanh âm nhỏ " Xin chào Ngài " sau, sợ tới mức xém chút nữa quăng luôn điện thoại xuống đất, người gọi điện thoại này chính là Đỗ Khang, tìm đập thành thích, cô chỉ sợ Đỗ Khang thấy cô bình phục, lại đưa cô thật nhiều công việc, khiến cho cô tiếp tục cuộc sống tăng ca đáng sợ kia.

"Cô còn nghe tôi nói gì không?" Đỗ Khang đợi một hồi lâu không nghe cô đáp lại, đành phải hỏi lần nữa.

"A? Có,tôi có đang nghe." Hà An Ân có chút chột dạ trả lời, trên cơ bản cô luôn luôn hồi hộp, căn bản không có nghe Đỗ Khang nói cái gì.

Đỗ Khang trầm mặc một hồi, "Hà An Ân, bây giờ vào văn phòng tôi." Nói xong anh liền cúp điện thoại.

Hà An Ân mất hết can đảm gác điện thoại, Phương Du bên cạnh đi lại thăm dò, tò mò hỏi: "An Ân, như thế nào? Ai gọi tới vậy?"

Hà An Ân khẽ thờ dài, "Đỗ Khang muốn bây giờ mình vào phòng làm việc của anh ta." Một câu đáp lại hết thảy tò mò của Phương Du.

Phương Du ngừng một chút, rồi sau đó cô quơ quơ tay nhỏ bé, "An Ân, chúa ở cùng cậu."

Hà An Ân lộ ra một biểu cảm thống khổ không thể tả, sau đó thấy chết không sờn* hướng tới văn phòng xa cách kia đi đến, mới đi đến cạnh cửa chợt nghe mệnh lệnh của Đỗ Khang, "Tiến vào, đem cửa đóng lại."

* Xem cái chết như không

Hà An Ân chậm rãi đem cửa đóng lại, sau đó ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc khổng lồ.

Đỗ Khang buông tài liệu trên tay, mắt đen dừng trên khuôn mặt đã khôi phục hồng hào.

"Đỗ quản lý, xin hỏi anh kêu tôi vào có chuyện gì không?"Hà An Ân như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn đến tâm hoảng loạn.

Nói thật nói, cô cũng không biết vì sao, lúc đối mặt với Đỗ Khang, cô luôn có một cảm giác như con chuột gặp gỡ mèo, cô tự hỏi trừ bỏ lần ở trước mặt mọi người hướng anh đòi nợ,cho tới bây giờ cô cũng không có gây phiền toái gì cho anh nha.

Trên mặt cô không tự giác lộ ra nét khản trương, khiến Đỗ Khang nhìn không được nhíu mày.

Trên thực tế hai ngày cô ở bệnh viện, anh không ngừng hỏi bản thân, ngày đó ở trong bệnh viện, anh đã biểu hiện khác thường gì, còn có tại sao anh lại hiểu lầm người thanh niên kia là bạn trai cô.

Kỳ thực đáp án rất rõ ràng, anh căn bản không cần tốn thời gian nhiều lắm cũng đã nghĩ thông suốt, có thể khiến anh để ý như thế nguyên nhân chỉ có một,đó chính là anh thích Hà An Ân, nhưng cho tới bây giờ, anh vẫn không rõ, bản thân vì sao lại thích người phụ nữ yêu tiền Hà An Ân này.

Nói cô xinh đẹp,anh cũng từng gặp qua không ít phụ nữ xinh đẹp như cô, cô nhiều lắm chỉ có thể thanh tú đẹp mắt; nói cô thông minh, xung quanh anh phụ nữ thông minh rất nhiều, cô chỉ có thể xem như so người bình thường ưu tú hơn một chút, mà cô duy nhất hơn người ở chỗ là cá tính xem tiền như mạng.

Nhưng này có cái gì hấp dẫn anh, ánh mắt thường thức của anh cùng với thẩm mỹ khi nào trở nên chấp nhận như thế? Cho dù không hiểu, cho dù mơ hồ, nhưng thích chính là thích, anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới trốn tránh nó.

Chẳng qua đối với Hà An Ân mà nói, anh thật sự đáng sợ như vậy sao? Anh tự hỏi tuy rằng mấy ngày này về mặt anh không tính là ôn hoà, nhưng cũng không đến mức khiến cô cảm thấy sợ hãi khản trương chứ, giải thích duy nhất chính là anh mấy ngày này vì muốn cô có thể danh chính ngôn thuận ngồi trên vị trí trợ lý mà dọa đến cô rồi.

Nhưng anh tuyệt không hối hận, bởi vì ngày hôm qua thông qua phòng nhân sự cô đã được lên chức, tin tức sẽ công bố vào tuần sau, mà người trong bộ cũng không có xấu đến mức đồn ra, như vậy anh đã đạt được mục đích.

"Hà An Ân, bắt đầu tuần sau, cô tiếp nhận công việc của trợ lý Trần." Đỗ Khang nhàn nhạt nói, không có để ý liệu cô có bỏ xuống cảnh giác với mình hay không, đối anh có hay không đều được.

Anh có kế hoạch riêng của mình, hơn nữa thích một kích tất trúng*, không lãng phí thời gian, còn làm tốt hết thấy điều chuẩn bị phía trước, anh sẽ cố gắng giữ tinh táo suy xét, từng bước một chơi ván cờ đã rải ra.

* Đánh một cái liền trúng

"Hử?" Hà An Ân có chút phản ứng không kịp nhìn anh.

Đỗ Khang có chút bất đắc dĩ nhìn cô về mặt mù mờ ngơ ngàng, lúc đối mặt với anh, anh phát hiện Hà An Ân hình như rất thích ngẩn người, " Tôi nói khó hiểu vậy sao? Cấp trên đã quyết định để cho cô đảm nhiệm chức trợ lý, thông báo sẽ được công bố vào tuần sau."

Lúc này Hà An Ân như ở trong mộng mới tỉnh, khó có thể tin trọn tròn mắt, "Sao, làm sao có thể? Có nhiều người có lý lịch tốt hơn tôi, làm sao lại chọn tôi ngồi vị trí trợ lý đó chứ."

"Là tôi đề cử với bọn họ, Hà An Ân, rõ ràng cô có thể làm hoàn thành tốt, vì sao cô cố tình chỉ dùng 70 phần trăm sức để làm việc?" Nếu anh không rõ, như vậy hỏi trực tiếp cô thì có đáp án rồi.

"Cái gì hoàn thành tốt, 70 phần trăm? Đồ quản lý anh đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu nha." Hà An Ân mở to mắt, đôi mắt cực kì vô tội nhìn anh.

"Cô biết ý tôi là gì, đừng giả ngốc, cô cho là mấy ngày nay tôi giao cho cô nhiều công việc như vậy, chẳng lẽ nhàn rồi không có việc gì sao?"

Hà An Ân mắt lớn hơn nữa, giống như đang hỏi anh, anh thật sự nhàn rồi không có việc gì làm, nên có ý kiểm tra tôi sao?

Nhìn Đỗ Khang thiếu chút nở nụ cười, tốt nhất anh thật sự rảnh rồi, mới tìm cô kiểm tra, "Hà An Ân, không cần nói lằng sang chuyện khác."

Mắt thấy anh thật sự có ý muốn biết đáp án, Hà An Ân nửa xấu hổ, nửa lúng túng nói: "Bởi vì tôi không muốn thăng chức, chỉ muốn làm một kế toán bình thường, như vậy mới có thể đứng giờ tan tầm, không cần tăng ca."

"Đó là lý do của cô sao?"

Lúc này Hà An Ân trầm mặc lâu hơn lần trước, thật lâu sau, cô mới nhỏ giọng trả lời, "Sau khi tan tầm, có thể đến quán nhỏ ở chợ đêm bán này kiếm tiền." Cô luôn luôn nỗ lực giấu diếm chuyện này, bởi vì trong quy định của công ty, nhân viên không được phép làm hai việc.

Nghe đáp án này, Đỗ Khang một chút cũng không cảm thấy ngạc nhiên, tựa như đã sớm biết, bất quá khi nghe cô nói làm hai việc này, nội tâm có chút loé lên một chút.

"Cô biết quy định công ty." Đỗ Khang chậm rãi nhắc nhở.

Hà An Ân cứng đờ, không khỏi nghĩ rằng Đỗ Khang có phải đi báo cáo hay không.

"Tôi sẽ không đi báo cáo." Anh nhàn nhạt nói: "Chẳng qua cô không nghĩ đến nếu bày hàng bán ở chợ đêm, sẽ không có người thấy sao?"

Hà An Ân đương nhiên cũng biết có khả năng sẽ bị thấy, cho nên mỗi khi bày hàng, cô run lên vì sợ hãi, luôn nhìn đông nhìn tây, vừa thấy lấp lánh nhân viên trong công ty liền bắt đầu trốn đi, tìm đến một sạp nào đó, vọt đến bên cạnh nhìn này nọ, mỗi lần đều khiến cô rất mệt, nhưng muốn cô buông cơ hội kiếm tiền này, nhìn tiền lấp lánh biến mất, lòng của cô giống như bị dao cắt vậy.

Nhìn trên mặt cô hiện vẻ đấu tranh, Đỗ Khang biết anh có cơ hội khiến cho cô đi vào ván cờ của mình, "Tôi có cách để cho cô có thể kiếm tiền mà không cần phải trốn trốn nấp nấp vì sợ bị người khác gặp được."

Nghe vậy, đôi mắt Hà An Ân giống như tỏa sáng nhìn Đỗ Khang, "Đồ quản lý, xin hỏi cách đó là gì vậy?" Có việc cầu người, cho nên tiếng nói cùng với giọng điệu của cô so với ngày thường mềm dịu hơn, cũng ngọt hơn so với ngày thường.

Đôi mắt Đỗ Khang dừng trên đôi mắt to léo sáng của cô, "Gần đây tôi cần tìm người giúp tôi quét dọn trong nhà, cô hàng tháng bày hàng kiếm được bao nhiêu, tôi sẽ dựa theo đó tính cho cô, như vậy cô không cần trở lại quán nhỏ đó, cũng không cần sợ bị người khác thấy làm hai việc rồi." Anh chậm rãi nói ra cách của anh.

Nhưng mà cách này vào trong tai Hà An Ân lại có chút kỳ quái thế nào ấy, "Đồ quản lý, anh sao không tìm người chuyên nghiệp giúp anh quét dọn phòng ở?" Người bình thường đều sẽ tìm người chuyên nghiệp giúp quét dọn, sẽ không tìm một cấp dưới làm hai việc đi quét dọn nhà mình, huống chi bọn họ cũng chẳng quen, anh đưa ra cách này thật sự không có hợp lý.

Hà An Ân tuy rằng yêu tiền, nhưng không có ngu xuẩn chỉ vì tiền đến cả an toàn bản thân cũng không qua tâm.

"Tôi chỉ cho cô một lựa chọn mà thôi, cô có thể lựa chọn làm nữ giúp việc, cũng có thể lựa chọn tiếp tục bày hàng bán ở chợ đêm, nhưng nếu bị người khác phát hiện, sẽ có kết cục gì cô hẳn biết." Đỗ Khang cũng không giận, tiếp tục bình thản nói chuyện.

Kết cục gì? Đương nhiên là bị công ty đuổi việc, rồi đi công ty, này cũng là điều Hà An Ân luôn luôn lo lắng, bởi vì cô thật sự luyến tiếc rời đi công ty này.

"Tôi ở một mình, chỉ yêu cầu một tuần đến nhà tôi quét dọn ba ngày hơn nữa cô còn được nghỉ hai ngày cuối tuần."

Điều kiện Đỗ Khang thật hấp dẫn nha, nhưng Hà An Ân vẫn cảm thấy không ổn, "Nếu. . . . . Tôi nói nếu thôi nha tôi đến nhà anh quét dọn bị người ta phát hiện thì làm sao, lúc đó chẳng phải cùng bị người phát hiện tôi bán hàng ở chợ đêm giống nhau sao, bị công ty đuổi việc?"

"Đã để cho cô lựa chọn, tôi đương nhiên đã suy nghĩ tốt về chuyện thay cô giải thích." Đỗ Khang dùng đầu ngón tay nhip nhip trên bàn làm việc dày, tốc độ không nhanh không chậm hỏi: "Cho nên lựa chọn của cô là?"

Đối với điều kiện hấp dẫn như vậy, cô cảm thấy rất khó lựa chọn, một phương diện, trừ bỏ trong thời gian làm việc nhìn thấy Đỗ Khang, tuy rằng một tuần chỉ quét dọn ba ngày thôi, tin tưởng anh ở một mình chắc cũng không quá lộn xộn; về phương diện khác, tuy rằng bày hàng bán rất vui vẻ còn có thể kiếm tiền, như lại rất mạo hiểm nếu bị người khác phát hiện sẽ bị công ty đuổi việc, hai lựa chọn đều có lợi, nhưng đồng thời cũng có chỗ không tốt.

"Có thể cho tôi trở về suy nghĩ cẩn thận được không?" Suy nghĩ một hồi lâu, vẫn là không quyết định, Hà An Ân áp ứng lên tiếng.

"Bởi vì nhà tôi đã lâu không có người dọn dẹp rồi, nếu cô không đồng ý, hôm nay tôi chuẩn bị nhờ người tìm giúp tôi một người giúp việc tin cậy, nếu vậy cô cũng chỉ có thể tiếp tục đến chợ đêm bán hàng thôi." Đỗ Khang làm sao có thể để cho cô thời gian suy nghĩ biện pháp khác, cho nên anh cố ý không cho cô thời gian suy nghĩ, buộc cô phải lựa chọn bây giờ.

Mỗi người khi bị bức lựa chọn một thứ gì đó, lại còn cần chọn một cách nhanh chóng, rất nhiều người bởi vì gấp rút mà trở nên hoảng loạn, không cần do dự quyết định, mà Hà An Ân cũng không ngoại lệ.

Cho nên cô lựa chọn một quyết định khiến cô hối hận không thôi, "Tôi ,tôi đáp ứng đến nhà anh giúp anh quét dọn." Cho dù bị phát hiện, anh đã nói có thể thay cô giải thích, tuy rằng còn chưa biết giải thích dạng gì, nhưng cô tin tưởng, chỉ cần là Đỗ Khang nói những người khác đều sẽ tin tưởng vô điều kiện.

"Cô xác định? Không đổi ý?" Nghe được câu trả lời của cô, khóe môi Đỗ Khang gọi lên một chút nhọt nhọt , không thể nhận ra độ cong là bao nhiêu.

Chỉ cần Hà An Ân cẩn thận nhìn vào ánh mắt anh, sẽ phát hiện người đàn ông luôn luôn lãnh đạm không có biểu cảm gì, cư nhiên trong mắt hiện mỉm cười, còn có một nét ôn nhu khó có thể phát hiện.

Ngạc nhiên câu hỏi vừa rồi của anh, Hà An Ân cũng cảm thấy bản thân quyết định thật sự có chút nhanh, nhưng cô còn chưa mở miệng nói gì, Đỗ Khang đã lần nữa mở miệng nói: "Nếu không đổi ý, như vậy bây giờ tôi liền nghĩ ra một phần hiệp ước."

"Vì sao còn muốn nghĩ hiệp ước?" Cô cảm giác thành thật của mình bị nghi ngờ.

"Cái này chỉ là hình thức mà thôi, cho cô cũng cho tôi một quyền lợi, chẳng lẽ cô không sợ giúp tôi quét dọn xong, tôi sẽ không trả tiền cho cô sao?" Cố ý, anh ám chỉ tiền khoa* của mình.

*Ý đây là nói vụ anh mượn tiền lần trước mà quên trả lại cho nữ 9 á.

Đúng rồi, hai trăm khối kia! Nghe thế, Hà An Ân ngược lại cảm thấy hiệp ước này nhất định phải ký.

Cô mới sẽ không ngốc để anh một lần nữa nợ cô đâu, cô đặc chí nghĩ, lại không nghĩ rằng bản thân nhất thời không nhìn rõ điều khoản trên hiệp ước, sẽ mang đến nhiều hậu quả nghiêm trọng cho cô.

Thứ bảy thời tiết vô cùng trong lành, Hà An Ân mặc một bộ đồ thể thao thoải mái, dựa theo địa chỉ Đỗ Khang viết cho cô, đi đến một khu dân cư cao cấp, không cần hoài nghi,nằm mơ Hà An Ân cũng không dám tưởng tượng giá phòng ở này.

Thật là người có tiền nha, cô than thở nghĩ, bất quá khu dân cư cao cấp chính là khu dân cư cao cấp,đến cả an ninh khu dân cư bình thường cũng không so nổi được, những người ra vào hoặc là xe đều cần có giấy chứng nhận đăng ký dãy số, hỏi rõ đi đâu, ở tầng nào, đợi tra tư liệu kỹ càng, nhân viên bảo vệ mới cho đi.

Cậu em phía trước tra xét một phen, Hà An Ân tự động từ trong túi xách lấy ra chứng minh thư, chuẩn bị tâm lý bị tra xét một chút.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu?" Nhân viên bảo vệ cao lớn mạnh khỏe lịch sự hỏi.

Hà An Ân lập tức đem địa chỉ đưa cho anh, "Tôi tới đây, tìm Đỗ tiên sinh."

"Xin hỏi cô là Hà An Ân tiểu thư sao?" Bảo vệ lại hỏi, thấy cô gật gật đầu sau lại nói: "Hà tiểu thư, Đỗ tiên sinh đã thông báo cho chúng tôi, cho nên cô có thể trực tiếp đi vào bên trong, không cần đăng ký, mặt khác đây hộ gia đình mời cô cất kỹ, về sau khi ra vào chỉ cần đưa hộ gia đình này ra là có thể đi rồi."

Cầm Tập Phiến* thiết kế xinh đẹp thành thạo khéo léo ở trong tay, không biết vì sao, Hà An Ân có cảm giác mình cũng thăng tiến trở thành một gia đình trong khu dân cư cao cấp, tuy rằng cô chỉ đảm đương nữ giúp việc,giúp Đỗ Khang quét dọn nhà anh mà thôi.

*ID card

Đi qua một số căn nhà, mỗi một tòa nhà không nhiều tầng lầu lắm, chỉ đến tầng năm mà thôi, nhưng chiếm chỗ rất lớn, hơn nữa ở giữa mỗi tòa nhà sẽ cách một hoa viên nhỏ,chắc chắc người đối diện sẽ không nhìn thấy chuyện gì trong nhà mình,coi trọng thiết kế cá nhân, là điểm bán chính của khu dân cư này.

Dùng giấy chứng nhận hộ gia đình quét vào monitor (màn hình) cửa lớn, cửa thủy tinh tự động mở ra, tuy rằng Hà gia cũng coi như có chút tài phú, nhưng không có đốt tiền như Đỗ Khang, hết thảy đều đơn giản không xa hoa, cho nên trong ngoài đều có vẻ yên tĩnh như dân thường.Hà An Ân, dùng một trái tim kính nể, đi vào đại sảnh được bố trí xa hoa kia.

Đi vào thang máy, nhìn đại sảnh dưới lầu xinh đẹp như vậy, khiến cô nhin không được bắt đầu chờ mong nhà Đỗ Khang đến cùng có bao nhiêu xinh đẹp,sẽ trang hoàng có phong thái cỡ nào.

Bởi vì mỗi một tầng chỉ có một hộ, cho nên Hà An Ân vừa đi ra thang máy, liền dễ dàng tìm được cánh cửa kia, nhưng vẫn chưa đến gần, cô liền nghĩ

được một mùi thú vị.

Cô ngán người, có chút không thể tin được, nơi này phải sạch sẽ mới đúng, sẽ không có khả năng có hương vị thối như vậy, nhưng cô từng bước một đi đến gần cánh cửa kia, mùi thú cũng càng ngày càng đậm, cô cơ hồ có thể xác định mùi thú là từ phòng trong đi ra.

Một ý niệm chẳng lành trong lòng nổi lên, nhưng cô vẫn nổi lên dũng khí, vươn ngón trở run run, ấn xuống chuông cửa màu trắng đơn giản.

Leng keng, tiếng chuông cửa vang lên, không bao bao lâu, cửa dày bị người từ trong mở ra, theo cánh cửa bị mở ra, càng thối, hương vị ừ ừ tiếng đến cô.

Hà An Ân thùng thùng thùng lui về sau vài chục bước, lưng trúng cửa thang máy lạnh như băng, cơ hồ muốn chạy trời chết, lui về phía sau, khóe mắt cô nhìn đến cánh cửa kia tình cảnh rung động lòng người đến cỡ nào, có ai có thể nói cho cô, làm sao chỗ này có thể loạn giống như không dành cho người ở, mà là như kho hàng hoá?

"Cô đứng xa như vậy làm gì?" Nhìn thấy cô một bộ dạng như gặp quỷ, lông mày Đỗ Khang nhin không được nhíu lại.

"Anh, anh. . . . ." Tay trắng mịn run rẩy chỉ hướng anh, "Nhà anh, nhà anh làm sao có thể loạn thành như vậy?" Thoạt nhìn, cô chỉ có thể nhìn đến đồ vật ném loạn, căn bản nhìn không tới sofa đặt ở giữa phòng khách, "Không phải anh nói chỉ có mình anh ở sao?"

Nhìn đến tình cảnh như vậy, cô căn bản là cạn sạch sức lực đến quét dọn, cô lớn như vậy cũng chưa từng nhìn qua một phòng loạn thành như vậy, đáng sợ, thật sự đáng sợ.

Đỗ Khang bị cô nói như vậy, trên mặt đột nhiên như bị phỏng.

Thật ra, anh thừa nhận anh không có thiên phú dọn dẹp trong nhà, một gian phòng tốt đều có thể bị anh biến thành bộ dạng giống như một ổ chó, này cũng là nguyên nhân khi anh còn ở nước ngoài bạn bè luôn không muốn đến nhà anh, bởi vì vừa đến nhà anh đều phải giúp anh dọn dẹp.

Không nên hỏi anh vì sao không có tìm người chuyên nghiệp đến giúp anh dọn dẹp phòng lộn xộn này, trên thực tế anh có tìm, nhưng lại muốn đổi phương cách một ngày sẽ đến nhà anh dọn dẹp một lần, nhưng không biết vì sao, anh có thể trong vòng một ngày ngăn ngừa đem phòng vốn sạch sẽ biến trở về ổ chó lúc đầu, cũng bởi vậy anh mỗi một lần làm cam kết tới quản gia chuyên nghiệp đều làm không lâu.

Mà về nước lần này, bởi vì luôn luôn vội vàng, để cho mình bằng tốc độ nhanh nhất thích ứng hoàn cảnh công tác mới, cho nên chuyện tìm quản gia chuyên nghiệp lần nữa bị trì hoãn, thế cho nên anh trở về hơn ba tháng, nhà của anh đều không có người dọn dẹp.

Vừa khéo anh muốn tìm cơ hội cùng Hà An Ân ở chung nhiều hơn, cho nên liền đưa ra điều kiện hướng cô thay anh dọn dẹp phòng ở này, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt cô, anh bắt đầu hoài nghi, anh trước nên tìm chút người chuyên nghiệp để dọn dẹp một lần, mới để cho cô tới cửa sao?

Nhưng vừa ngẫm nghĩ lại, cô ở chung một ngày cũng sẽ biết khuyết điểm này của anh, nếu như vậy thì tới khi đó sẽ khiến cô dă kích hơn nữa thôi chi bằng hiện tại để cho cô biết anh là người thế nào cho rồi.

"Tôi, tôi cảm thấy. . . . ." Nhưng chỉ là cái thoáng nhìn ngăn ngừa, đã khiến dũng khí của cô hoàn toàn hao hết, Hà An Ân cảm thấy bản thân không có bản lĩnh kia, có thể triệt để đem nhà anh quét sạch sẽ, "Tôi cảm thấy. . . . .Năng lực của tôi không đủ, cho nên có thể hay không, có thể hay không. . . ."

"Không thể." Đỗ Khang không nói hai lời, chặt đứt đường lui của cô, "Cô đã quên, chúng ta đã ký hiệp ước rồi ư?"

Hiệp ước! Hà An Ân cực kỳ hối hận, cô không có việc gì cùng anh ký cái gì hiệp ước, hiện tại làm hại bản thân muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, về mặt cô cầu xin nhìn về phía cái người khơi xướng kia.

"Nhanh chút tiến vào." Anh nghiêng nghiêng người nhường ra một vị trí, để cô có thể tiến vào bãi phế liệu đáng sợ kia.

Đây là gọi là gì, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay?

Hà An Ân tưởng tượng đến hương vị đáng sợ vừa mới ngửi được kia, khuôn mặt nhỏ nhắn liền không tự chủ tái nhợt, vội vàng từ trong ba lô lấy ra một cái khẩu trang, nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy chỉ có một khẩu trang không đủ, cô lại từ trong ba lô lấy ra khăn trùm đầu vốn định dùng để cột trên đỉnh đầu mình, không để tro bụi rơi dính trên tóc, bịch vào trên mũi của mình, bây giờ mới nặng nề lại thong thả đi về hướng anh.

"Cô có cần phải làm như thế không hả?" Thấy cô toàn bộ vũ trang, Đỗ Khang có chút bất đắc dĩ hỏi.

"Cái mũi anh có vấn đề! Làm sao có thể chịu được loại sinh hoạt như vậy?" Anh một mặt lời thôi, không biết tại sao lại khiến cho sự sợ hãi của Hà An Ân đối với anh biến mất vô tích, cư nhiên cũng dám cùng anh lớn nhỏ tiếng, "Nhà anh rốt cuộc đã bao lâu chưa được dọn dẹp thế?"

Tự biết đuối lý Đỗ Khang sờ sờ chóp mũi, tình huống này anh biết, bạn bè xưng loại tình huống này như nhập cá muối từ*, lâu quá nên không ngửi thấy mùi thối, anh cũng sớm có thói quen ngửi mùi thú như vậy, đương nhiên là không biết có vấn đề gì, hơn nữa mỗi ngày anh rời nhà đều sạch sẽ ngăn nắp, chưa bao giờ có người nói anh lười thôi, anh liền càng không kiêng nể gì làm như không có việc gì.

* Đại loại như ở lâu riết quen.

"Chỗ này tôi chưa từng kêu người tới dọn dẹp." Anh trả lời có chút chột dạ.

Nói cách khác, Đỗ Khang trở về bao lâu, thì nhà của anh liền dơ dáy bẩn thỉu bấy lâu, mà anh là chủ nhân gian phòng xa hoa này, thế nhưng có thể chịu được hoàn cảnh như vậy, thật là. . . . . Bất khả tư nghị*.

*Không thể tưởng tượng nổi

Hà An Ân rất muốn hít vào một hơi thật sâu, nhưng cô càng sợ hít vào mùi thúi đáng sợ kia, đành phải thở một ngụm nho nhỏ, ngón trỏ chỉ về hướng máy điều hoà, "Anh trước hết tắt máy điều hoà đi, đem cửa sổ mở ra." Cô sợ nếu mình còn ở trong hoàn cảnh làm việc như vậy, còn chưa quét dọn xong, thì đã bị mùi thúi này ngạt thở mà chết rồi.

Đỗ Khang ngoan ngoãn đi đến tắt máy điều hoà, đang muốn đem cửa sổ đẩy ra, thì phía sau lại truyền tiếng người phụ nữ hỏi, "Đỗ Khang, anh bỏ đồ dụng quét dọn ở đâu vậy? Tôi tìm không thấy."

Anh đem cửa sổ đẩy ra sau đó xoay người, một bộ mặt vô tội nhìn cô, không ngại học hỏi kẻ dưới* hỏi cô, "Cái gì là đồ dùng quét dọn?"

* Kẻ kém cỏi hơn mình

"Cái chổi, đồ lau, nước lau kính nữa. . . . ." Cô bày ra một bộ dạng như đang cần gì đó, chỉ thấy mỗi suy nghĩ đều giống nhau, Đỗ Khang liền lắc lắc đầu, "Cô tại sao không nói sớm, để tôi biết còn mua trước?"

Hà An Ân cơ hồ hét chói tai, tức chết cô mất, có ai có thể tưởng tượng được, bề ngoài là người đàn ông ngăn nắp, nhưng trong cuộc sống hằng ngày lại hỗn loạn như vậy.

Kỷ thực này cũng không thể trách Đỗ Khang, sinh hoạt ngày thường của anh đều có quản gia chuyên nghiệp thay anh giải quyết, anh đương nhiên không cần đi để ý tới cái gì là cái chổi, còn cái gì là nước lau kính nha.

"Anh. . . . ." Nhịn không được hô hấp sâu có vài phần dồn dập, mùi thúi xâm nhập vào mũi khiến Hà An Ân nổi giận, cô vọt tới trước mặt anh, đưa bàn tay ra, "Đưa tiền đây, tôi muốn đi mua sắm." Đem đồ dùng quét dọn mua hết một lần.

Đỗ Khang lấy bóp da ra rút vài tờ một ngàn nguyên đưa cho cô, thấy anh đưa cô nhiều quá, nhịn không được mở miệng, "Này rất nhiều, tôi với anh cùng đi."

Miền phí lao động, mình không cần khiêng cái đồng chết khiếp kia, cô đương nhiên câu còn không được, cắt kỹ tiền, nhét vào trong túi đeo lưng của mình, một giây sau cô giống như nhớ tới cái gì, hướng từ lạnh trong phòng bếp đi tới.

Vừa mở ra, quả nhiên như cô dự tính, trong tủ lạnh chỉ có nước cùng đồ uống, cùng với một hai thực phẩm đông lạnh, hơn nữa còn là đồ ăn quá hạn.

Cô như rụng mảy, đem hai thứ kia ra ném vào trong thùng rác, sau đó trở lại phòng khách, đi đến trước mặt anh, lời nói thâm thía cho anh một câu lời bình, "Tương lai bà xã anh nhất định là nữ giúp việc vạn năng, mới có thể sống bền với anh!"

Đỗ Khang nghe lời bình như vậy, gật gật đầu, hiện tại không phải anh đang bồi dưỡng người phụ nữ đó làm việc đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Bã Xà Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bởi vì là khu dân cư cao cấp, cho nên khoảng cách không xa khu dân cư sẽ có một siêu thị, bên trong cái gì cũng có bán.

Đỗ Khang cùng Hà An Ân mỗi người đẩy một chiếc shopping cart, Hà An Ân nhanh chóng cầm hơn mười dạng đồ dùng lau kính tiện nghi lại dùng tốt, bỏ vào shopping cart, trong nháy mắt liền đầy một chiếc.

Hà An Ân kiểm kê một chút, xác định đã mua đủ đồ dùng dọn dẹp, cô đẩy xe đi đến khu đồ ăn tươi sống, như đi qua khu đồ dùng hằng ngày thì do dự dừng lại, nhưng vẫn là đi đem một ít đồ dùng gì đó bỏ vào shopping cart của Đỗ Khang.

Đỗ Khang nhìn cô đầy lòng không khỏi nổi lên một cảm giác thỏa mãn cùng với ấm áp trước nay chưa có. Bản thân thích người phụ nữ giống như cô vợ nhỏ, đang chuẩn bị đồ dùng sinh hoạt của anh.

"Anh đang dùng loại dao cạo râu cùng kem cạo râu gì vậy?" Vốn tính tùy tiện lấy cho anh, nhưng Hà An Ân nhớ tới ba ba cùng em trai đều dùng dao cạo râu cùng kem cạo râu khác nhau, cho nên cô tin Đỗ Khang hẳn là cũng có loại thường dùng mới đúng.

Nhưng là vừa quay đầu lại lại phát hiện Đỗ Khang đang ngây ngẩn, tuyệt không giống bộ dáng làm việc khôn khéo trong công ty, không biết vì sao, nhưng cô lại cảm thấy Đỗ Khang như vậy thật đáng yêu cũng thuận mắt hơn.

"Anh làm sao vậy, có nghe tôi nói gì không?" Cô quơ quơ tay trước mặt anh, tò mò hỏi.

Đỗ Khang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì mua sắm mà đỏ rùng rục, lòng bàn tay ngứa, muốn xoa gò má non mềm kia, xem coi có phải cùng tương tự anh giống nhau hay không.

"Đồ quản lý!" Kêu to hai ba lần đều không có đáp lại, Hà An Ân tức giận tiến đến trước mặt anh, lớn tiếng kêu.

Anh khôi phục tinh thần lại, cúi đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc, "Nơi này không phải là công ty, không cần kêu tôi là Đồ quản lý." Nếu anh không đủ lý trí, rất có khả năng sẽ nắm cô, hung hăng mà hôn, chẳng qua anh là một người có lý trí cao, cho nên không có làm vậy với cô.

"Vậy tôi có thể gọi anh là gì?" Không gọi Đồ quản lý, có phải muốn cô gọi anh là Đồ tiên sinh, "Còn có, anh thường dùng nhãn hiệu dao cạo râu cùng kem cạo râu gì thế?"

"Gọi tôi là Đỗ Khang." Anh không cần nghĩ ngợi nói, sau đó lại từ trên giá hàng dao cạo râu cùng kem cạo râu mình thường dùng, bỏ vào trong xe, "Kế tiếp muốn đi khu nào?"

"Muốn đi khu thực phẩm tươi sống." Nghe anh nói xong xoay người đi về phía trước, cô bĩu môi, thật nhỏ ở sau lưng mắng anh, "Cái quái gì vậy? Làm như mình là lão đại không bằng, rõ ràng chính là một cuộc sống ngu ngốc."

"Cô chưa từng nghe qua người trả tiền chính là lão đại?" Cô nhỏ giọng nói, anh nhất thanh nhị sở* nghe được, bởi vì tâm tình tốt, cho nên anh quay đầu lại cùng cô đấu võ mồm.

*Một rõ hai ràng

Hà An Ân không nghĩ tới mình đang nói xấu anh lại bị anh nghe được, hai gò má cô như bị phồng, cái miệng nhỏ nhắn khép chặt lại không nói chuyện, phụ giúp đẩy shopping cart, bằng tốc độ nhanh nhất mà đi, đem người đàn ông phía sau vớt rất xa.

Nhìn bóng lưng nhỏ chạy trốn triết, đáy lòng Đỗ Khang lại mỉm cười, "Cô làm sao có thể đáng yêu như vậy hả?"

Nhưng Hà An Ân đi về phía trước không có nghe câu hỏi này của anh, nếu cô nghe được, cũng sẽ cho là mình nghe lầm.

Đi đến khu thực phẩm tươi sống, vừa khéo có giá đặc biệt cho thịt heo cùng trứng gà, cô đem shopping cart giao cho Đỗ Khang, liền bắt đầu bốn phía vơ vét nguyên liệu nấu ăn tiện lợi.

Chỉ chớp lát, trên tay Hà An Ân đã đầy nguyên liệu nấu ăn, cô quay đầu đi nghĩ nghĩ, đi trở về đem đồ gì đó trên tay bỏ vào shopping cart, một bên hỏi Đỗ Khang, "Anh có thích ăn mỳ Ý không? Tôi nấu xong sẽ bỏ vào hộp lúc anh muốn ăn chỉ cần hâm lại là được ,rất tiện nghi, không cần thường ăn đồ đông lạnh hoặc là đồ ăn vi ba, kia đối với thân thể không tốt."

Mẹ Hà rất coi trọng sức khỏe trong gia đình, đem những cách giữ sức khỏe ở bên tai chị em Hà An Ân nhắc đi nhắc lại nhiều lần, mưa dầm thấm đất, Hà An Ân cũng có vài ý nghĩ hù dọa người khác một chút.

"Cô quyết định là tốt rồi." Đối với Đỗ Khang mà nói, có thể đẩy bụng là được, về phần hương vị như thế nào anh cũng không so đo nhiều lắm, nhưng cô nguyện ý chủ động giúp anh nấu cơm, anh đương nhiên sẽ không ngốc đến cự tuyệt phúc lợi này.

"Được, tôi sẽ mua thịt xay, còn có bông cải xanh cùng cà chua, bông cải xanh cùng cà chua đều rất có nhiều dinh dưỡng, bao gồm anbumin, đường, mỡ, Vitamin cùng Carotene[1]."

Có thể là bởi vì đối mặt một người ngu ngốc không hiểu cuộc sống, Hà An Ân hoàn toàn giống mẹ Hà, cái miệng nhỏ nhắn càng không ngừng nhắc đi nhắc lại, cũng không quan Đỗ Khang có hiểu hay không, vẫn đem hiểu biết chính mình nói cho anh nghe.

Đỗ Khang cũng nhớ kỹ lời cô nói, dù sao anh cũng không thấy phiền, nguyện ý nhớ, nguyện ý nghe, hoàn toàn không có mâu thuẫn.

Nói một hồi, Hà An Ân cảm thấy miệng có chút khô mà vẫn chưa thỏa mãn dừng lại, sau đó hậu tri hậu giác phát hiện bản thân cư nhiên đối với Đỗ Khang nói nhiều lời như vậy, mà bông cải xanh cùng cà chua lại không thấy bóng dáng, trên mặt như bị phồng, cô ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, sau đó hướng quầy đồ ăn.

Lúc này Đỗ Khang không có ở một bên chờ cô, mà là đi theo cô đến quầy đồ ăn chọn đồ ăn.

Hà An Ân lựa bông cải xanh cùng cải thìa, hiện nay cà rốt cũng không tồi, hơn nữa cô vừa mới mua ức gà, trong lòng liền nghĩ, liền ngừng đầu hỏi Đỗ Khang bên cạnh muốn nấu cà ri không?

"Chờ một chút tôi đi mua nước dừa cùng mì cà ri, hồi này không có lấy."

"Được." Đỗ Khang hoàn toàn không có dị nghị.

"Ai nha, tình cảm vợ chồng cháu thật tốt." Di bán đồ ăn nhìn Hà An Ân chọn đồ ăn, một bên dùng giọng điệu hâm mộ nói: "Chồng của cô, muốn ông ấy ăn cơm nước xong theo cô đến công viên chạy một vòng cũng phải ba thức giấc bốn cầu xin, càng miễn bàn chuyện rồi nhà mua đồ ăn cùng cô nha."

Nghe được di bán đồ ăn hiểu lắm quan hệ của mình cùng Đỗ Khang, Hà An Ân muốn mở miệng giải thích, nhưng trên tay Đỗ Khang cầm lấy hành tây hỏi cô, "Có cần mua luôn hành tây không?"

Hà An Ân trừng mắt hành tây kia, kỳ thực cô cố ý không chọn hành tây, bởi vì cô không muốn cắt hành tây, luôn bị cay nước mắt chảy ròng, nhưng anh đã cầm lấy, hơn nữa cả ri không có hành tây tựa hồ cũng kỳ quái, cô đành phải gật gật đầu, mua hai củ là được.

Đang phân tâm như vậy, cô liền quên mất giải thích cho di bán đồ ăn, cô cùng Đỗ Khang căn bản không phải là vợ chồng.

Di bán đồ ăn tính tiền, đang muốn bỏ đồ vào túi, Hà An Ân nhìn đến hành xanh tươi bên cạnh, ánh mắt nhanh như chớp vòng qua một vòng, ngọt ngào mở miệng nói: "Di ơi, con mua nhiều như vậy, di có thể cho con vài cọng hành đỏ được không?"

Trên mặt di bán đồ ăn xuất hiện một chút khó xử, bởi vì hành cũng muốn bán.

"Đi đi, gia đình cháu mua nhiều như vậy, cho cháu vài cọng hành cũng không thành vấn đề gì mà?" Đôi mắt to trong trẻo chớp chớp, cô làm nũng hỏi, bộ dáng kia thấy thế nào cũng thật đáng yêu.

Chồng không nổi đôi mắt đáng yêu cùng tươi cười, di bán đồ ăn buông tha đấu tranh, cầm lấy vài cọng hành nhét vào trong túi to, sau đó hướng Đỗ Khang, "Tiên sinh, cháu cưới được bà xã tốt rồi, tính toán tỉ mỉ như vậy, còn giúp cháu tiết kiệm tiền."

Đỗ Khang gọi lên một chút cười, "Đương nhiên." Một chút cũng không có tính toán cùng di bán đồ ăn coi bỏ hiểu lầm này.

Hà An Ân vốn muốn giải thích, nhưng là lại sợ di bán đồ ăn biết cô cùng Đỗ Khang không phải vợ chồng, sẽ đem hành thu hồi lại, cho nên đành phải mặt dày cam chịu rồi.

Tiếp nhận túi to, lôi kéo Đỗ Khang, cô nhắm thẳng đến quầy thu ngân, vẫn không quên vòng qua mua mì cà ri cùng nước dừa.

Bởi vì mua nhiều quá rồi, cho nên bọn họ chỉ lấy nguyên liệu nấu ăn cùng mấy thứ đồ dùng dọn dẹp liền nhanh chóng rời đi, còn những đồ thừa lại thì nhờ siêu thị đưa đến nhà Đỗ Khang.

Cầm trên tay vài túi nhỏ, mua sắm xong, Hà An Ân nhớ tới nhà Đỗ Khang hỗn độn giống như ổ chó, lập tức vô lực, đáng giận, cô làm sao lại xui xẻo như vậy hả?

Cho nên nói, cô chán ghét nhất là Đỗ Khang!

Trải qua nguyên một ngày nỗ lực, Hà An Ân thật vất vả mới dọn dẹp nhà Đỗ Khang xong, để anh có một chỗ ở như người.

Bất chấp đáng về gì, bất chấp Đỗ Khang có phải đang nhìn cô hay không, cả người cô mềm nhũn, lao ít nhất bốn năm lần mới ngồi trên sofa, làm như xác chết vậy, cô rất mệt rất mệt, cảm thấy mình mệt mỏi đến cử động một đầu ngón tay cũng không muốn.

Một chai coke lạnh lẽo áp trên gương mặt cô, tâm cô cảm kích vươn tay nhỏ bé mệt mỏi tiếp nhận, nhưng là ngay sau đó cô nhìn thấy Đỗ Khang nở nấp chai, cực kỳ thuận tay ném đi, điệu bộ kia thật sự có vài phần giống như cậu bé rưng rưng, lão nhân gia mất đi phương hướng vậy.

Nhưng này không là trọng điểm, trọng điểm là anh tại sao có thể đem nắp chai ném xuống sàn nhà cô vừa mới lau, làm sao có thể?

Lừa giận hừng hực bốc cháy lên, Hà An Ân ném bỏ coke, cô từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, không cần nghĩ ngợi nhảy lên trên người anh, hai cái tay nhỏ bé dùng sức túm cổ áo anh, trên cao nhìn xuống anh rít gào: "Đỗ Khang anh tên hỗn đản này, anh không biết tôi vừa mới lau nhà sao? Anh vức đồ lên như vậy, anh có biết tôi lau bao nhiêu lần mới có thể lộ ra màu vốn có của nó không hả?"

[1] Carotene(Carotenoid): Carotenoid giúp chống lại các tác nhân oxy hóa từ bên ngoài. Carotenoid không phải là tên riêng của một chất nào mà là tên của một nhóm các hợp chất có công thức cấu tạo tương tự nhau và tác dụng bảo vệ cơ thể cũng tương tự nhau. Carotenoid khá quen thuộc với chúng ta là beta-caroten hay còn gọi là tiền chất của vitamin A. Trong mấy năm gần đây người ta còn nói nhiều đến các carotenoid khác như lycopene, lutein và zeaxanthin,...

Hà An Ân tức giận bưng bưng, một chút cũng không nghĩ tới đuôi mình gang rộng, tư thế quỳ gối trên một người đàn ông có bao nhiêu nguy hiểm.

Đỗ Khang bị tư thế này của cô dọa đến, cá chết thoi thóp đột nhiên biến thành Thực Nhân Ngư* hung mãnh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến trước mặt mình cắn không ngừng, một loại thử thách đến cực hạn của trái tim rồi.

Huống chi cô cũng quá ngốc, lại không biết tư thế này có thể làm cho người ta có bao nhiêu hiểu lầm, cũng khiến anh nghĩ cô làm có chút quá phận, bất quá anh biết, nếu hiện tại dưới tình huống ra tay với cô, rất có khả năng chỉ làm cô càng chán ghét anh, anh không nghĩ mạo hiểm như vậy.

"Anh nói, anh nói, anh vừa ném cái quái gì biết không hả?" Cô tức giận chỉ vào nắp lon vô tội nằm thẳng trên mặt đất kia, khuôn mặt nhỏ nhắn sắp đến căng gân.

Cái miệng nhỏ nhắn gần trong gang tấc, chỉ cần anh nguyện ý, là có thể đem cái miệng nhỏ nhắn toàn bộ ngậm nhắm, bộ dạng cô bé bông, cho nên trên người mỗi một chỗ đều giống nhau bé bông huyền ảo, trừ bỏ đôi mắt kính người, cặp mắt to tức giận nhìn người đàn ông, anh thật hoài nghi mình là bị cặp mắt to tức giận kia mê hoặc.

"Cô bình tĩnh một chút." Chỉ là một cái nắp lon mà thôi, anh có thói quen tùy cầm vật trên tay liền ném trên mặt đất.

"Bình tĩnh, anh muốn tôi làm sao bình tĩnh đây? Tôi dọn dẹp cả một ngày, mới làm cho nó trở lại thành cái phòng mà không phải là ổ chó, anh lại coi thường sự vất vả một ngày của tôi, đem đồ ném trên sàn nhà tôi vừa mới lau xong, anh muốn tôi làm sao bình tĩnh được hả? Anh nói, anh nói đi."

Hà An Ân tựa như một Tiểu Dã Miêu không khống chế được, tay nhỏ bé gắt gao nắm cổ áo Đỗ Khang, mỗi một câu nói liền nặng nề đánh vào ngực của anh.

Nhưng cơ ngực anh rắn chắc, trừ bỏ tay cô đau, cô cũng không có phát hiện trên mặt anh có xuất hiện biểu cảm đau đớn gì, làm cô càng tức giận.

"Cho tôi xin lỗi được không?" Anh buông coke trên tay, nắm giữ đầu vai cô, "Hà An Ân, hiện tại ngoan ngoãn đi xuống đi, đừng dựa vào người tôi." Trừ bỏ đánh anh, mỗi lần cô nói thân thể còn vận vẹo một chút.

Người phụ nữ mình thích ở trên người mình vận vẹo, dưới tình huống như vậy, nếu anh còn có thể thờ ơ, kia anh không là thái giám cũng nhất định là cá tính bất lực.

"Tôi muốn dựa trên người anh đó như thế nào? Anh nói xin lỗi tôi, hiện tại liền nói xin lỗi tôi!" Hà An Ân cầm lấy cổ áo anh không buông, cô dường như ra lệnh anh, hoàn toàn đã quên lúc trước mình có bao nhiêu sợ người đàn ông này.

Biết người đàn ông này cũng chẳng hoàn mỹ mọi thứ, hơn nữa còn là một cuộc sống ngu ngốc, anh cũng không còn khiến cô sợ hãi giống chuột thấy mèo hay một cặp trên cao quý, mà cô trở nên dám lớn tiếng, giống như một người bạn.

"Thật xin lỗi." Đỗ Khang bị áp ở dưới thân nhanh nói, nếu cô còn không chịu xuống, anh sẽ kềm nén không được nữa, "Mau xuống đi."

Nhìn biểu cảm sứt ruột trên mặt anh, tâm tình cô tốt lắm không nghĩ xuống, nhưng là ngay sau đó người đàn ông này lại xách cổ áo cô lên như xách mèo vậy, xách cô bỏ trên sofa bên cạnh, sau đó anh thẳng tắp hướng phòng anh đi đến, rồi đóng chặt cửa lại.

Nhìn anh không nói một lời mà đi, hậu tri hậu giác cảm thấy tai hoạ sắp xảy ra Hà An Ân bất an cắn đầu ngón tay, "Mình làm sao lại lớn mật như vậy? Mình cứ nhiên cười trên người Đỗ Khang? Trời ơi. . . . . Mình làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ? Nguy rồi nguy rồi, anh ta không phải là đang tức giận đó chứ?"

Hà An Ân núp mặt trên sofa, không ngừng đoán khổ hình kế tiếp đang chờ mình sẽ là cái gì, lần trước ở trước mặt mọi người hướng anh đòi nợ, giá phải trả là liên tục tăng ca vài tuần lễ, tuy rằng cô biết bản thân có thể thắng lên chức trợ lý này, Đỗ Khang ra lực không ít, giúp đỡ cũng không nhỏ.

Nhưng bây giờ khác nhau, bây giờ cả người cô cười ở trên người anh, có người đàn ông nào chịu người phụ nữ cười lên mình, cũng không phải ở đây. . . . . Cái kia, ngay sau đó một hình ảnh tình dục nổi lên trong đầu, đó chính là cô mặc áo ngủ gợi cảm, cười ở trên thân thể trần trụi của Đỗ Khang, không chỉ như vậy, cô thậm chí còn ở trên người anh vận vẹo thân mình, cực kỳ khiêu khích.

Bỗng nhiên phát hiện mình suy nghĩ chuyện làm tình, Hà An Ân nhất thời cảm thấy máu toàn thân truyền lên tới não, choáng váng đầu ù tai, cô làm sao lại nghĩ chuyện này? Cô làm sao có thể toan tính người khác, hơn nữa đối tượng còn là Đỗ Khang? Đều do cái người phụ nữ Phương Du kia lôi kéo cô cùng nhau xem tranh người lớn, làm hại hiện tại cô luôn có những ảo tưởng kỳ quái.

* Thực Nhân Ngư (piranha)

Hà An Ân hốt hoảng lo sợ núp ở trên sofa, không biết qua bao lâu, mười móng tay đều bị cô cắn hết, Đỗ Khang mới lần nữa trở lại phòng khách.

Thấy cô giống như con thỏ nhỏ bị dọa đến hoảng sợ cuộn mình ở trên ghế sofa, trong một khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng đường như có thể nhỏ máu ra vậy, may anh không tự giác nhíu lại, "Cô làm sao vậy?"

Cô sợ anh tức giận, còn về phương diện khác là bởi vì cô liên tưởng đến chuyện hai người làm tình, mắt to hoảng sợ nhìn vòng vo trên mặt anh, trên mặt cương nghị tựa hồ một điểm tức giận cũng không có, nhưng ngay sau đó cô lại thẹn thùng nhìn chỗ khác.

"Cô đến cùng là làm sao vậy hả?" Hà An Ân cùng những người phụ nữ anh kết giao trước kia không giống, trước kia anh sợ phiền toái, cho nên tìm tất cả đều là phụ nữ độc lập không bám người, có rãnh thì tụ họp, không rãnh thì ai bận việc nấy, không mâu thuẫn lẫn nhau, nhưng không giống với Hà An Ân.

Cô chẳng có tính độc lập còn yêu bám người, trên thực tế Hà An Ân cũng coi như là một người phụ nữ độc lập, những suy nghĩ trong đầu cô anh luôn không đoán được, tựa như hiện tại, anh căn bản không biết vì sao cô đột nhiên trở nên trầm lặng.

Suy nghĩ cô rất khó khăn nắm lấy, nhưng anh thích chính là cô, thật sự, đến bây giờ anh còn không biết bản thân thích cô ở điểm nào nhất, thậm chí cảm thấy bộ dáng tính toán chi li của cô cực kỳ đáng yêu, trước kia anh rõ ràng cảm thấy người như thế rất khó nhìn, vì mấy đồng tiền kia mà chạy đuổi theo.

"Là vì tôi vừa mới ném, khuy, ném nắp bình xuống đất sao?" Đỗ Khang hỏi như vậy, nhưng cảm thấy rất không có khả năng, "Nói với tôi, cô làm sao vậy?"

Tuy rằng lòng mày anh không nhú lại, cũng không làm cho người ta cảm giác anh đang tức giận, "Anh không có đang giận tôi à?" Hà An Ân nhỏ giọng hỏi.

Nghe được câu hỏi của cô, nháy mắt anh hiểu đến cùng cô suy nghĩ cái gì, điều này làm cho anh nhẹ nhàng thờ ra, "Tôi không có tức giận."

"Thật sự?" Cô có chút mừng khôn xiết.

"Chẳng lẽ cô nghĩ tôi keo kiệt vậy sao?" Anh liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi lại cô.

"Không có, tôi đâu thấy anh keo kiệt, ngược lại, anh rất hào phóng, thật sự." Cô nhấn mạnh nói, còn tặng thêm một nụ cười cực kì ngọt ngào.

"Rất hào phóng?" Nghe câu này, Đỗ Khang nhú mày.

"Đúng, vô cùng hào phóng." Cô cười đến nhip cả mắt, nét mặt hiện vẻ thật sự chứ không có giả.

"Tốt lắm, buổi tối tôi mời cô ăn cơm, coi như hôm nay làm một ngày vất vả nên thưởng cho cô."

"Thật sự? Cảm ơn." Anh luôn có thói quen mời người khác ăn cơm, cho nên Hà An Ân tuyệt không cảm thấy lần này anh mời ăn cơm có ý tứ gì khác.

Hà An Ân hài lòng vui vẻ nghĩ mình lại có bữa ăn lớn, lại xem nhẹ ý cười chột lóc trong mắt Đỗ Khang.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời tối như mực ngoài cửa sổ, ánh mắt Hà An Ân như ai oán không thể không chế nhìn qua văn phòng độc lập kia.

Hôm nay là ngày cuối của tháng, cô thân là trợ lý, đương nhiên là phải cẩn thận kiểm tra hết thảy những sổ sách qua một lần, bảo đảm không có làm lỗi, kiểm tra không có vấn đề, còn phải làm một phần mẫu xác nhập công ty cùng mấy báo cáo tài vụ cho nhà phân phối của công ty, còn trình lên cho Đỗ Khang ký tên xác minh.

Sở dĩ tăng ca cũng là bởi vì Đỗ Khang tạm thời thêm vào một số sổ sách, cho nên phải điều tra tư liệu hệ thống toàn bộ một lần nữa, còn làm một phần báo cáo tài vụ xác nhập.

Nhìn nhìn thời gian trên máy tính đã hơn chín giờ tối, vừa nãy Đỗ Khang tốt bụng gọi kêu người mua đồ ăn, cho nên hiện tại cô không đói bụng, nhưng bởi vì cả một ngày tinh thần tập trung cao độ nên cảm thấy rất mệt mỏi.

Đây là cuối tháng đầu tiên cô thăng chức thành trợ lý, cô không muốn làm không tốt, khiến người khác chất vấn năng lực của cô, tuy rằng cô tin tưởng trong phòng tài vụ nhóm lễ nề tuyệt đối sẽ không chất vấn cô, nhưng những bộ phận khác không biết sẽ có ý nghĩ gì về cô.

Hơn nữa cô cũng không muốn làm cho Đỗ Khang thất vọng, dù sao cô sở dĩ có thể vượt qua tiền bối thăng chức thành trợ lý, không thể bỏ qua công lao của Đỗ Khang, nếu nguyên do bởi vì cô, mà quyết định đó làm cho Đỗ Khang bị chất vấn, cô sẽ càng thêm áy náy.

Đôi mắt lại cẩn thận kiểm tra lại một lần, sau in ra bản báo cáo xác nhập tài vụ, cầm báo cáo đã làm tốt đi đến văn phòng Đỗ Khang, gõ cửa.

"Đỗ quản lý, đây là báo cáo xác nhập tôi vừa làm xong." Cô đi vào, đem báo cáo đặt ở trên mặt bàn của anh.

Xem bản báo cáo phân phối kia, Đỗ Khang không nghĩ cô có thể giao cho mình trong hôm nay, bởi vì dù sao cô chỉ vừa mới tiếp nhận công việc trợ lý, cần một thời gian để thích nghi, cầm lấy báo cáo, anh cấp tốc xem một chút, khỏe môi gọi lên một chút vừa lòng cười, "Hà An Ân, cô làm tốt lắm." Nhanh như vậy liền bắt đầu, Đỗ Khang cảm thấy anh thật sự không có nhìn lầm người.

"Cảm ơn, nếu không có chuyện khác, tôi muốn về nhà trước, cả ngày hôm nay đều ngồi trước Computer làm tôi rất mệt mỏi." Lâu ngày, kiến thức trong công việc của người đàn ông này xuất sắc nổi trội, về mặt sinh hoạt có nhiều chỗ ngu ngốc, ở trước mặt Đỗ Khang, cô đã không còn như trước kia nom nớp lo sợ, thỉnh thoảng còn có thể lơ đãng ở trước mặt anh biểu lộ bản thân mệt mỏi, nói vài câu nói đùa.

"Chờ tôi một chút, tôi đưa cô về."

"Ừm, được, khi nào anh xong kêu tôi một tiếng nha." Xoay xoay cái cổ cứng ngắc, cô trở lại vị trí mình thu thập này nọ, ngồi vào chỗ, cô khép con ngươi lại, để cho đôi mắt khô ráp của mình được dễ chịu.

Cô không có ngủ cho nên cô cảm giác được trên mặt mình truyền đến day nhẹ, chạm nhẹ, nhẹ nhàng mà dè dặt cẩn trọng giống như sợ không cẩn thận một chút sẽ đánh thức cô.

Tìm Hà An Ân nhất thời đập nhanh không thôi, trong văn phòng chỉ còn lại cô cùng với Đỗ Khang, cho nên không cần hỏi, hiện tại người sờ mặt cô chắc chắn là Đỗ Khang.

Đỗ Khang vì sao lại sờ mặt cô như vậy? Hà An Ân muốn mở mắt ra ngừng lại cử chỉ ái muội này, nhưng mí mắt cô lại không nghe gắt gao đóng lại, thân mình cũng không chịu nhúc nhích, làm bản thân chỉ có thể thương yêu, chấp nhận sự ôn nhu này.

Bàn tay to lưu luyến một hồi sau liền chuyển đi, mất đi những cái chạm sùng ái kia làm cho cô nhất thời cảm giác có chút mất mát, bất quá cướp rồi thay thế bằng giọng nói trầm thấp ní non gọi tên cô, làm cho tim cô không không chế được đập không ngừng.

"An Ân. . . ." Giọng trầm thấp trong cuống họng không có sự lạnh lùng ngày thường, sùng ái như vậy, ôn nhu như vậy.

Ông trời, đó là loại cảm giác gì?

Hà An Ân bất ngờ suy nghĩ đó là loại cảm giác gì, cô tuy rằng đã không còn chán ghét Đỗ Khang như trước kia, nhưng này không có nghĩa là cô sẽ thích anh, nghe anh một tiếng lại một tiếng ní non, khẽ gọi tên cô, cô cảm thấy tâm mình tựa hồ có một chút dao động nhẹ nhàng rồi.

Chạm rãi mờ mắt cô mơ hồ thấy được trong mắt Đỗ Khang hiện vẻ ôn nhu, nhưng khi cô cẩn thận xem kĩ trong mắt anh đã không còn một chút ôn nhu kia nữa rồi, chỉ có sự lạnh nhạt của ngày thường.

"Hà An Ân, cô rốt cục đã tỉnh? Tôi gọi cô mấy lần, súp nữa bỏ cô lại, để cô tự mình đi về nhà." Giọng điệu cùng ngày thường giống nhau, đã không còn nghe được giọng sùng ái cùng ôn nhu.

Vừa mới day nhẹ, chạm nhẹ cùng với mỗi một tiếng ní non kia, là do cô ảo tưởng ra sao? Hà An Ân có chút phân không rõ hiện thực cùng cảnh trong mơ, chỉ có thể sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt.

Cô là nằm mơ, vẫn là trong tiềm thức muốn được anh đối đãi ôn nhu?

Cô thật sự phân không rõ, tim đập hỗn loạn còn chưa có bình phục lại, vẫn là nhanh đến lạ lùng.

"Đi thôi." Cô đứng lên, có chút trốn tránh nói, cô không muốn đi phân tích rõ ràng đến cùng có phải cô đang nằm mơ hay không, bởi vì cô cảm thấy nếu làm rõ ràng, xác định là bản thân đang nằm mơ như lời nói, cô sẽ thất vọng bởi vì Đỗ Khang sẽ không thích cô.

Cô không muốn suy nghĩ nữa, cô tình nguyện vì bản thân mệt quá, cho nên mới suy nghĩ miên man, nên cô theo bản năng trốn chạy.

Thấy cô khác thường làm cho Đỗ Khang nhíu mày lại, tay muốn nắm cô lại, nhưng đầu ngón tay chỉ khẽ lướt qua da thịt trắng mịn của cô, tuột mất cơ hội.

Cô không có quay đầu, chỉ vội vàng nói một câu: "Nhanh chút, tôi muốn về nhà rồi." Rồi sau đó tự mình bước vào thang máy, lên xe của anh, mãi cho đến khi cô đến nhà, bọn họ đều không có nói chuyện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bã Xã Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hà An Ân cuộn mình ở trên giường cũng không nhúc nhích, cô muốn chạy trốn tránh sự kiện nào đó hoặc là một người nào đó, cô sẽ nằm ở trên giường như vậy, không suy xét, không giải thích cũng không động, đến khi cô cảm thấy đủ, thẳng đến khi cô cảm thấy có thể lạnh nhạt đối mặt với chuyện kia, cô mới dừng lại tư thế đó.

Đối với Đỗ Khang, cô chỉ biết mình chán ghét, nhưng không biết khi nào thì, chán ghét dần dần thay đổi, thay đổi cảm xúc, trở nên cả chính mình cũng không dám đi đối mặt.

Cô đột nhiên nhớ tới câu hỏi Hà An Cần hỏi cô, "Chán ghét có phải hay không cũng là một loại thích?" Cô nhớ lúc đó mình trả lời như đinh đóng cột, nói chán ghét chính là chán ghét, căn bản sẽ không thay đổi thành thích, nhưng hiện tại cảm giác thay đổi, chán ghét tựa hồ cũng sẽ biến thành thích.

Cô không ngừng suy nghĩ tới thói quen đáng sợ của Đỗ Khang, tỷ như anh sẽ đem phòng ở biến thành ổ chó, tỷ như anh vứt đồ lung tung, sau đó một đồng lớn con gián sẽ tìm đến, tỷ như anh sẽ không bao giờ đem quần áo bẩn đi giặt, đến khi chồng y phục có mùi, giặt cũng giặt không sạch.

Đỗ Khang có một cuộc sống ngu ngốc, cô làm sao có thể nguyện ý trở thành người phụ nữ có "cơ thể bền bỉ" kia đây? Đúng. Cô không đồng ý.

Nhưng cô lại muốn anh đối đãi ôn nhu cùng với thương yêu, cô muốn, rất muốn, muốn đến cả chính mình cũng không thể lừa bản thân, nhưng này không có khả năng, bởi vì Đỗ Khang không thích cô.

Cho nên cô chỉ có thể giống con thú nhỏ bị thương, cuộn mình ở trên giường tự mình chữa thương, để cho mình nhanh chút xây lên một tầng bảo hộ thật dày, khi đối mặt với Đỗ Khang mới không toát ra đáy lòng khát vọng.

Kỳ thực hôm nay cô phải đi qua nhà Đỗ Khang quét dọn, hơn nữa Đỗ Khang vừa mới nhắn tin hỏi cô vì sao còn chưa tới nhà anh, bởi vì tầng bảo hộ

của cô vẫn chưa hoàn thành, cô không cách nào đối mặt với anh, cho nên giả vờ mình không có xem tin nhắn.

Hôm nay cứ như vậy nằm trên giường, vượt qua một ngày này đi, cô nghĩ như thế, sau đó đem thân thể cuộn mình càng nhanh.

Chẳng qua cô không biết mẹ thân ái nhận được cái gì mà kích động, đột nhiên vọt vào phòng cô, từ tủ quần áo rút ra một váy liền thân hoa nhỏ mà cô rất ít mặc, "Ân Ân, bảo bối, mau, đừng nữa nhàn hạ, ngoan ngoãn đem quần áo thay đi." Mẹ Hà đem váy đặt trên giường con gái, lại bắt đầu đi lục lọi đồ trang điểm của con gái.

"Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?" Hà An Ân còn nằm ở trên giường không muốn động.

"Ân Ân, bảo bối ngoan, nghe mẹ nói, ngoan ngoãn đem quần áo thay đi, sau đó trang điểm thật đẹp, mẹ muốn dẫn con đi gặp một người." Mẹ Hà đem tất cả đồ trang điểm để bên giường, đem con gái nằm ở trên giường không chịu động kéo dậy.

Hà An Ân nghĩ được có mùi âm mưu.

Mẹ Hà biết rõ con gái không thích đi gặp người không quen, cùng bọn họ giả bộ ân cần, nếu không phải là người thân thiết, mẹ Hà bình thường sẽ không ép con gái đi, cho nên rõ ràng, Hà An Ân lần này đi gặp, tuyệt đối không phải người thân thích ít ỏi gì.

"Mẹ, người muốn dẫn con đi gặp ai?" Cô buộc phải mặc quần áo cùng với trang điểm, người này chắc là người quan trọng, chẳng qua Hà An Ân suy nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra người nào quan trọng như vậy, khiến cho cô bị ép đi gặp.

"Ân Ân, con nghe mẹ nói, hôm nay có ba cô kia thật làm mẹ tức giận, các cô cứ nhiên ké xướng người hoạ trước mặt mẹ nói Ân Ân con là cái đứ ả yêu tiền, cho nên đến bây giờ không có người đàn ông yêu con.

Mẹ rất tức giận, mấy bà đó thì biết cái gì? Ân Ân của mẹ đáng yêu nhất thế giới, con gái đẹp nhất, căn bản chính là con khinh thường tùy tiện tìm người đàn ông kết hôn sinh con, hơn nữa một người đàn ông bình thường căn bản không xứng với con, con xem mẹ nói có đúng hay không?"

Mẹ Hà đối với con gái bảo bối có thể xem như trân bảo, đánh giá cực cao, tóm lại một mỹ nữ đẹp nhất thế giới, một soái ca đẹp trai nhất thế giới.

"Nhưng đó là ai?" Bà nói một đồng, Hà An Ân vẫn không biết người mình đi gặp là ai.

Sắc mặt mẹ Hà cứng đờ, có chút chột dạ, "Ân Ân, mẹ cũng không muốn ép con, nhưng năm nay con đã hai mươi lăm tuổi đúng không? Mẹ biết con vẫn độc thân, không có bạn trai, vừa khéo, mẹ có người bạn có con trai vừa mới từ nước ngoài trở về, chỉ lớn hơn con năm tuổi, cho nên, cho nên. . . ."

Nhìn thấy con gái trừng mắt lớn, mẹ Hà nói không được nữa.

"Cho nên mẹ muốn con đi xem mắt đúng không? Mẹ." Hà An Ân khó có thể tin, bản thân mới hai mươi lăm tuổi mà thôi, mẹ cô cứ nhiên buộc cô đi xem mắt.

"Ân Ân, con, con không đồng ý sao?" Mẹ Hà bày một bộ dáng thùy mị đau khổ, đáng thương tội nghiệp hỏi: "Mẹ không phải sợ người ta bàn luận, mà là sợ tương lai cha và mẹ mất, ai sẽ chăm sóc con? Mẹ không muốn thấy con cô đơn bơ vơ không nơi nương tựa, cho nên mới làm như vậy."

Hà An Ân rất muốn nói cho mẹ cô, cho dù chỉ có một mình cô, cô vẫn có thể chăm sóc bản thân, chẳng qua cô thấy mẹ quan tâm lại lo lắng như thế, Hà An Ân làm sao có thể tàn nhẫn cự tuyệt mẹ đâu?

"Mẹ, chỉ lần này thôi đó lần sau con sẽ không đi đâu." Hà An Ân chỉ đáp ứng lần này mà thôi, cô cảm thấy bản thân còn không đến mức không có người muốn, không cần đi xem mắt mới tìm được chồng.

"Thật sự? Ân Ân, con thực ngoan, không uống công mẹ yêu con nhất, yêu con nhất." Mẹ Hà một mặt cười đến xán lạn, "Đến đến đến, mau thay cái váy này, Ân Ân chúng ta mặc váy đẹp nhất, mang trang sức lên là tốt rồi, Ân Ân nhà chúng ta không cần trang điểm đậm cũng xinh đẹp như Tiểu Tiên Nữ rồi."

Hà An Ân không có nghe mẹ Hà buồn đưa khoe khoang, chỉ than nhẹ một tiếng, thở dài bản thân không có một ngày chủ nhật lười biếng thật tốt.

Chẳng qua nhìn biểu cảm vui sướng kia của mẹ, Hà An Ân nghĩ, được rồi, kỳ thực chuyện đi xem mắt này, cô cũng không phải thật kháng cự, rất không vui đi, hơn nữa mẹ nói rất đúng, cô cũng nên bắt đầu lưu ý một chút người đàn ông bên cạnh, nhìn xem có người nào hợp với cô không, có lẽ tìm được một người đàn ông hợp với cô, cô sẽ dần dần quên cảm giác đối với Đỗ Khang.

Không sai, có thể là do cô lâu lắm không có yêu đương, hiểu biết khác phái cũng chỉ có Đỗ Khang, cho nên mới sinh ra ảo giác như vậy, chỉ cần tìm được một người đàn ông thích hợp, cô sẽ giống trước kia, sẽ không nghĩ đồng tưởng tây, suy nghĩ chuyện dư thừa.

Nghĩ đến đây, cô càng nhanh chóng thay quần áo trang điểm

Mẹ Hà dẫn Hà An Ân đến một nhà hàng thoạt nhìn rất cao cấp, trước khi bọn họ đến, trên vị trí đã có một người đàn ông cùng với một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, tựa hồ đang chờ bọn cô.

Mẹ Hà dẫn cô đến đó, liền cười hề hề lôi kéo người phụ nữ trung niên xinh đẹp kia rồi đi, lưu lại cô còn có người đàn ông thoạt nhìn lịch sự.

"Xin chào, Hà tiểu thư." Người đàn ông lịch sự chẳng những bộ dạng đẹp trai, hơn nữa thanh âm cũng rất êm tai, làm cho ấn tượng đầu vô cùng tốt.

"Xin chào, anh là Dương tiên sinh?" Ở trên đường tới, mẹ Hà có giới thiệu một chút về đối tượng là loại người nào.

Trừ bỏ biết Dương Thiếu Đình cùng Đỗ Khang giống nhau, vừa mới từ nước ngoài trở về, cô còn biết hẳn là con út trong nhà, còn có một anh cùng một chị, toàn bộ đều đã kết hôn, cho nên hẳn trở thành người cuối cùng trong nhà ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, việc này khiến Dương gia vô cùng lo lắng cùng khẩn trương.

Mà vừa khéo Hà gia có con gái hai mươi lăm tuổi còn chưa có bạn trai, cho nên hai gia đình liền muốn gắng ghép bọn họ thành đôi.

"Đừng, không nghĩ tới Hà tiểu thư bộ dạng xinh đẹp như vậy, làm tôi đều có chút kinh ngạc rồi." Dương Thiếu Đình trên mặt treo một bên một chút cười nhợt nhạt, cùng với khuôn mặt tuấn tú như đá ngọc bích, dựa vào tâm mà nói, Hà An Ân cảm thấy bộ dạng hẳn rất tuấn tú, không cần xem mắt tìm đối tượng tương lai.

Cho nên Hà An Ân cũng trực tiếp nói: "Tôi cũng vậy, không nghĩ tới Dương tiên sinh đẹp trai mà còn muốn xem mắt, điều duy nhất có thể giải thích chính là bị người trong nhà buộc đến?"

Dương Thiếu Đình có chút xấu hổ cười cười, "Không sai, mẹ tôi cảm thấy tôi đến tuổi này còn chưa kết hôn, thậm chí còn không có bạn gái, cho nên có chút sốt ruột, bắt quá nói đến, chẳng lẽ Hà tiểu thư cô cũng là?"

Hà An Ân bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Đúng, tôi cũng là bị mẹ tôi buộc tới."

Nghe vậy, trên mặt Dương Thiếu Đình cười càng đậm, "Vốn chúng ta đều là bị buộc đến xem mắt, chúng ta có cùng một số mệnh, tin tưởng chúng ta hẳn là có thể hợp nhau."

Trên mặt Hà An Ân tươi cười cứng đờ, như vậy có thể kết luận bọn họ có thể hay không hợp, Dương tiên sinh cũng chỉ đùa thôi?

Nhưng là đã tới rồi thì cứ an tâm, cô cũng không đi rồi rấm chuyện bọn họ hợp hay không hợp, nếu bọn họ thật sự hợp, kỳ thực cô cũng không bài xích cùng hẳn nói một chút yêu đương, nếu bọn họ không hợp, như vậy muốn cùng hẳn nói bye bye cũng không tính quá khó khăn.

Lại nói tiếp là cô tương đối đuối lý, bởi vì cô muốn mượn một người đàn ông quên đi cảm giác đối với Đỗ Khang, cho nên đối với Dương Thiếu Đình cô cũng phá lệ hữu lễ khách khí.

"Xem xem cô thích ăn cái gì." Dương Thiếu Đình đem một tờ thực đơn cho cô, nhưng cô lựa chọn.

"Cám ơn." Hà An Ân tiếp nhận thực đơn kia, vừa mở ra, nhìn giá ở phía trên dọa mắt cô nhìn không được từng lớn hơn nữa.

Này đến cùng là nhà hàng Michelin năm sao sao, ngay cả canh nấm bơ Hương Thảo* nhỏ nhỏ giá cũng gấp ba bốn lần bên ngoài, này không phải là giá cắt cổ rồi sao?

Thấy mặt cô lúng túng, Dương Thiếu Đình nhìn không được mở miệng hỏi cô, "Như thế nào, không có hợp khẩu vị à?"

"Cũng không phải không có. . . . . Chỉ là cảm thấy giá có chút đắt mà thôi, anh xem, buôn bán một phần món ăn cũng không sai biệt lắm muốn hơn năm trăm khối, thật sự rất đắt cũng không kinh tế."

Cô ăn thứ gì luôn luôn đều lựa chọn tiện nghi là nhất, hiện tại bỗng chốc muốn cô chọn đắt tiền như vậy, cô thật sự là hữu tâm vô lực.

Nghe cô cảm thấy giá nơi này đắt, Dương Thiếu Đình có chút kinh ngạc ngăn người, bởi vì anh rất rõ, lấy gia cảnh Hà gia, cho dù ba bữa Hà An Ân đều tới nơi này ăn, cũng sẽ không thành vấn đề gì, nhưng thân là đại tiểu thư Hà gia cô lại cảm thấy bảng giá nhà hàng này quá đắt, thật sự rất không thể tưởng tượng.

Nhưng là những người phụ nữ vây quanh bên người anh, không có một ai giống vậy, trực tiếp ở trước mặt anh nói cảm thấy đồ ăn quá đắt, anh cảm thấy Hà An Ân thật là một người phụ nữ đặc biệt.

"Nếu cô không chọn được thì để tôi chọn cho?" Anh nói, xòe bàn tay ra tiếp nhận thực đơn làm cô đau đầu không thôi.

Hà An Ân kỳ thực muốn dẫn anh đi nhà hàng khác, tuy rằng không phải là nhà hàng Michelin gì, nhưng ít ra sẽ không đắt làm cho người ta không biết gọi món ăn gì, nhưng theo lời nói của anh hơn nữa một thân quần áo sang trọng, cô vẫn là bỏ qua dẫn anh rồi đi nơi này.

Cảm giác cô đối với Dương Thiếu Đình cũng không sai. . . . . Anh không có bởi vì cô hẹp hòi mà cảm thấy không phục mình, kia kỳ thực là rất khó, Hà An Ân cũng biết, chính tính cách keo kiệt này không phải người nào cũng có thể nhận được, cho nên khó có người tuyệt không để ý, nói thật cô còn rất cao hứng.

Nhưng là cô thấy Dương Thiếu Đình cùng cô hoàn toàn không giống nhau, anh rất biết hưởng thụ cuộc sống, điểm này nhìn anh mặc quần áo, mang đồng hồ, còn có rượu cùng với đồ ăn đều có thể nhìn ra được, nếu yêu cầu anh cùng Đỗ Khang giống nhau ăn vặt ở chợ đêm, kia hẳn là chuyện không có khả năng.

Có một lần bởi vì cô lười nên trực tiếp ở chợ đêm mua bữa tối. Tối hôm đó Đỗ Khang tuy rằng nhũn nhũn tựa hồ đối với bữa tối cảm thấy không hài lòng lắm, nhưng anh vẫn ăn còn ăn hết nữa.

Phát hiện bản thân lại nghĩ tới Đỗ Khang, Hà An Ân mãnh liệt yêu cầu mình, tuy rằng không có khả năng cùng người đàn ông trước mắt thành một đôi, nhưng ít ra cũng thân thiết, không nên luôn luôn nghĩ người đàn ông khác mà xem nhẹ người trước mắt.

Gọi đồ ăn xong, Dương Thiếu Đình bắt đầu cùng cô nói chuyện phiếm một chút, như là công việc cùng với yêu thích thường ngày và vân vân, không nói chuyện không biết, vốn Dương Thiếu Đình cũng như cô, đều thích xem phim xưa, tiếp theo phục vụ mang thức ăn lên, bọn họ vừa ăn vừa tiếp tục tán gẫu, một chút thoải mái thân thiết cứ như vậy đi qua.

"An Ân, thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đi xem phim đi?" Một bữa ăn cơm, trò chuyện với nhau thật vui nên hẳn trực tiếp muốn bọn họ gọi thẳng tên, mà không là Dương tiên sinh, hay Hà tiểu thư, luyến tiếc nhanh như vậy liền cùng cô tách ra, Dương Thiếu Đình đề nghị nói.

Hà An Ân cũng muốn đi, cô muốn bỏ tiền ra đi xem phim ở rạp chiếu phim chứ không phải vào trong tiệm thuê đĩa về nhà xem, cũng có thể nói rất lâu mới gặp nói chuyện cùng bằng hữu, nhưng bỗng chốc di động của cô vang lên.

Lấy điện thoại ra vừa thấy màn hình, cư nhiên là Đỗ Khang, đầu ngón tay cô, cô không biết mình nên nhận hay không, cho nên chỉ có thể để điện thoại vang, nhưng điện thoại ngừng một chút sau lại vang lên, vang một hồi lại ngừng, cứ lặp lại vài lần như thế, tựa hồ như khi nào nhận mới thôi.

Nhận hay không nhận?

"An Ân?" Bộ dáng của cô rất kỳ quái, khiến Dương Thiếu Đình cũng nhận không được kẻ gọi cô, làm cô phục hồi tinh thần lại.

Ngẩng đầu, cô nhìn Dương Thiếu Đình mỉm cười một cái, đáp lại lời lảng của hắn, "Tôi nhận điện thoại một chút, thật xin lỗi." Cô đứng dậy đi đến một bên, mới nhận điện thoại đang không ngừng vang lên.

Cô không có lên tiếng, nào ngờ Đỗ Khang cũng không nói một lời, nếu không phải trên màn hình hiển thị, Hà An Ân nhất định sẽ cho rằng là người chọc phá.

"Đỗ Khang, anh có chuyện gì không?" Đợi một hồi, anh vẫn không lên tiếng, cảm thấy không thể cứ như vậy cùng anh giằng co nên Hà An Ân trước đầu hàng.

"Hà An Ân, bây giờ cô đang ở đâu?" Đợi một hồi lâu, Đỗ Khang rốt cục cũng lên tiếng, nhưng giọng nói rầu rĩ, trầm tĩnh, tựa hồ bộ dáng không có cao hứng gì.

"Tôi cùng bạn ăn cơm."

"Cùng bạn nào?" Lại trầm mặc một lúc sau, Đỗ Khang lại hỏi, cũng không có trả lời câu hỏi của cô, giọng điệu còn có chút bén nhọn.

Nếu không kết luận Đỗ Khang không thích mình, Hà An Ân thật sự sẽ hiểu lầm Đỗ Khang phát hiện cô cùng người đàn ông khác thân cận, nghĩ anh giống như người chồng đang ghen.

"Đỗ Khang, anh đến cùng là muốn như thế nào?" Kỳ quái của anh khiến Hà An Ân có chút tức giận, "Còn có, cùng bạn nào ăn cơm là việc của tôi, tôi cũng không cần phải xin phép với anh."

Cảm giác được cô tức giận, Đỗ Khang một hồi trầm mặc: "An Ân, hôm nay cô hẳn là tới nhà tôi quét dọn."

"Hôm nay tôi có việc, ngày khác tôi sẽ tới quét dọn." Hôm nay cô không thể đối mặt với anh, cho dù hiện tại cách điện thoại nghe thanh âm của anh, cô sẽ như bỏ lỡ gì đó khiến cô rất nhớ giọng trầm thấp của anh.

"Hà An Ân, chúng ta đã ký hiệp ước."

"Không cần dùng hiệp ước đến bức tôi!" Cô không khống chế được tức giận nói, sau đó có chút hối hận khẽ cắn môi, muốn xin lỗi lại không mở miệng được, chỉ có thể như vậy cùng anh cương.

Nghe tiếng hít thở bên kia truyền đến, Hà An Ân chỉ cảm thấy bản thân rất muốn khóc, vì sao cô lại thích một người đàn ông chán ghét như vậy? Mà bản thân vì sao biết anh chán ghét mà còn thích anh?

"Hà An Ân, tôi bị bệnh, cô tới nhà chiếu cố tôi." Lại là một hồi trầm mặc thật lâu, Đỗ Khang mở miệng lần nữa, giọng điệu cũng mềm đi, ừ ừ.

Tìm thất lại, Hà An Ân phát hiện khi mình nghe anh bị bệnh, cư nhiên muốn nhanh chút đến bên cạnh anh, nhưng cô không làm vậy, chiếu cố người đàn ông sinh bệnh, chỉ có người vợ mới có thể làm, mà cô chỉ là một cấp dưới, một người giúp việc trên hiệp ước mà thôi, cho nên cô cự tuyệt không chịu đi, "Đỗ Khang, anh bị bệnh người muốn tìm không phải là tôi, mà là bác sĩ cùng với người chăm sóc chuyên nghiệp."

"Hà An Ân, trên hiệp ước có điều khoản khi tôi sinh bệnh cô là người thích đáng chăm sóc tôi, hôm nay cô có thể không quét dọn nhà tôi, nhưng cô phải tới chăm sóc tôi, nếu cô không muốn hủy bỏ, hiện tại, lập tức tới nhà tôi ngay!" Dẫn theo khí đốt lửa nói xong, Đỗ Khang nghĩ cô nhất định không dám không đến sao, liền treo điện thoại của cô.

Hà An Ân không thể tin Đỗ Khang lại treo điện thoại của cô, càng không nghĩ tới ngày đó mình ký không chỉ là hiệp ước nữ giúp việc, hơn nữa còn là hiệp ước chăm sóc, ý niệm này khiến nàng cô quyết định về nhà, cẩn thận nhìn kĩ coi trên hiệp ước đáng chết kia còn có điều khoản bất bình đẳng gì

nữa, nhưng hiện tại cô không thể không tới nhà Đỗ Khang.

Hà An Ân cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn, rõ ràng hôm nay không muốn đến gặp anh, nhưng bởi vì anh bị bệnh, hiện tại lại muốn thật nhanh thấy anh.

"Hà An Ân, mày thật là vô dụng." Cô có chút tự giễu nói nhỏ.

Trở lại vị trí, mặt cô lộ vẻ xấu hổ về phía Dương Thiếu Đình nói: "Thiếu Đình, thật xin lỗi không thể cùng anh đi xem phim được rồi, vừa nãy bạn tôi vừa điện nói cậu ấy bị bệnh, tôi phải đi trước xem cậu ấy như thế nào đã."

Đây là một cái lý do thật kém, cô vừa mới tức giận mới nói câu kia, Dương Thiếu Đình không thể không nghe được, nhưng hắn vẫn không quấy rầy mà nói: "Không sao, tôi tin tưởng chúng ta còn có cơ hội cùng đi xem phim, chỉ cần cô đồng ý cho tôi số điện thoại là được."

Yêu cầu đơn giản như vậy, tựa hồ lúc sinh bệnh cùng với yêu cầu bốc đồng ngày thường của Đỗ Khang thì dễ dàng hơn nhiều, "Được, anh đưa đi động cho tôi."

Tiếp nhận điện thoại, cô bấm số điện thoại mình vào rồi điện, lưu số cô trên điện thoại hắn, sau cô hướng hắn nói thật xin lỗi, liền cầm túi xách chuẩn bị rời đi.

"An Ân, cần tôi đưa đi giùm không?" Trước khi cô rời đi, Dương Thiếu Đình nắm tay cô lại, nhẹ giọng hỏi.

Hà An Ân sững sốt, sau lại nhẹ nhàng rút tay mình về, "Không cần đâu, chỗ tôi muốn đi rất gần, tôi đi qua là có thể, thật xin lỗi, lần sau tôi sẽ mời anh đi xem phim nha."

"Tốt lắm, cô nên cẩn thận một chút." Trên mặt tươi cười cũng không có bị động tác xa cách của cô đã kích đến, như gương mặt Dương Thiếu Đình tao nhã như bạch ngọc, thoát nhìn phá lệ vô hại, làm cho người ta không tự chủ gờ xuồng phòng vệ với anh.

Nếu không phải gặp hắn quá muộn, Hà An Ân tin, bản thân có thể sẽ thích Dương Thiếu Đình cũng không chừng, chỉ là thời gian bọn họ gặp nhau quá muộn, đã quá muộn, hiện tại lòng của cô bị người đàn ông tên là Đỗ Khang chặt chẽ chiếm cứ, cô muốn bỏ cũng không được rồi.

Sau đó, Hà An Ân vội vội vàng vàng chạy tới chỗ cách đó không xa, chỉ có 15 phút đi đến khu dân cư cao cấp, cô đi thật nhanh, cho nên không phát hiện, người kia nhìn theo cô rồi đi, ánh mắt người đàn ông luôn luôn nhìn cô rồi đi vội vàng, chậm chạp gọi lên một chút mỉm cười nhất định.

Dương thiếu Đình luôn là người đàn ông thành công, công tác, phụ nữ, cho tới bây giờ hắn đều chưa thua điều gì, Hà An Ân là người phụ nữ thứ nhất khiến hắn cảm thấy đặc biệt có hứng thú, cho nên cho dù cô đã thuộc về người đàn ông khác, hắn cũng sẽ đoạt cô lại, làm cô trở thành của hắn.

Hắn chưa từng thua, cho nên lúc này cũng vậy, hắn nhất định sẽ không thua.

Bạn đang đọc truyện *Bã Xã Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đỗ Khang cảm thấy bản thân sắp điên mất rồi, Hà An Ân cái người phụ nữ đáng chết kia, cô làm sao có thể sau lưng anh đi thân thiết cùng người đàn ông khác? Lại còn ăn mặc xinh đẹp, trang điểm xinh đẹp như vậy.

Hôm nay vốn là ngày cô hắn đến nhà anh quét dọn, thường sáng là cô đã đến nhưng anh chờ mãi không thấy, anh cho rằng cô xảy ra chuyện gì, cho nên mới nhắn tin hỏi cô đang ở đâu, vì sao còn chưa tới và vân vân, nhưng mà tin nhắn kia giống như đá chìm đáy biển, một câu trả lời cũng không có.

Anh ở nhà đã đợi lại đợi, đợi gần hai giờ, anh rút cuộc kiềm chế không được lấy chìa khóa xe, chuẩn bị lái xe đến nhà cô tìm cô, nhưng đang chờ đợi đèn đỏ, anh thấy cô hôm nay xinh đẹp lạ thường, lại trang điểm đậm nhạt.

Trừ bỏ lúc đi làm có trang điểm một chút, nhưng ở trước mặt anh, cô thực sự rất ít trang điểm, luôn đơn thuần trưng một khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến cô thanh thuần tựa như thời còn là sinh viên đại học.

Cô không trang điểm, điều này khiến anh thật vừa lòng, anh không thích phụ nữ suốt ngày chỉ trang điểm trước trang điểm sau, cho nên cô dạng này anh cảm thấy tốt lắm, nếu như cô có ích kỷ cũng tốt, chỉ cần một mình anh biết cô có bao nhiêu mỹ là tốt rồi.

Nhưng tại thời điểm này đây, cô cùng một người phụ nữ trung niên cùng bộ dạng cô có sáu phần giống cùng nhau đi vào một gian nhà hàng, anh nghĩ kia hẳn là mẹ cô, thấy mẹ Hà, Đỗ Khang cảm thấy bản thân giống như thấy ba mươi năm sau của Hà An Ân, bỗng nhiên cảm thấy thật thần kỳ, cũng nhìn không được vênh môi lên nở nụ cười.

Anh dừng xe ở kế đó, nhìn họ đi vào gian nhà hàng kia, kỳ thực Đỗ Khang cũng có vài phần hoài nghi, bởi vì anh biết An Ân, tuyệt đối sẽ không chi nhiều tiền để vào nơi như vậy, với lại cô đói bụng vào nhà hàng ăn tối, nhưng anh tuyệt đối sẽ không nhìn lầm Hà An Ân.

Anh lại tìm phục vụ đặt một bàn có thể nhìn cô, mà cô lại không nhìn tới chỗ của anh, bỗng nhiên anh phát hiện, ngồi đối diện cô không phải mẹ Hà, mà là một người đàn ông lịch sự.

Bọn họ nói chuyện còn thật vui vẻ, thậm chí lúc Hà An Ân nhìn đến bàn giá trên thực đơn cảm thấy kinh ngạc, người đàn ông cư nhiên tuyệt không để ý tiếp nhận thực đơn, vì cô gọi món ăn.

Anh khó có thể tin, bởi vì anh luôn luôn cho rằng chỉ cần anh tiến hành theo trình tự, từng bước một làm cô đối với phản cảm của anh, khiến cô hiểu anh nhiều hơn, liền có thể thuận lợi đem cô bắt lại.

Kỳ thực tối hôm qua, anh biết cô giả bộ ngủ, tuy rằng cô làm giống nhau nhưng mặt cô hồng khiến lộ ra sơ hở, da cô nóng bừng không lừa được người, khi làm cô mở mắt ra, trong mắt kia lộ ra vẻ không dám tin chọc giận anh.

Vì sao không dám tin? Là không tin tưởng sẽ đối với cái chạm của anh cảm thấy tim đập rộn lên? Vẫn không tin anh cũng sẽ đối với cô động tâm, thích cô? Mặc kệ là điều gì, đều khiến anh tức giận, cho nên cố ý đối với cô lạnh lùng, cố ý không cùng cô nói rõ hết thấy, nhưng kia không có nghĩa là anh cho phép cô không thích anh, thậm chí chuẩn bị cùng người đàn ông khác kết hôn sinh con.

Nhìn đến hình ảnh hai người ở chung hòa hợp, anh khó chịu tính tiền rồi đi nhà hàng, trở lại trên xe, sau đó lấy điện thoại ra muốn cô đến nhà anh.

Anh chịu đủ rồi, cũng không cần chờ tính toán cái kế hoạch đáng chết gì, nếu hôm nay anh cái gì cũng không làm, như vậy anh nhất định là người ngu xuẩn nhất toàn thế giới, người đàn ông ngu ngốc nhất.

Nào ngờ cô chẳng những không đến, thậm chí còn đối với anh nói, cùng người nào ăn cơm là chuyện của cô, cô không cần thiết phải báo cáo cho anh.

Những lời này giống như con dao hướng trái tim đang đập của anh đâm một nhát, khiến anh đã đau lại càng buồn bực, bất chấp cảm giác của cô, anh quẳng xuống lời nói nặng, muốn cô lập tức tới nhà anh.

Anh gác điện thoại sau đó trở về nhà chờ cô, anh tưởng trong khoảng thời gian chờ cô có thể làm bản thân bình tĩnh một chút, nhưng theo từng giây từng phút trôi qua, cô vẫn chưa có tới, lửa giận của anh cháy càng ngày càng tràn đầy, khiến anh suýt nữa không chế không được bản thân lao ra, muốn đem người phụ nữ khiến mình vừa giận vừa hờn giáo huấn cho thật tốt một chút, làm cho cô vĩnh viễn cũng không dám cùng người đàn ông khác đi ra ngoài ăn cơm.

Cửa chính truyền đến âm thanh mở khóa, anh bỗng chốc đứng lên, đi nhanh tới cửa chính, dùng sức kéo cánh cửa ra.

Hà An Ân có chút kinh ngạc nhìn về mặt khói mù của anh, "Anh không phải bị bệnh sao?"

Đỗ Khang nhìn trên tay cô cầm nguyên liệu nấu ăn, đoán được cô đến chậm là vì đi mua nguyên liệu nấu ăn, nhưng này không đủ để bình ổn phần nộ của anh, anh một tay lôi cô tiến vào sau quầy ngã ở trên ghế sofa.

Vật trên tay rớt xuống đất, Hà An Ân cũng bị anh dọa đến, người đàn ông trước mắt giống dã thú hung mãnh, làm cho cô không nhận biết người đàn ông này.

"Anh buông tôi ra, Đỗ Khang, anh nhanh chút buông tôi ra!" Tay cô chống đẩy người đàn ông trên người, nhưng vừa vươn hai tay lên thì bị anh dùng sức kiềm chế trụ, áp ở trên đầu cô.

"Tôi không buông!" Anh cúi đầu nhìn cô gầm nhẹ: "Hà An Ân, em người phụ nữ đáng chết này! Chẳng lẽ em đối với tôi một chút cảm giác cũng không có, tuyệt không thích tôi sao?"

"Anh, anh đang nói gì vậy?"

Cho rằng anh biết được tâm ý của cô, Hà An Ân cực kỳ hoảng loạn, theo bản

năng muốn chạy trốn tránh, nhưng cô không có chỗ trốn, bởi vì anh dùng các loại tư thế xâm lược ngăn chặn cô, khiến cô không thể động đậy, bị buộc thân phục ở dưới thân anh.

"Tôi nói cái gì? Ngày hôm qua em rõ ràng cảm giác được tôi đang sờ em, nhưng em cố tình không hiểu, chẳng lẽ em thật sự không hiểu tôi có ý tứ gì sao?"

Tìm cô đáp nhanh một chút, "Anh. . . . Anh có biết anh đang nói gì không?" Cô dừng lại giả vờ, có chút không thể tin hỏi.

Là cái ý tứ kia sao? Thật là cô tưởng, là cô chờ mong cái ý tứ kia sao? Bản thân cô không dám phán đoán, muốn anh chính miệng nói cho cô.

Nhưng Đỗ Khang cho rằng cô còn muốn trốn tránh, bàn tay to nắm giữ cầm của cô, "Tôi đương nhiên biết tôi đang nói gì, ý tứ của tôi chính là thế này."

Anh nói xong, hai cánh môi liền không khỏi phân trần phủ lên đôi môi nhỏ nhắn mà anh đã thêm nhỏ dãi lâu rồi.

Hà An Ân ngây ngẩn cả người, hết thấy biến hóa trước mắt quá nhanh, cô cũng người nhìn anh, quên cả tránh ra, quên cả phản kháng, làm cho Đỗ Khang có cơ hội, hôn càng sâu hơn.

Nụ hôn của anh rất bá đạo cũng quá nồng liệt, làm cho bàn cờ trong lòng cô bỗng nhiên nhảy lên, Hà An Ân không tự giác thả lỏng căng thẳng bản thân,

Ở dưới nụ hôn của anh um ra tiếng, cô cảm thấy không khí càng ngày càng không đủ, theo bản năng muốn tránh cô nuốt nữa hít thở không thông.

Chỉ là cái miệng của anh cứ gắt gao áp trên môi cô, tiếp tục hấp thu tất cả thơm ngọt trong miệng cô, làm cô bắt đầu bối vì thiếu dưỡng khí mà cảm thấy hôn mê, động tác giãy dụa cũng càng ngày càng yếu, đến cuối cùng, chỉ có thể bị anh áp ở trên sofa, mặc anh tùy ý hôn.

Phát hiện Hà An Ân khuất phục, Đỗ Khang có chút ngoài ý muốn, càng thêm vui sướng.

Kỳ thực cô không phải đối với anh không có cảm giác, nếu không thích anh, cô đã sớm đẩy anh ra, cũng thường anh một bạt tay, đưa anh xếp vào danh sách đầu cả đời không qua lại với nhau, nhưng cô không có, thậm chí khi anh thử thả lỏng kiềm chế tay cô, hai tay nhỏ bé của cô cũng không có nhân cơ hội đào thoát, mà là không tự giác luồn vào tóc rậm rạp của anh nhẹ vỗ về, đáp lại nụ hôn của anh.

Bên trong yên tĩnh, những thanh âm ái muội bất chợt vang lên, kích thích rất lớn bản năng nam tính anh, người phụ nữ dưới thân rất mềm mại, rất mẫn cảm, một điểm phản kháng cũng không có, ngoan ngoãn giống như tiểu oa nhi mặc anh sắp đặt.

Rất ngoan, cô chính là rất ngoan, khiến anh vốn tính toán cho cô một ít thời gian thích ứng đều vô dụng rồi.

Vừa làm cô biết tâm ý của anh, anh biết kia đối với cô mà nói là quá nhanh, nhưng anh nhịn không được, trong mấy ngày nay, mỗi ngày nhìn thấy bóng dáng của cô, còn có hương thơm hơi thở như có như không kia, thân thể bé bỏng mềm mại không xương, không một chỗ nào không khiêu khích thần kinh của anh, anh không quên khi làm cô vô tâm cười ở trên người mình vụn vặt, cảnh tượng đẹp như thế làm anh hoa mắt còn có bao nhiêu mê người.

Hơn nữa anh cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ bất an, cho tới ngày hôm nay tận mắt thấy cô cùng một người đàn ông khác điều kiện không tồi thân thiết, nếu không sớm một chút đem cô biến thành của anh, tìm anh sẽ không hoàn thiện, dù sao anh cũng không phải không tính toán chịu trách nhiệm, anh vốn đã động cùng cô kết giao, thời kì kết giao sẽ có hành vi thân mật kia cũng là trong dự kiến, chẳng qua hiện tại anh chỉ đẩy thời gian sớm hơn mà thôi.

Đỗ Khang thuyết phục bản thân, một phen ôm lấy cô, làm chân thon dài của cô vòng qua eo mình, hai người vừa hôn vừa thất tha thất thểu đi về phía gian phòng.

Khi Hà An Ân nằm ở trên giường, cô mới giật mình thấy trên người mình sớm đã trần như nhộng, mà cúi người nhìn trên người Đỗ Khang, đang cởi quần áo cuối cùng, trong nháy mắt đó, tất cả lý trí cô đều trở lại.

Cô trừng lớn mắt, bàn chân đá vào lần giường, bắt đầu hoảng loạn lui về sau, "Em, Em nghĩ muốn. . . . ."

"Nghĩ cái gì?" Anh nắm giữ mắt cá chân của cô, dùng lực một cái, đã đem cô một lần nữa cố định ở dưới thân mình, "Nhanh chút, em đang nghĩ gì hả? Để anh có thể nghĩ cùng em."

"Anh đợi chút, anh như vậy làm em không có biện pháp suy nghĩ." Cô lắp bắp nói.

Quá nhanh, tuy cô biết Đỗ Khang cũng thích cô, nhưng cô mới vừa biết mà thôi, còn chưa có thích ứng, mà hết thấy vẫn là không chân thực, bọn họ đã muốn lên giường lăn trên drap giường, Hà An Ân cảm thấy bản thân còn chưa chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cho nên vọng tưởng dùng phương thức tạo cơ hội chạy trốn "Cho em mặc quần áo, đến tiệm cà phê bên ngoài, thì em mới có thể suy nghĩ thật tốt chứ?"

Anh cười hỏi, một đôi bàn tay mạnh mẽ phút chốc tách đùi cô ra, rồi sau đó đưa thân vào giữa hai chân cô.

Hà An Ân thờ hồn hèn, cả người cứng ngắc giống như xác chết cứng.

"Quần áo anh sẽ cho em mặc vào, nhưng không phải bây giờ." Anh ghé vào bên tai cô nói nhỏ, còn duỗi thẳng đầu lưỡi liếm nhẹ, liếm lỗ tai của cô, sau đó đem vành tai cô nhẹ nhàng ngâm vào trong miệng, "Hiện tại, ngoan ngoãn, cùng anh hưởng thụ, bằng không chờ một chút làm em đau, anh cũng mặc kệ em đó."

Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp, Hà An Ân cô khi nào thì bị người khác uy hiếp quá như vậy? Nhưng cô thật sự sợ, thật sự sợ anh sẽ làm cô đau, nhất là vật kia để ở cửa hoa huyết, nam tính cực nóng rực rục, làm cô ngay cả lực phản kháng cũng không có, cả người còn giống như thạch hoa quả? Rung rẩy lên.

Người đàn ông trước mắt đã tà lại hư, căn bản không giống Đỗ Khang bình thường, vẫn là nói, kỳ thực lúc trước cô còn chưa có cơ hội lật tẩy bộ mặt này của Đỗ Khang?

"Bé con ngoan ngoãn." Anh thưởng cho cô một nụ hôn, anh một lần lại một lần dùng dùng nụ hôn nồng liệt khiến cô và anh cùng nhau trầm luân, anh không cho phép cô ở cùng anh mà suy nghĩ chỗ khác, không đếm xỉa đến chuyện này.

Làm chính miệng cô thừa nhận thích anh trước, anh thế nào cũng muốn thân thể của cô tiếp nhận anh trước, thừa nhận anh.

Anh hiểu hôn thể nào sẽ làm cô lảng lảng, nằm ở dưới thân thể anh mặc anh muốn làm gì thì làm, khoái cảm theo mỗi một động tác mỗi một cái vuốt ve của anh, lên vào từng tế bào cô, làm đầu cô một mảnh trống rỗng, không có nhiều không gian rảnh rỗi có thể đi suy nghĩ có thể hay không thể, cần phải trở ngại.

Đỗ Khang hôn lên môi cô rồi từ từ trượt xuống ,tới cổ trắng mịn, xương quai xanh mảnh khảnh, yêu say đắm không ngừng liếm hôn, cuối cùng mới từ từ đi đến nụ hoa nhô lên, đầu lưỡi thăm dò, mút tiều quả hồng nhạt kia, cô yêu kiều ní non, nháy mắt chọt lóe lên khoái kích thích trực tiếp phản ứng.

"Thật là cơ thể mẫn cảm." Nhìn cô phản ứng , Đỗ Khang cười càng sâu cũng càng tà ác, chọt đem tiểu quả mạnh mẽ toàn bộ ngậm vào trong miệng, tùy ý mút, tùy ý gặm, mặc kệ cô nức nở cùng thờ dốc, mút càng dùng sức, cắn càng khoan khoái, bàn tay còn sẵn sọc sờ lên một đầu đầy đà khác.

Tay nhỏ bé đánh mạnh bỗng ngừng môi lại không ngừng thờ dốc, Hà An Ân quả thực không thể tin được, tiếng rên rỉ hỗn loạn quấy rù tận xương kia là từ trong miệng mình phát ra, nghe bản thân phát ra thanh âm, cô chỉ cảm thấy bản thân sắp bốc cháy lên.

Hơn nữa theo động tác trên môi anh, còn có hạ thân một chút lại một chút cọ xát kích thích cô, cô chỉ cảm thấy bản thân ngượng ngùng, khó có thể mở miệng bộ vị truyền đến từng đợt co rút lại, cùng với đau một chút, giống như đang chờ mong chút gì, làm cô xấu hổ đến khó có thể nhận.

Hành động ngượng ngùng của Hà An Ân, khiến Đỗ Khang vừa yêu vừa thương hất tay cô ra, "Kêu lên, anh muốn nghe."

"Mới, mới không cần. . . . ." Thanh âm ngượng ngùng như vậy, cô mới không cần để anh nghe được, nhưng bất chợt mặt huyết bị đầu ngón tay anh xâm nhập, cô lập tức ưm một tiếng kiều mị đến cả chính mình cũng không nhận ra được âm thanh.

Anh cười nhẹ ra tiếng, ngón tay dọc theo nơi tiết ra thủy dịch, ở trong mặt huyết cô tùy ý ra vào, cô thật chặt, thật nhỏ, nhất định phải thật tốt mở rộng cô, mới có thể hoàn toàn tiếp nhận anh.

Lại thêm vào một ngón, hai ngón tay thon dài làm cô chặt kích suất nửa nửa bước khó đi vào huyết đạo luật động, mặt huyết cô bị ngón tay anh căng đến có chút đau, nâng nước mắt lưng tròng lên trừng anh, lại không biết bộ dáng bản thân khổ sở có bao nhiêu động lòng người khiến người đàn ông triệt để điên cuồng.

"Thực hồngбет." Vốn anh tính từ từ sẽ đến, nhưng bị cô nhìn như vậy, tức thời trong lòng nóng lên, không cách nào từ từ sẽ đến, "Em thật sự bức điên anh mà. . . . ." Anh khàn khàn thì thầm.

Nghe được anh nói, cô có chút mơ hồ, cô chưa từng làm qua chuyện này, chỉ là ngoan ngoãn nằm, mặc anh tùy ý thích chơi đùa, nói thật sự bức điên anh là không có đạo lý, nhưng nghe được anh vì cô mà điên cuồng, thật sự làm thân là phụ nữ như cô cảm giác rất thỏa mãn, một bên không tự giác gọi lên tui cười.

"An Ân, nói với anh, em là lần đầu tiên sao?" Phản ứng mẫn cảm của cô, thật sự không giống phản ứng người phụ nữ đã hưởng qua hoan ái.

Câu hỏi anh khiến Hà An Ân càng xấu hổ, cô có yêu qua vài lần, nhưng mỗi lần đều chưa tới trình độ này đã chia tay, mà nguyên nhân chủ yếu chính là tính cách quá mức keo kiệt kia không thể tránh được.

"An Ân, em có phải không?" Anh hỏi lại một lần, đầu ngón tay thăm dò càng sâu, thẳng chạm đến một màng mảnh mỏng dính máu, "Bé con ngoan ngoãn, anh sẽ không làm em đau , được không?"

Hà An Ân nghe không hiểu ý tứ của anh, cô vẫn là xấu hổ, rất muốn đem tay anh từ giữa đùi mình đẩy ra, nhưng mà khi anh vùi đầu ở giữa đùi cô, hô hấp cô cứng lại, ý thức được chuyện kế tiếp anh sẽ làm là gì , hai tay vội vàng đẩy anh ra, "Không cần, anh không cần. . . . ."

"Ng Sloan, em ướt át quá chậm, anh đợi không kịp." Anh trả lời như vậy càng khiến cô xấu hổ, cứ như vậy kéo tay cô ra, hôn lên nơi tư mật kia.

Khoái cảm mãnh liệt giống điện lưu từ nơi bị anh đụng chạm đánh úp về phía cô, cô khó có thể tin huy trú cái miệng nhỏ nanh, chỉ cảm thấy bản thân sắp bị anh hút khô toàn bộ, nhưng phương pháp đáng chết này rất hữu hiệu, cô quả thật là vì kích thích khoái cảm mà rất nhanh ướt át.

"Đủ. . . . . Em đã đủ. . . . . A không cần. . . . ." Bởi vì xấu hổ ngượng ngùng, cô run run nắm lấy tóc anh, muốn gọi anh ngừng, tưởng nói cho anh cô đã đủ ảm, đã đủ tiếp nhận anh rồi.

Bên tai nghe cô kháng cự lần nữa, anh tuy rằng biết cô là vì e lệ, bởi vì ngượng ngùng, nhưng anh vẫn cảm thấy bức mình, khi cô há mồm muốn nói ra lời kháng cự, anh đem đầu lưỡi tiến vào hoa huyết của cô, mô phỏng động tác kế tiếp anh sẽ đối với cô, khinh thứ .

Hà An Ân cả người sợ run lên, thân thể tuyết trắng bởi vì tình cảm mãnh liệt mà nổi lên một tầng mờ hôi mỏng, dưới ánh đèn lò mờ tỏa sáng, thoát nhìn giống như yêu tinh ban đêm hấp dẫn phạm nhân, nhìn thấy anh lại một trận kích động,cô thầm nghĩ điên cuồng một chút, giống như anh triệt để không khống chế được.

Cô lắc lắc đầu, tóc dài ở trên gối tán ra, khoe mắt còn có một mảnh ẩm ướt, thoát nhìn diễm đam đáng yêu, nhưng là anh còn tiếp tục , tuy rằng lúc này anh thật sự rất muốn vùi thật sâu vào cô, muốn cô, nhưng anh thế nào cũng phải làm cô triệt để ẩm ướt, sẽ không làm cô đau về sau mới băng lỏng chân chính tiến vào cô.

Mãi cho đến một trận co rút hướng cô thổi quét, xác định cô đã đủ ẩm ướt, anh rút cuộc nhịn không được phủ trên cô, dùng nam tính đã nhẫn nại lâu lắm rồi, cọ xát ,dính mặt dịch thuộc về cô.

"An Ân, nhìn anh." Khẽ liếm qua mi mắt khép lại của cô, anh khẽ gọi tên cô.

Hà An Ân mở con ngươi ẩm ướt, tìm cô đập nhanh và loạn nhịp nhìn anh.

"Muốn anh sao?" Anh thấp hỏi.

Cô đầu có ngốc ,câu hỏi ngại ngần như vậy muốn cô trả lời thế nào đây? Chính là vừa bình ổn lại dao động, thế nhưng bởi vì hơi thở anh, bởi vì hương vị anh, bởi vì câu hỏi truyền đến một trận co rút, cô muốn anh, không chỉ vì anh, không chỉ vì lời lẽ anh, mà là muốn anh, thật sự muốn anh.

"An Ân, nói với anh, muốn anh sao?" Anh ép hỏi cô, đầu ngón tay lại một lần nữa cắm vào thủy huyết mềm mại ra vào.

Vừa cao trào miên huyết không thể chịu nổi* kích thích như vậy, cô nức nở , nhưng anh không có tính cứ như vậy buông tha cô, ngón tay dài mạnh mẽ lần nữa ra vào cô, cọ xát chỗ phiền thịt mềm sâu kia, làm cho cô thủy dịch chảy ra càng nhiều , làm cô nhịn không được thét chói tai lên tiếng, "Muốn, em muốn anh!

*Chịu đựng + nhẫn nhịn

"Muốn à?" Ngón tay dài không ngừng, tiếp tục tàn nhẫn ma sát khối thịt mềm nho nhỏ kia,

"Muốn anh. . . . . Đỗ Khang. . . . . Muốn anh. . . . ." Nước mắt ở khóe mắt bởi vì chịu không nổi hành hạ như vậy trào ra hốc mắt, cô nức nở ở dưới thân anh nhấp nhô thân mình, đùa nghịch ra từng đợt rồi lại từng đợt cuộn sóng bạch ngọc đẹp mắt.

"Thật ngoan." Nghe được đáp án vừa lòng, Đỗ Khang không chán chờ, thu hồi ngón tay dài, dùng nam tính buộc chặt tiếp cận đầu đốn của cô, rồi sau đó nhất định mà sâu, vùi thật sâu vào cô, thúc tới.

"Ừm!" Cứ tưởng những việc anh làm đã khiến cô đủ ẩm ướt , nhưng cô vẫn là bởi vì trong nháy mắt đó xé rách đau mà trắng mặt, anh quá lớn, hơn nữa anh còn không có cho cô chuẩn bị tâm lý, cứ như vậy lút cán hòa nhập.

"Ừm, bảo bối, vì anh nhẫn nại, vì anh nhịn một chút được không." Anh ở trên thân thể cô, không có hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là tay nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi, thấp giọng ở bên tai cô thì thầm từng câu trấn an.

Kỳ thực đó là khó nhịn , bởi vì hoa huyết gắt gao bao vây lấy anh không được co rút lại, muốn đem anh đẩy ra bên ngoài cơ thể, kia đã thống khổ lại khoái cảm mất hồn, khiến anh cơ hồ sắp kháng cự không được, cô hơi hơi nhịu mày lại, hơi chút biểu cảm khó chịu lại làm anh dứt khoát không được.

Tim đập cùng tim đập, hô hấp giao hòa hô hấp, không thể phân rõ mồ hôi trên người là của ai, cũng không thể phân rõ tiếng tim đập cùng với thở dốc của ai , Hà An Ân chỉ cảm thấy bên trong cơ thể và nơi khác vì anh đốt cháy lên.

Đau vẫn là đau, nhưng cô lại có thể cảm giác sâu sắc thủy dịch càng tràn ra nhiều, làm vị trí hai người ái ân càng triệt để ẩm ướt, thân thể dần dần thích ứng anh, hơn nữa một trận khao khát tự nhiên nảy sinh, làm cô kềm nén không được nâng vòng eo lên đón nhận anh.

Không cần thiết ám chi nhiều, Đỗ Khang hôn môi hơi mở của cô, đầu lưỡi tham lam tiến trong miệng cô, tùy tiện quấy nhiễu lưỡi cô, cường kiện giữa lưng lúc đầu hoãn trì lại dùng lực luật động, mỗi một cái đều vùi thật sâu vào cô.

Cảm giác khó diễn tả bằng lời theo động tác anh truyền đến, đã đau lại vui vẻ, làm người ta muốn chạy trốn lại luyến tiếc, cô khép mắt lại, đáp lại cái hôn nóng bỏng của anh, cái lưỡi học phương thức của anh, vụng về dầy dụa cùng anh.

Nụ hôn dày đặc chuyển đi xuống, anh đem tiểu quả trước ngực cô toàn bộ ngậm vào trong miệng, tùy tiện cắn hôn bú, khoái cảm xa lạ theo từng cái liếm láp truyền đến, môi rớt cuộc dừng lại khiến người nào đó chịu không được bắt đầu rên rỉ quỵn rừ.

"Đỗ Khang. . . . ." Cô khó nhịn khẽ gọi tên anh, bởi vì thân mình truyền đến khát vọng , dần dần chưa thỏa mãn cho anh thông thả tiến lên, cô càng muốn nhiều, càng nhiều.

Bên tai nghe cô quỵn rừ phát cuồng yêu kiều thở dốc, hơn nữa thanh cô khó nhịn khẽ gọi, Đỗ Khang chỉ cảm thấy một tia lý trí cuối cùng trong đầu mình đều bị đốt hủy, bàn tay to nắm lấy hông cô, anh ra sức vùi vào cô đem cô gắt gao ấn về hướng bản thân, khiến bản thân càng thêm chôn sâu vào cô, một hồi lại một hồi, một lần lại một lần, ở trên thân thể cô đoạt lấy khoái cảm thuộc về bản thân.

Tiếng nước thân mật ái muội ngưng ngừng ở trong phòng càng không ngừng vang lên, hơn nữa thở gấp của cô cùng với của thở gấp của anh, làm người ta xấu hổ không muốn nghe loại thanh âm cực kì ái muội này .

Nhưng anh không cho, đưa tay cố ý vịn vào nơi nắn cảm của cô ,cô rốt cuộc không chịu nổi bị khiêu khích hoa hạc kia, khiến cô nặng nề mà run rẩy, nức nở ra tiếng, nhuyễn huyết bao bọc anh tiết ra thủy dịch càng nhiều, để tiếng nước càng vang, càng nhiều, anh cố ý ngăn cô vô lực lại, anh không cho cô phân tâm có cơ hội ngăn cản.

Mười ngón tay vùi vào tóc anh, hai tay bám trên bờ vai anh, hai chân còn bị anh buộc vòng qua lưng anh, cô bất lực bị buộc nghênh hợp với anh sau anh lại thúc mạnh.

Anh dùng sức giống như muốn xuyên suốt qua cô vậy, sâu như vậy,nơi đó dâng lên cảm giác mà trước nay chưa từng có kích thích thần kinh non nớt của cô, nhưng cô không muốn trốn cũng không bao giờ muốn chạy trốn nữa, dù cho trong lòng anh xấu xa cũng không có quan hệ.

"An Ân." Anh khàn khàn nỉ non gọi tên cô, cảm giác nhuyễn huyết thủy ẩm cô bắt đầu co rút lại, co rút, trong miệng yêu kiều càng yêu mị, anh nhịn không được lại gia tăng tốc độ, càng thêm xâm nhập vào cô, đâm vào chỗ sâu nhất của cô.

Thân thể cô mềm mại kéo căng, trong cơ thể bị từng đợt nhiệt lưu cọ rửa, thật lâu vô pháp bình phục lại, đầu một mảnh hôn mê, cô không thể suy xét, chính là bị anh ôm, cô cảm thấy bình tĩnh lạ lùng, coi như cô trời sinh thuộc về nơi này, nên bị anh ôm lấy.

Bên tai truyền đến tiếng tim anh đập trầm ổn, cô thấy trong lòng một trận lo lắng, cùng Đỗ Khang lên giường đây là bất ngờ, mà về sau, anh cùng cô sẽ biến thành như thế nào, cô không thể suy nghĩ ra được, cô bây giờ thật sự quá mệt, cô không có cách nào suy nghĩ, hay chờ sau khi cô tỉnh rồi suy nghĩ tiếp.

Khép mắt, cô nặng nề ngủ, không có phát hiện người đàn ông phía sau liên tục nắm trước ngực cô, cả một đêm đều không có buông tay ra, giống như trân trọng bảo vật? Giống như bảo bối.

Warning 18+

Chương 6-3

Anh cười nhẹ ra tiếng, ngón tay dọc theo nơi tiết ra thủy dịch, ở trong mật huyết cô tùy ý ra vào, cô thật chặt, thật nhỏ, nhất định phải thật tốt mở rộng cô, mới có thể hoàn toàn tiếp nhận anh.

Lại thêm vào một ngón, hai ngón tay thon dài làm cô chặt kích suất nửa nửa bước khó đi vào huyết đạo luật động, mật huyết cô bị ngón tay anh căng đến có chút đau, nâng nước mắt lưng tròng lên trừng anh, lại không biết bộ dáng bản thân khổ sở có bao nhiêu động lòng người khiến người đàn ông triệt để điên cuồng.

"Thực hồngбет." Vốn anh tính từ từ sẽ đến, nhưng bị cô nhìn như vậy, tức thời trong lòng nóng lên, không cách nào từ từ sẽ đến, "Em thật sự bức điên anh mà. . . . ." Anh khàn khàn thì thầm.

Nghe được anh nói, cô có chút mơ hồ, cô chưa từng làm qua chuyện này, chỉ là ngoan ngoãn nằm, mặc anh tùy ý thích chơi đùa, nói thật sự bức điên anh là không có đạo lý, nhưng nghe được anh vì cô mà điên cuồng, thật sự làm thân là phụ nữ như cô cảm giác rất thỏa mãn, một bên không tự giác gọi lên tươi cười.

"An Ân, nói với anh, em là lần đầu tiên sao?" Phản ứng miễn cưỡng của cô, thật sự không giống phản ứng người phụ nữ đã hưởng qua hoan ái.

Câu hỏi anh khiến Hà An Ân càng xấu hổ, cô có yêu qua vài lần, nhưng mỗi lần đều chưa tới trình độ này đã chia tay, mà nguyên nhân chủ yếu chính là tính cách quá mức keo kiệt kia không thể tránh được.

"An Ân, em có phải không?" Anh hỏi lại một lần, đầu ngón tay thăm dò càng sâu, thẳng chạm đến một màng mảnh mỏng dính máu, "Bé con ngoan ngoan, anh sẽ không làm em đau, được không?"

Hà An Ân nghe không hiểu ý tứ của anh, cô vẫn là xấu hổ, rất muốn đem tay anh từ giữa đùi mình đẩy ra, nhưng mà khi anh vui đùa ở giữa đùi cô, hồ hấp cô cứng lại, ý thức được chuyện kế tiếp anh sẽ làm là gì, hai tay vội vàng đẩy anh ra, "Không cần, anh không cần. . . . ."

"Ng Sloan, em ướt át quá chậm, anh đợi không kịp." Anh trả lời như vậy càng khiến cô xấu hổ, cứ như vậy kéo tay cô ra, hôn lên nơi tư mật kia.

Khoái cảm mãnh liệt giống điện lưu từ nơi bị anh đụng chạm đánh úp về phía cô, cô khó có thể tin huy trú cái miệng nhỏ nhắn, chỉ cảm thấy bản thân sắp bị anh hút khô toàn bộ, nhưng phương pháp đáng chết này rất hữu hiệu, cô quả thật là vì kích thích khoái cảm mà rất nhanh ướt át.

"Đủ. . . . . Em đã đủ. . . . . A không cần. . . . ." Bởi vì xấu hổ ngượng ngùng, cô run run nắm lấy tóc anh, muốn gọi anh ngừng, tưởng nói cho anh cô đã đủ ẩm, đã đủ tiếp nhận anh rồi.

Bên tai nghe cô kháng cự lần nữa, anh tuy rằng biết cô là vì e lệ, bởi vì ngượng ngùng, nhưng anh vẫn cảm thấy bức mình, khi cô há mồm muốn nói ra lời kháng cự, anh đem đầu lưỡi tiến vào hoa huyết của cô, mô phỏng động tác kế tiếp anh sẽ đối với cô, khinh thứ.

Hà An Ân cả người sợ run lên, thân thể tuyết trắng bởi vì tình cảm mãnh liệt mà nổi lên một tầng mờ hôi mông, dưới ánh đèn lò mờ tỏa sáng, thoát nhìn giống như yêu tinh ban đêm hấp dẫn phạm nhân, nhìn thấy anh lại một trận kích động, cô thầm nghĩ điên cuồng một chút, giống như anh triệt để không khống chế được.

Cô lắc lắc đầu, tóc dài ở trên gối tản ra, khoe mắt còn có một mảnh ẩm ướt, thoát nhìn đầm đìa đáng yêu, nhưng là anh còn tiếp tục, tuy rằng lúc này anh thật sự rất muốn vui thật sâu vào cô, muốn cô, nhưng anh thế nào cũng phải làm cô triệt để ẩm ướt, sẽ không làm cô đau về sau mới bằng lòng chân chính tiến vào cô.

Mãi cho đến một trận co rút hướng cô thổi quét, xác định cô đã đủ ẩm ướt, anh rút cuộc nhìn không được phủ trên cô, dùng nam tính đã nhẫn nại lâu lắm rồi, cọ xát, dính mật dịch thuộc về cô.

"An Ân, nhìn anh." Khẽ liếm qua mi mắt khép lại của cô, anh khẽ gọi tên cô.

Hà An Ân mở con ngươi ẩm ướt, tìm cô đập nhanh và loạn nhịp nhìn anh.

"Muốn anh sao?" Anh thấp hỏi.

Cô đâu có gốc, câu hỏi ngại ngùng như vậy muốn cô trả lời thế nào đây? Chính là vừa bình ổn lại dao động, thế nhưng bởi vì hơi thở anh, bởi vì hương

vị anh, bởi vì câu hỏi truyền đến một trận co rút, cô muốn anh, không chỉ vì anh, không chỉ vì lời lẽ anh, mà là muốn anh, thật sự muốn anh.

"An Ân, nói với anh, muốn anh sao?" Anh ép hỏi cô, đầu ngón tay lại một lần nữa cắm vào thủy huyết mềm mại ra vào.

Vừa cao trào miên huyết không thể chịu nổi* kích thích như vậy, cô nức nở, nhưng anh không có tính cứ như vậy buông tha cô, ngón tay dài mạnh mẽ lần nữa ra vào cô, cọ xát chỗ phiến thịt mềm sâu kia, làm cho cô thủy dịch chảy ra càng nhiều, làm cô nhịn không được thét chói tai lên tiếng, "Muốn, em muốn anh!

*Chịu đựng + nhẫn nhịn

"Muốn ai?" Ngón tay dài không ngừng, tiếp tục tàn nhẫn ma sát khối thịt mềm nho nhỏ kia,

Chương 6-4

"Muốn anh. . . . . Đỗ Khang. . . . . Muốn anh. . . . ." Nước mắt ở khóe mắt bởi vì chịu không nổi hành hạ như vậy trào ra hốc mắt, cô nức nở ở dưới thân anh nhấp nhô thân mình, đùa nghịch ra từng đợt rồi lại từng đợt cuộn sóng bạch ngọc đẹp mắt.

"Thật ngoan." Nghe được đáp án vừa lòng, Đỗ Khang không chần chờ, thu hồi ngón tay dài, dùng nam tính buộc chặt tiếp cận đầu đốn của cô, rồi sau đó nhất định mà sâu, vui thật sâu vào cô, thúc tới.

"Ừm!" Cứ tưởng những việc anh làm đã khiến cô đủ ẩm ướt, nhưng cô vẫn là bởi vì trong nháy mắt đó xé rách đau mà trắng mặt, anh quá lớn, hơn nữa anh còn không có cho cô chuẩn bị tâm lý, cứ như vậy lút cán hòa nhập.

"Ừm, bảo bối, vì anh nhẫn nại, vì anh nhịn một chút được không." Anh ở trên thân thể cô, không có hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là tay nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi, thấp giọng ở bên tai cô thì thầm từng câu trấn an.

Kỳ thực đó là khó nhịn, bởi vì hoa huyết gắt gao bao vây lấy anh không được co rút lại, muốn đem anh đẩy ra bên ngoài cơ thể, kia đã thống khổ lại khoái cảm mất hồn, khiến anh cơ hồ sắp kháng cự không được, cô hơi hơi nhịu mày lại, hơi chút biểu cảm khó chịu lại làm anh dứt khoát không được.

Tim đập cùng tim đập, hô hấp giao hòa hô hấp, không thể phân rõ mồ hôi trên người là của ai, cũng không thể phân rõ tiếng tim đập cùng với thở dốc của ai, Hà An Ân chỉ cảm thấy bên trong cơ thể và nơi khác vì anh đốt cháy lên.

Đau vẫn là đau, nhưng cô lại có thể cảm giác sâu sắc thủy dịch càng tràn ra nhiều, làm vị trí hai người ái ân càng triệt để ẩm ướt, thân thể dần dần thích ứng anh, hơn nữa một trận khao khát tự nhiên nảy sinh, làm cô kềm nén không được nâng vòng eo lên đón nhận anh.

Không cần thiết ám chỉ nhiều, Đỗ Khang hôn môi hơi mở của cô, đầu lưỡi tham lam tiến trong miệng cô, tùy tiện quấy nhiễu lưỡi cô, cường kiện giữa lưng lúc đầu hoàn trì lại dùng lực luật động, mỗi một cái đều vui thật sâu vào cô.

Cảm giác khó diễn tả bằng lời theo động tác anh truyền đến, đã đau lại vui vẻ, làm người ta muốn chạy trốn lại luyến tiếc, cô khép mắt lại, đáp lại cái hôn nóng bỏng của anh, cái lưỡi học phương thức của anh, vụng về dầy dụa cùng anh.

Nụ hôn dày đặc chuyển đi xuống, anh đem tiểu quả trước ngực cô toàn bộ ngậm vào trong miệng, tùy tiện cắn hôn bú, khoái cảm xa lạ theo từng cái liếm láp truyền đến, mỗi một cuộc dừng lại khiến người nào đó chịu không được bắt đầu rên rỉ quặn rừ.

"Đỗ Khang. . . . ." Cô khó nhịn khẽ gọi tên anh, bởi vì thân mình truyền đến khát vọng, dần dần chưa thỏa mãn cho anh thông thả tiến lên, cô càng muốn nhiều, càng nhiều.

Bên tai nghe cô quặn rừ phát cuồng yêu kiều thở dốc, hơn nữa thanh cô khó nhịn khẽ gọi, Đỗ Khang chỉ cảm thấy một tia lý trí cuối cùng trong đầu mình đều bị đốt hủy, bàn tay to nắm lấy hông cô, anh ra sức vào cô đem cô gắt gao ấn về hướng bản thân, khiến bản thân càng thêm chôn sâu vào cô, một hồi lại một hồi, một lần lại một lần, ở trên thân thể cô đoạt lấy khoái cảm thuộc về bản thân.

Tiếng nước thân mật ái muội ngưng ngừng ở trong phòng càng không ngừng vang lên, hơn nữa thở gấp của cô cùng với của thở gấp của anh, làm người ta xấu hổ không muốn nghe loại thanh âm cực kì ái muội này.

Nhưng anh không cho, đưa tay cố ý vịn vào nơi mẫn cảm của cô, cô rốt cuộc không chịu nổi bị khiêu khích hoa hạc kia, khiến cô nặng nề mà run rẩy, nức nở ra tiếng, nhuyễn huyết bao bọc anh tiết ra thủy dịch càng nhiều, để tiếng nước càng vang, càng nhiều, anh cố ý ngăn cô vô lực lại, anh không cho cô phân tâm có cơ hội ngăn cản.

Mười ngón tay vùi vào tóc anh, hai tay bám trên bờ vai anh, hai chân còn bị anh buộc vòng qua lưng anh, cô bất lực bị buộc nghênh hợp với anh sau anh lại thúc mạnh.

Anh dùng sức giống như muốn xuyên suốt qua cô vậy, sâu như vậy, nơi đó dâng lên cảm giác mà trước nay chưa từng có kích thích thần kinh non nớt của cô, nhưng cô không muốn trốn cũng không bao giờ muốn chạy trốn nữa, dù cho trong lòng anh xấu xa cũng không có quan hệ.

"An Ân." Anh khàn khàn ní non gọi tên cô, cảm giác nhuyễn huyết thủy ẩm cô bắt đầu co rút lại, co rút, trong miệng yêu kiều càng yêu mị, anh nhịn không được lại gia tăng tốc độ, càng thêm xâm nhập vào cô, đâm vào chỗ sâu nhất của cô.

Thân thể cô mềm mại kéo căng, trong cơ thể bị từng đợt nhiệt lưu cọ rửa, thật lâu vô pháp bình phục lại, đầu một mảnh hôn mê, cô không thể suy xét,

chính là bị anh ôm, cô cảm thấy bình tĩnh lạ lùng, coi như cô trời sinh thuộc về nơi này, nên bị anh ôm lấy.

Bên tai truyền đến tiếng tim anh đập trầm ổn, cô thấy trong lòng một trận lo lắng, cùng Đỗ Khang lên giường đây là bất ngờ, mà về sau, anh cùng cô sẽ biến thành như thế nào, cô không thể suy nghĩ ra được, cô bây giờ thật sự quá mệt, cô không có cách nào suy nghĩ, hay chờ sau khi cô tỉnh rồi suy nghĩ tiếp.

Khép mắt, cô nặng nề ngủ, không có phát hiện người đàn ông phía sau liên tục nắm trước ngực cô, cả một đêm đều không có buông tay ra, giống như trân trọng bảo vật? Giống như bảo bối.

Trời tối.

Thời điểm Hà An Ân mở mắt ra, sắc trời ngoài cửa sổ đã trở tối, cô chống đỡ thân mình có chút mềm nhũn, cảm giác drap trên người rớt xuống, lộ ra da thịt trần trụi, cô hô nhỏ một tiếng, vội vàng kéo drap che khuất thân mình, sau đó ngẩng đầu nhìn xem bên gối có hay không một người đàn ông thực tủy trí vị [1] nằm bên cạnh.

May mắn anh không ở trên giường cũng không có trong phòng ngủ, bằng không nhìn đến dạng này của cô, nhất định sẽ một lần nữa đè cô ở dưới thân, tiến hành một tràng hoan ái nhuần nhuyễn vô cùng.

Ngày đó bọn họ phát sinh quan hệ, cô không biết nên ứng phó đoạn cảm tình này thế nào, tình cảm tới rất bất ngờ, rất không chân thực, sau khi cô tỉnh lại điều thứ nhất có thể nghĩ đến chính là bỏ trốn.

Nhưng là cô còn chưa rời giường, đã bị Đỗ Khang một lần nữa áp trên giường, thân thể nam tính trần trụi rắn chắc cùng cô gắt gao kề nhau, cô xấu hổ đến vô pháp thành ngữ, chỉ có thể trừng lớn đôi mắt nhìn anh.

Đỗ Khang cái gì cũng không nói, trực tiếp hôn cô, thẳng đến hít thở cô sắp không thông mới buông cô ra.

"Em là người phụ nữ của anh, biết không hử?" Hôn môi nóng bỏng xong, anh liền bá đạo tuyên ngôn một câu này, nói ra quan hệ bọn họ, cũng không cho phép cô nói nửa câu cự tuyệt.

Hơn nữa từ đó về sau, Đỗ Khang tựa hồ đối với thân thể của cô thật vừa lòng, cũng thật ham thích làm chuyện kia, mỗi lần chỉ cần cô tới quét dọn, sẽ bị anh áp đến mỗi một góc trong nhà, dạy cô bày ra tư thế anh yêu thích, sau lại là một trận động lực áp bức không biết mệt mỏi, khiến cô ngay cả khí lực quét dọn cùng thời gian cũng không có.

Trông cậy vào Đỗ Khang đi quét dọn đó là chuyện không có khả năng, cho nên một lần hai lần, nhà anh lại trở thành ổ chó như ban đầu, cô lại một lần nữa biến thành nữ oai, nắm lấy cổ áo anh uy hiếp nếu như còn lòi thối như vậy, cô sẽ không cấp "Thịt" cho anh ăn.

Hiệu quả uy hiếp không phải là không có, nhưng thật nhỏ bé, bởi vì đối thủ của cô là Đỗ Khang.

Đỗ Khang tuyệt đối là một người đàn ông mang thù lòng dạ hẹp hòi, điểm này cô đã sớm biết, bất quá lúc này đây anh lại bởi vì cô uy hiếp, hung hăng đè cô ở trên giường làm cả một ngày, làm cô luôn luôn hôn mê đến khi bầu trời sụp tối mới tỉnh lại, tứ chi cùng với bộ phận giữa hai chân còn truyền đến từng trận đau buốt làm người ta hổ thẹn không thôi.

Bên trong vẫn cứ tràn ngập hương vị sau hoan ái, Hà An Ân nhìn tấm drap dưới đất, đi đẩy cửa sổ ra, một con gió đêm lành lạnh thổi vào, thoáng thời tan hương vị kiều diễm trong phòng.

Không nghĩ tới gió đêm sẽ lạnh như vậy, tất cả da gà cô đều dựng đứng lên, rụt rụt cổ, cô kéo drap, xoay người muốn tìm quần áo của mình mặc vào, chính là ngay sau đó, một nhiệt độ cơ thể cực nóng từ sau vây quanh cô, làm cô xua đi cái lạnh, không cần ngần ngại, cô cũng biết ai đang ôm cô không buông rồi.

"Em ngủ thật lâu, thật sự mệt đến vậy sao?" Người đàn ông ôm cô, tuyệt không thông cảm cảm xúc thẹn thùng của cô, hé miệng chính là chế nhạo xấu xa, "Thế lực em thực kém, nên phải hảo hảo dạy dỗ em một chút mới được nha."

Hà An Ân mặt nóng bừng lên, không kêu một tiếng, cô biết thế lực anh tốt lắm, chỉ ít là so với cô tốt hơn nhiều, thẳng đến khi chính thức kết giao, cô mới biết được vốn người đàn ông này rất thích vận động, tựa hồ có liên quan tới áp lực công tác anh, cũng vì nguyên do vậy, cho nên thân thể Đỗ Khang mới có thể cao cùng rắn chắc như vậy, cùng một loại kẻ toán nhơ nhả yếu đuối ngồi ở trong văn phòng không giống nhau.

Nghĩ đến thân thể rắn chắc của anh, bộ dáng anh ở trên người mình cuồn cuộn ngược ngửa nhả liền không mời mà đến, làm giữa đùi cô vốn đã mềm nhũn khó chịu càng thêm vô lực, chỉ có thể mệt mỏi tựa vào trước ngực anh.

"Anh suy nghĩ, không biết gọi em là gì? Có phải hay không cùng 'vua yêu bạn ấy mới là, con hầu nâng dậy coi đã mệt thay'[2] hai câu bên trong bài thơ này nói rất giống nhau?" Có thể làm bản thân người phụ nữ tư thái ngênh đón mình, nói chưa có cảm giác thỏa mãn, Đỗ Khang cảm thấy chính là gạt người.

"Anh. . . ." Cô cắn môi, ngẩng mặt lên trừng anh, người đàn ông này sao khi kết giao càng ngày da mặt càng dày lên, nói cũng càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng nói càng sắc, càng nói càng hạ lưu, tóm lại không đem cô đùa đến mặt đỏ tai hồng cũng không bỏ qua.

[1] ăn tủy trong xương mới biết nó ngon

[2] Nếu mọi người muốn biết thêm có thể lên google gõ “Trường hận ca “ sẽ ra.

Chương 6-6

"Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh nếu không anh sẽ cảm thấy em đây là mồi anh đó." Bàn tay to trượt xuống, xoa bụng coi như bằng phẳng của cô, nhẹ nhàng mà xoa.

Mặt cô nóng cực kỳ, cảm thấy bản thân sẽ tự cháy lên, nhưng cô không thể cùng anh tiếp tục kéo dài, bằng không hai người sẽ ở trên giường lẫn lộn hơn mấy lần, anh mới bằng lòng buông cô ra.

Hơn nữa bây giờ đã trễ rồi, nếu cô không về nhà, người trong nhà sẽ lo lắng cho cô, nên cô đành phải bắt bàn tay to đang chạy loạn của anh, áp úng nói: "Không cần, nơi đó em, còn đâu . . . . ."

Nghe vậy, bàn tay Đỗ Khang vốn ngay bụng khẽ vuốt dùng một chút, mặt chôn ở trên cổ cô khẽ thở dài: "An Ân ngọc, em có biết hay không dùng giọng điệu như vậy nói mấy lời đó, sẽ chỉ làm anh càng muốn bỏ nhào về phía em, tách chân em ra, sau đó. . . . . Uhm. . . . ." Trong miệng những lời vô vị khó nghe, bị tay nhỏ bé mềm mại chặn lại. (Kyo : a BT wá đi hừ hừ :>)

"Không cho nói!" Cô tức giận ra lệnh.

Thấy cô bắt đầu có chút tức giận, Đỗ Khang cũng thật thông minh đưa hai tay lên cao, tỏ vẻ mình vô tội.

Anh thật là vô tội, muốn người phụ nữ lâu như vậy, thật vất vả ăn luôn, làm sao có thể không biết ăn tùy trong xương mới biết nó ngon đây?

Hơn nữa tiểu ngu ngọc này không biết, anh vẫn là săn sóc cô gái còn không hiểu biết nam nữ hoan ái này, khắp nơi đều lưu lại vài phần, bằng không cô sẽ hung dữ lại lớn tiếng với anh?

Lấy tay nhỏ bé đang che miệng mình ra, "Đói bụng không? Anh gọi pizza, ăn xong anh đưa em về."

Sờ sờ bụng, buổi trưa còn chưa ăn gì lại bị sói đè ở trên giường, cô sớm đã đói bụng, cho nên nghe đã có đồ ăn, cô nôn nóng đợi không được liền đi ra ngoài, hoàn toàn quên trên người mình chỉ bọc bằng drap.

Lộ ra chân nhỏ trần trụi, cô lập tức bị Đỗ Khang ôm ngang lên, một lần nữa thả trên giường, tư thế giống như hồi trưa bị anh ôm lên giường, nhưng lúc này đây cô tuyệt không sợ bị anh áp đảo, bởi vì anh không đến mức mất trí cạnh lúc cô đói bụng mà chỉ lo thỏa mãn thú tính của mình.

Buổi chiều đó sao vài lần hoan ái vô cùng nhuần nhuyễn, anh ôm cô mê man đến phòng tắm cẩn thận tắm rửa, bây giờ cô chỉ cần mặc quần áo vào là xong.

Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng kiến thức cuộc sống anh cũng không có, nhưng quản lý chuyện của cô lại làm không kém, nếu không là kiến thức cuộc sống anh quá lồi thối, cô thật sự sẽ cho rằng anh là cố ý đem nhà làm loạn dơ muốn cô tới dọn dẹp.

Nhắc tới dọn dẹp, Hà An Ân lại có chút tức giận, bởi vì anh đã đạt được, anh mới thành thật nói cho cô tất cả, sau đó, cô mới biết mình ngọc cỡ nào, ngu ngọc cỡ nào.

Người đàn ông này căn bản chính là đem cô lừa tiến hành nhân thể dục thành, mà cô còn đắc chí cho rằng bản thân tìm được một công việc tốt, vì vậy khi cô đòi nghỉ công việc này, trở lại tiện bán đồ ở chợ đêm, anh lại một lần nữa đưa ra hiệp ước, đến mức độ này, nếu cô còn không có phát hiện bản thân bị lừa nói người đàn ông này lừa, thì chỉ số thông minh của cô so với heo còn thấp hơn.

Đỗ Khang giúp cô mặc quần áo xong ngẩng đầu phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận, lập tức đoán được cô tức giận cái gì, "Em đừng tức giận, em hẳn là nhầm lại anh vì em tốn bao nhiêu tâm tư, anh chưa từng vì một người phụ nữ làm nhiều chuyện như vậy, còn thận trọng tính toán, vì em, anh còn buông cả nguyên tắc của mình, bắt đầu ăn cỏ gần hang."

Nghe những lời không biết xấu hổ của anh, Hà An Ân ngăn một hơi buồn bực, "Vậy em nên em phải cảm ơn anh đã coi trọng em chắc?"

"Không cần không cần, em chỉ cần nghe lời anh, hôn anh vài cái là tốt rồi." Nói xong Đỗ Khang còn chủ động đem miệng kề sát vào cô, ý bảo cô có thể tùy thời hôn xuống.

Hà An Ân nhìn không được vờn ngón tay ra, một trái một phải kẹp hai bên gò má anh, kéo mặt anh biến thành bộ dạng buồn cười, thì lòng cô mới tốt một chút, "Đỗ Khang, sao anh lại nói hươu nói vượn như thế, đem cái chết nói thành sống, bộ dạng phong độ của Đỗ quản lý anh bỏ nơi nào rồi hả?"

"Ồ em . . . . . Trước mặt . . . . . Anh mới là chân thật . . . . ." Anh chậm rãi, mở miệng nói ra lời ngon tiếng ngọt khiến người ta động tâm.

Cô mới sẽ không mắc câu, "Hừ."

Hà An Ân ở trong lòng hừ lạnh, nhưng không có phát hiện lực đạo kẹp mặt anh dần dần nhỏ đi.

Đỗ Khang cười nhẹ hai tiếng, giúp cô mang dép lê vào sau đó liền nắm tay cô đi đến phòng khách.

Pizza đặt trong túi giữ ấm, cho nên dù anh có ở trong phòng dây dưa lâu như vậy, cũng không có lạnh đi, cô cực kỳ đói nôn nóng không đợi được cầm

lấy một miếng pizza cắn một cái, vị phô mai thơm nồng với chân giò cùng dưa, là hương vị cô thích nhất, cho nên cô thỏa mãn nheo mắt lại nở nụ cười.

"A đúng rồi, lần trước phiếu giảm giá kia của anh còn hữu dụng hay không? Có giảm bảy mươi phần trăm." Cẩn cẩn, cô bỗng dừng nhớ đến chuyện này, "Nếu không dùng phiếu giảm giá, vậy tiệm pizza sẽ lời rồi."

Cô nhắc đi nhắc lại, nhìn bộ dáng anh chỉ cười không nói chuyện, cô chu miệng lên, "Anh đang cười cái gì? Nhanh chút nói đi đến cùng phiếu giảm giá còn hữu dụng hay không?"

"Có có, anh đương nhiên sẽ không quên, về phần anh đang cười cái gì? Chính là cười tiểu yêu tiền này." Bộ dáng cô đối với tiền tính toán chi li, thật sự làm anh nhìn hoài không chán.

Hơn nữa nhìn cô bởi vì bỏ lỡ một ít ưu đãi, hoặc là khi mua không được vật tiện nghi chất liệu lại tốt gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn sẽ giống như trời muốn sập xuống vậy biểu cảm uể oải thật sự làm anh luôn nhìn không được.

"Em yêu tiền thì thế nào, anh không phải đã sớm biết sao?" Cho rằng anh đang cười nhạo tính keo kiệt của mình, tuy rằng cô không cho là đúng, nhưng trong lòng lại có chút buồn.

"Đồ ngốc." Nếu là đề ý, không thích tính cô, anh sẽ không tốn nhiều thời cùng tư tưởng lừa cô vào tròng.

Có lẽ người phụ nữ khi yêu hay nghĩ ngợi lung tung, Hà An Ân cũng không ngoại lệ, tuy rằng miệng thỉnh thoảng nói nhao nhao, tính khí ồn ào sẽ làm tình cảm hai người rất tốt, nhưng nếu đó là chuyện buồn, kia cũng không phải là chuyện anh muốn thấy.

Tay Đỗ Khang nhéo nhéo chóp mũi của cô, "Đừng nghĩ lung tung, ăn nhanh một chút, sau đó anh sẽ đưa em trở về." Nói thì nói rất êm tai, nhưng trên thực tế, Đỗ Khang thật sự rất không nguyên ý mỗi lần phải đứng giờ đưa bạn gái về nhà.

Nhưng bất đắc dĩ, anh hiện tại chính là bạn trai mà không phải là chồng, cho nên người Hà gia tuyệt đối sẽ không cho Hà An Ân dời qua ở chung cùng anh, mà quan trọng nhất là bạn gái anh còn chưa nói với cha mẹ cô cô đã có bạn trai, đến mức bây giờ Đỗ Khang vẫn chưa khi nào đứng trước mặt người Hà gia, vẫn là tình trạng thiếp than* không rõ.

*Vợ nhỏ

Cũng vì chuyện này anh cùng Hà An Ân thảo luận nhiều lần, anh cho rằng thân phận rất quan trọng, đặt biệt người Hà gia còn có thể dẫn Hà An Ân xem mặt người đàn ông khác, nhưng về việc này Hà An Ân lại rất kiên định, nói không nói sẽ không nói, cho dù ở trên giường anh có sử dụng tiện chiều cũng không thể bức cô đáp ứng.

Nhìn đến biểu cảm tức giận của anh, ở trong lòng Hà An Ân vụng trộm nở nụ cười, kỳ thực cô đã sớm nói chuyện cô cùng Đỗ Khang với người nhà, chỉ là Hà An Ân nói muốn để người cấp trên từng đề cho cô đau khổ cũng niềm vui đau khổ, muốn cô làm bộ như chưa nói cho người nhà biết, cho nên Đỗ Khang còn tưởng rằng anh vẫn là một người tình bí mật.

Hơn nữa nếu để cho Đỗ Khang biết chuyện người Hà gia đã biết quan hệ bọn họ, kế tiếp nhất định sẽ ép cô chuyển đến ở chung với anh.

Hà An Ân cũng không ngu ngốc, nếu chuyển qua mà nói, mỗi đêm xuân nhất định là chạy không khỏi, cô mới không cần mỗi ngày đều không đứng được, hơn nữa trở lại văn phòng còn có thể bị đám đồng nghiệp nữ phòng tài vụ đói khát kia dùng ánh mắt rửa sạch, cộng thêm mở miệng đùa giỡn.

Cho nên duy trì bộ dạng bây giờ thì tốt rồi, cắn một miếng pizza lớn, cô thấy tâm trạng tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hà An Ân tự hỏi là một phụ nữ tính toán tỉ mỉ mới tốt, không xa xỉ, không lãng phí, cho nên thời gian cô mua đồ ăn sẽ vào sáu giờ buổi tối, lúc đó sẽ có đại hạ giá đặc biệt.

Tuy rằng gần chỗ Đỗ Khang ở không có chợ bán thức ăn, chỉ có một siêu thị, nhưng trời vừa tối lúc sáu giờ, khu vực tươi sống sẽ có hoạt động khuyến mãi, cho nên sau khi làm về cô liền lôi kéo Đỗ Khang cùng đi tranh mua đồ rẻ, nguyên liệu nấu ăn chất lượng lại tốt, tuy nhiên Đỗ Khang từ đầu tới đuôi tác dụng chẳng qua là xách này nọ cho cô mà thôi.

Loại học vấn tranh mua cao thâm này, dù thông minh như Đỗ Khang cũng vĩnh viễn không học được, cho nên mỗi lần đến khu giá đặc biệt, anh liền tự hiểu đợi một bên, nhìn bạn gái thân ái giống như chiến sĩ đấu tranh anh dùng một loại vọt vào kia cùng đám người phụ nữ có ý nghĩ giống nhau.

Hôm nay là ngày cô phải đến nhà Đỗ Khang quét dọn, tuy rằng nói bạn gái đến nhà bạn trai quét dọn là chuyện bình thường, nhưng xét thấy là Đỗ Khang lừa cô, để cô trở thành một phần tử trong ban đào tạo vợ, cho nên cô quyết định tiếp tục mở tay ra, hướng anh muốn tiền lương.

Vừa tan tầm, ánh mắt các đồng nghiệp cùng với Phương Du cực kỳ ái muội, cô cùng Đỗ Khang một trước một sau cách xa nhau không đến ba bước khoảng cách cùng nhau rời đi văn phòng.

Chuyện bọn họ kết giao ở trong công ty đã không còn bí mật gì, này cũng là do quý khách Đỗ Khang trong đó, cố ý ở trước mặt đồng nghiệp phòng tài vụ, đem áo khoác cô không cẩn thận bỏ quên ở nhà anh trả lại cho cô, còn cố ý ám chỉ hai người quan hệ thân mật, bởi vì cái dạng này làm hết thầy phụ nữ phòng tài vụ đều chấn kinh rồi, mắt các cô kín đáo theo dõi, Đỗ Khang cùng Hà An Ân hai người vậy mà mờ ám thành công, mà các cô lại không biết chuyện.

Nhất là Phương Du, thân là hảo tử muội của Hà An Ân, hung hăng cầm cây đũa gõ Đỗ Khang một cái, còn uy hiếp Hà An Ân nếu dám ra tay ngăn cản, cô sẽ trối lại chụp ảnh nude, làm Hà An Ân chỉ có thể đau lòng nhìn Phương Du từng chút ăn đồ quý nhất cùng với rượu đỏ.

Nhưng là Đỗ Khang một chút cảm giác đau lòng cũng không có, giống như sớm đã dự đoán được người phụ nữ này nhất định sẽ hung hăng gõ anh một cái, đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt, lúc trả tiền cũng rất gọn gàng suýt soát.

Đi đến siêu thị khu giá đặc biệt, Đỗ Khang có thói quen tiếp nhận túi Hà An Ân đưa. Sau đó tới bên cạnh cửa đứng mặc bạn gái rời đi, Hà An Ân cũng rất nhanh quơ lấy một cái rồi đi đến khu thịt đông đúc, lúc vừa đi vào siêu thị, cô liền nhìn thấy một biển quảng cáo lớn, nói hôm nay thịt bò giá rẻ đặc biệt.

Đỗ Khang là đàn ông, cho nên thích thịt nhiều hơn rau củ, nhất là thịt bò, Hà An Ân nhớ lần trước cô đặc biệt học làm cho anh món thịt bò hầm rượu đỏ [1], làm anh ăn so với ngày thường nhiều hơn hai chén cơm.

Cô ý vào bán thân mình bé bỏng, chen lách a chen lách đụng đến mặt tủ lạnh, mắt mở thật to nhìn một hàng thịt bò đặt ngang hàng đầu, cô rất nhanh liền thấy mục tiêu, ở đây! Miếng này cực kì tươi mới, bông tuyết rải rác đều đặn cũng làm thịt bò trông xinh đẹp.

Cô cấp tốc vươn tay nhỏ bé, ấn lên hộp đóng gói, nhưng mà hộp thịt bò không chỉ đưa tới ham muốn của cô, cũng đưa tới ham muốn những người khác, chỉ thấy hộp đóng gói cũng có một tay khác gắt gao cầm lấy không tha.

Cô giương mắt, cười tít mắt cùng một di trung niên đối diện, tay nhỏ bé hơi hơi dùng sức đem thịt bò kéo về mình.

"Ai nha tiểu thư, cô cũng đừng theo tôi đoạt, tôi chọn thật lâu mới ưng miếng thịt bò này." Di trung niên cũng dùng lực, thoáng đem thịt bò kéo hướng của bà.

Hà An Ân dùng sức lắc đầu, "Dì à, người tốt bụng đem thịt bò tặng cho con đi, con cũng là nhìn thật lâu mới chọn nó, bạn trai con thích ăn nhất là cái này, đi mà, người tặng cho con được không?" Mắt to lóe ra nước sương mù, thoát nhìn cực kỳ chộc người ta triu mến.

Di trung niên nhất thời bị gương mặt này mê hoặc, theo bản năng buông xuôi.

Hà An Ân vô cùng vui mừng đem chiến lợi phẩm bỏ vào trong rổ, cao hứng nhìn di trung niên cười nói: "Cám ơn dì, người thật là người tốt." Cuối cùng vẫn không quên mở miệng nói lời ngon tiếng ngọt.

Cầm rổ đi xuống một khu vực khác, trong miệng cô lẩm bẩm muốn nấu món gì tối nay, còn có muốn mua nguyên liệu nấu ăn gì, mà trong nhà Đỗ Khang còn có nguyên liệu nấu ăn gì.

Tuy rằng Đỗ Khang đối với đồ ăn yêu cầu không cao, hơn nữa một chút yêu cầu về hương vị cũng không có, nhưng cô vẫn không muốn tùy tiện làm đồ ăn qua loa cho anh ăn, ngược lại thường xuyên hướng mẹ Hà học hỏi, nấu nhiều món khác nhau cho anh ăn, cái này cũng xem như là một trong cách bạn gái yêu thương bạn trai.

Lại trước sau đến khu hải sản cùng khu rau quả khu mua nguyên liệu nấu ăn, cô nhìn nhìn trong rổ gì đó, rốt cục đã mua đủ tất cả gia vị nguyên liệu nấu ăn, cô cao hứng ngẩng đầu tìm bóng dáng Đỗ Khang, nhưng là nhìn bốn phía một lần, cũng không thấy bóng dáng cao đang đợi cô.

Anh nói anh sẽ đợi cô mua đồ ăn, đứng ở một bên chờ cô mua xong sẽ giúp cô xách ra, hôm nay đột nhiên không như mong muốn rồi. . . . . Hà An Ân trong lòng không khỏi dâng lên một trận hoảng hốt khó hiểu.

Mang theo cái giỏ có chút nặng, cô bắt đầu ở trong siêu thị to như vậy tìm anh, chỉ là còn chưa tìm được anh, lại gặp một người cô rất xấu hổ, là đối tượng lần trước cô xem mắt, Dương Thiếu Đình.

Kỳ thực lần đó vội vàng tạm biệt, Dương Thiếu Đình có mấy lần cố ý gọi điện thoại tìm cô, muốn mời cô đi ra ngoài ăn cơm, dạo phố, xem phim, chỉ là thời điểm kia cô đã cùng Đỗ Khang ở cùng nhau, hơn nữa không nói cũng biết Đỗ Khang rất thích ăn đậm chua, cho dù cô chỉ là cùng người đàn ông khác đi ra ngoài ăn bữa cơm, anh đều sẽ sử xuất tàn nhẫn nhất thủ đoạn đến trừng phạt cô.

Bởi vì một lần không nghe lời, cô đã bị anh hung hăng phạt, giáo huấn lúc đó khắc cốt sâu trong lòng khiến cô cũng không dám tùy tiện khiêu chiến điểm mấu chốt của anh, tuy rằng thật uất ức, nhưng chỉ cần cô không cần quá phận, Đỗ Khang bình thường đều rất yêu cô, thật chiều theo cô.

Vốn tưởng vùng trốn tránh đi, làm bộ như không nhìn thấy Dương Thiếu Đình, nhưng Dương Thiếu Đình lại trước cô một bước đi về phía cô, căn cứ vào lễ phép, cô đành phải đứng tại chỗ bất động, chờ hắn đi tới.

"An Ân, khéo như vậy?" Dương Thiếu Đình một mặt kinh hi*, giống như chưa bao giờ nghĩ tới ở chỗ này gặp gỡ cô.

* kinh ngạc vui mừng

"Đúng vậy, thật là khéo, anh tới mua gì sao?" Hà An Ân thuận miệng hỏi, nhưng vừa nói xong liền muốn cắn roi đầu lưỡi mình xuống, vào siêu thị không mua này nọ, chẳng lẽ là tới ngắm cảnh?

"An Ân, em thật đáng yêu." Anh cười khê ra tiếng, ánh mắt dừng ở trên giò của cô, "An Ân, thì ra em biết nấu ăn sao? Thật sự là hiền tuệ*, hiện tại con gái rất ít biết nấu ăn, không biết anh có thể có cơ hội ăn cơm em làm không?"

* có đức có tài +trí tuệ

Nghe câu rõ ràng này, lời nói mờ ám có chút hùng hổ dọa người, Hà An Ân có chút cứng ngắc nhìn hần, chỉ cảm thấy người đàn ông ở trước mắt tựa hồ cùng lần trước gặp một chút cũng không giống, tuy rằng diện mạo, thân hình đều giống nhau như đúc, nhưng tính cách lại tựa hồ không giống nhau, nếu không phải là hần chủ động kêu cô, hơn nữa cô biết nhà hần không có song bào thai, cô thật sự sẽ cho rằng người đàn ông ở trước mắt là em trai sinh đôi của Dương Thiếu Đình.

"Thiếu Đình. . . . . Thật xin lỗi, tôi muốn cùng anh nói rõ ràng." Cô biết nếu không nhanh cùng Dương Thiếu Đình nói rõ ràng, thì hiểu lầm giữa bọn họ sẽ càng ngày càng đậm, "Thiếu Đình, tôi đã có bạn trai, cho nên, cho nên anh hiểu ý tôi không?"

Nghe vậy, Dương Thiếu Đình lẳng lẳng nhìn người phụ nữ trước mắt, "Ý em là bởi vì em đã có bạn trai, cho nên chúng ta liền ngay cả bạn bè cũng không được, anh có lý giải sai ý tứ em?"

Lời nói trắng ra làm Hà An Ân rụt rụt cổ, cho dù không xuất từ miệng cô, nhưng cô vẫn là cảm thấy áy náy, "Thiếu Đình, tôi. . . . ."

Cô muốn an ủi hần nói cô không có ý này, nhưng sự thật đâu? Trên thực tế những lời nói của Dương Thiếu Đình tuy rằng không hoàn toàn chính xác, nhưng kém cũng không ít.

"Anh sẽ không buông tay." Nhìn cô, hần chậm rãi gần từng chữ.

Anh chưa bao giờ thua, không có khả năng thua ở trên tay những người khác, Hà An Ân đã khiến hần hứng thú, cô cũng đừng muốn dùng một câu có bạn trai đến xua đuổi hần.

Hà An Ân không tự giác lui về sau một bước, "Tôi cùng anh ấy. . . . . Sắp kết hôn rồi."

"Cho dù em đã kết hôn, anh cũng sẽ không thả buông tha." Dương Thiếu Đình đối với cô vô cùng kiên trì.

Nghe vậy, Hà An Ân trong lòng bất an càng mạnh liệt, trực giác nói cho cô không cần quá mức tiếp cận người đàn ông này, bởi vì cố chấp trong mắt của hần làm cô nảy sinh sợ hãi, cô rất ít đối với người khác có cảm giác như vậy, mà Dương Thiếu Đình lại khiến cô cảm thấy kinh hoàng hoảng loạn, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Đỗ Khang, lúc này đây cô vừa quay đầu lại, liền thấy Đỗ Khang bước nhanh về hướng cô.

Đỗ Khang vừa tựa vào gần cô, đã đem cô ôm vào trong lòng, giống như mắng chửi giống như làm nũng nói: "Em thế nào không ở tại chỗ chờ anh? Làm anh tìm em này giờ."

"Em không thấy anh, cho nên liền đi tìm anh a." Cô vui mặt trước ngực anh một hồi, cảm giác vừa mới bị Dương Thiếu Đình kích động bất an chậm rãi tiêu đi.

Chương 7-2

"Anh biết em thích ăn kem, cho nên đi lấy hai hộp đây." Anh thoáng buông ra cô, đưa cho cô xem hai hộp kem trong giỏ anh.

Đúng là vị cô thích.

"Cám ơn." Tay bị tay anh nắm chặt cảm giác có hơi đau, tuy rằng Đỗ Khang sẽ không lời ngon tiếng ngọt, lại càng sẽ không làm chuyện tốt đẹp gì đến nỗi dành cô cao hứng, nhưng cô thật thích loại nhàn nhạt thương sủng này, thật uất ức, thật cảm động.

"Cám ơn cái gì? Hai hộp này không phải là tất cả đều cho em ăn, em nhiều nhất chỉ có thể ăn hai miếng, nếu nhiều liền không có rồi." Đỗ Khang vươn ngón tay lắc lắc, dùng giọng điệu hết sức thương xót nói.

"Tại sao?" Rõ ràng có hai hộp lớn, lại chỉ cho cô ăn hai miếng, Hà An Ân bắt đầu hoài nghi Đỗ Khang có phải hay không bởi vì cùng cô thân thiết nhiều quá, cho nên cũng trở nên keo kiệt.

"Không sợ đau bụng nữa, có phải hay không?" Anh nhẹ giọng tựa vào bên tai cô thấp giọng hỏi, muốn ám chỉ lúc cô bị hành kinh lần trước, cô đau đến giống con tôm khô cuộn mình ở trên ghế sofa, muốn anh xoa nhẹ nửa ngày bụng mới tốt hơn một chút, còn đau đến cô đứng thẳng lên cũng không được.

Vì thế anh đặc biệt mang cô đến trung y, thật tốt điều dưỡng thân mình, lão trung y cho bọn họ không ít lời khuyên, trong đó anh chấp hành nhất chính là không cho cô ăn nhiều đồ ăn sống nguội, cô thích nhất ăn kem một ví dụ tàn khốc, vì chỉ cần cô vụng trộm ăn nhiều một ngụm, người đàn ông đáng giận này sẽ không nói hai lời tịch thu kem trên tay cô, sau đó không kiêng nể gì ở trước mặt cô từng ngụm từng ngụm ăn hết kem của cô, cho dù cô khóc cầu

xin cũng không hữu dụng.

"Anh thật chán ghét." Cô xi anh một cái, bấu môi dựa vào trước ngực anh, bỗng dưng nhớ tới còn có kẻ thứ ba, cô vội vã ngẩng đầu lên, cũng không thấy bóng dáng Dương Thiếu Đình.

"Em tìm ai vậy?" Thấy cô nhìn xung quanh, Đỗ Khang hỏi.

Sừng sốt một chút, Hà An Ân cảm thấy Dương Thiếu Đình muốn theo đuổi cô là chuyện của anh, cô đã có Đỗ Khang, hơn nữa cô cũng không phải phụ nữ hay lật lọng, cho nên căn cứ nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, cô không nói cho Đỗ Khang chuyện Dương Thiếu Đình, chẳng qua cô không nghĩ nhiều, bởi vì cô không muốn gây thêm rắc rối, ngược lại đẩy lên sóng to gió lớn.

Cùng thời gian tan tằm, cùng nhau đến siêu thị mua thức ăn giá đặc biệt, bất quá lúc này đây lại có một vị khách không mời mà đến.

Dương Thiếu Đình đứng song song với Đỗ Khang, Hà An Ân, ánh mắt trước tiên chạy một vòng trên người Đỗ Khang đang ra sức bảo vệ Hà An Ân, rồi sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên bất an.

"An Ân, em là kẻ nói dối." Những lời này của Dương Thiếu Đình vừa bật khỏi miệng, thật giống như trách nhẹ người phụ nữ thương yêu nhất mềm nhẹ lại yêu sùng.

Cánh tay bên hông bỗng buộc chặt, Hà An Ân bất an ngẩng đầu, nhìn về phía Đỗ Khang bên cạnh, lại phát hiện trên mặt anh một chút dấu hiệu tức giận cũng không có, chỉ có một mảnh lạnh lùng, đó là khuôn mặt nhìn người xa lạ không quen biết, hoặc giả thái độ không gần gũi.

Chỉ là từ khi cô kết giao với anh, Hà An Ân rất hiểu anh cùng với lực trên cánh tay bên hông, cô biết cô thâm rồi, Đỗ Khang đang tức giận.

Người đàn ông trước mặt thấy Hà An Ân hoàn toàn không nhìn mình ôm cô, thậm chí coi nhẹ sự tồn tại của anh, anh phải dạy người phụ nữ anh yêu cách nói chuyện với anh mới được, Đỗ Khang thân là một người đàn ông thể xác và tinh thần bình thường, với lại là một người đàn ông hay ghen tuông cùng với ham muốn chiếm hữu, trừ phi anh điên rồi mới không tức giận, anh tin tưởng Hà An Ân không phải người phụ nữ bắt cả hai tay, bởi vì cô tình nguyện dùng thời gian kiếm tiền, cũng không nguyện ý hao phí vì đàn ông, nếu không phải là anh hao hết tâm tư, cũng không có khả năng trở thành người đàn ông của cô, đứng cạnh cô? Đối với tên đàn ông xấu xa mơ ước người phụ nữ của anh.

Cho nên anh cố ý đem Hà An Ân ôm chặt hơn, vừa lòng nhìn biểu cảm ôn nhu trên mặt Dương Thiếu Đình cứng đờ, bất quá Dương Thiếu Đình cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, rất nhanh liền khôi phục thần sắc, trên mặt vẫn treo vẻ ôn nhu khiến anh cảm thấy ghê tởm.

"Dương Thiếu Đình, xin anh không cần như vậy." Một đoạn cảm giác hoảng sợ lúc gặp gỡ Dương Thiếu Đình lần trước một lần nữa nổi lên, Hà An Ân theo bản năng hướng bên cạnh Đỗ Khang đi lại.

Đỗ Khang thật vừa lòng hành động vô ý thức của cô, nhưng trong mắt Dương Thiếu Đình nhìn giống như phun ra lửa.

"An Ân, anh nói rồi, đối với em anh sẽ không bỏ cuộc." Dương Thiếu Đình đã không rõ đối với Hà An Ân đến cùng là thích thật sự, hay chỉ là tự ái mà muốn quấy phá, chỉ biết là anh muốn đoạt lấy Hà An Ân cho bằng được.

"Tôi không thích anh, Dương Thiếu Đình, tôi thích chính là anh ấy." Tay cô ôm lấy Đỗ Khang, thấp giọng nói: "Xin anh đừng tìm tôi nữa, chúng tôi, chúng tôi sắp kết hôn rồi."

Cô tính lại chiều cũ, định dùng lý do này muốn xua tan đi ý niệm Dương Thiếu Đình.

Nghe được lời cô nói, tận đáy lòng Đỗ Khang hơi sững sờ, hai cảm xúc khác biệt bất ngờ dâng lên trong lòng anh, một là phẫn nộ, Hà An Ân cho tới bây giờ chưa bao giờ nói dối như vậy, cô một chút nói dối cũng không biết, hơn nữa chỉ có khi hướng cô chú bán đồ ăn muốn vài cọng hành lá hoặc ưu đãi khác mới nói dối, nhưng hiện tại cô bị Dương Thiếu Đình làm cho như vậy liền nói dối, có thể thấy được Hà An Ân đối với Dương Thiếu Đình có bao nhiêu chán ghét.

Một loại tán thành khác, kỳ thực cho đến bây giờ Đỗ Khang chưa có suy nghĩ đến chuyện kết hôn, anh muốn hưởng thụ thời gian cùng Hà An Ân ở cùng nhau, cũng thật hi vọng Hà An Ân có thể dời qua cùng anh ở chung một chỗ, về sau anh có thể mỗi ngày khi dễ cô, còn có xem cô giống như cô vợ nhỏ bé vì anh lo trong lo ngoài, nhưng nghe đến Hà An Ân nói, anh lại nảy sinh một cảm giác, "Đúng vậy, bọn tôi đã sắp kết hôn rồi".

Còn chưa có kết hôn, muốn đem Hà An Ân từ trong tay gia đình cô đoạt lấy là chuyện không thể, chỉ có lấy cô vào cửa, khiến cô chân chính trở thành người phụ nữ anh, bà xã của anh, như vậy mới không có ai dám từ tay anh đoạt lấy cô của anh.

Anh giỏi về tính toán cũng giỏi giải quyết chuyện, cho nên sau một chút tính toán anh mở miệng, "Đúng, chúng tôi rất nhanh sẽ kết hôn, khi đó chúng tôi sẽ tự tay đem thiệp cưới gửi cho anh, cũng mời anh tới sớm một chút uống vài ly rượu mừng của chúng tôi."

Hà An Ân cho rằng anh đang giúp mình nói dối, lại không biết Đỗ Khang không có đang nói dối, mà là chân chân chính chính quyết định, anh muốn kết hôn với cô, làm cô danh chính ngôn thuận trở thành Đỗ phu nhân.

Trái một câu chúng ta, phải một câu chúng ta, lời nói chói tai như thế làm Dương Thiếu Đình rất cuộc không thể duy trì vẻ mặt ôn nhu, nhưng hắn có thể gặp chiêu phá chiêu, mẹ anh cùng mẹ Hà An Ân là bạn tốt, anh chỉ phí tâm tư một chút, là có thể từ trong miệng mẹ moi ra chuyện có liên quan tới Hà gia, bao gồm cả hôn sự Hà An Ân.

"An Ân, em không cần nói dối, anh biết em chưa muốn cùng anh ta kết hôn." Hấn biết làm thế nào để sử dụng từ, không cần kiên quyết dùng chữ "Chúng tôi" này .

"Không, chúng tôi sẽ kết hôn." Đỗ Khang phản bác, "Chúng tôi đã quyết định kết hôn, chẳng qua chưa để cho cha mẹ hai bên biết mà thôi, cảm ơn nhắc nhở của anh, nếu không phải vì anh, tôi cũng không biết mình muốn cưới An Ân, làm cô trở thành vợ của tôi, mỗi ngày vì tôi nấu cơm nấu đồ ăn, lại giúp tôi sinh đứa nhỏ." Câu cuối cùng, anh nói vô cùng có ý ở ngoài lời.

Dương Thiếu Đình cũng là người thông minh, đương nhiên biết Đỗ Khang cùng hấn khoe bọn họ vô cùng thân thiết.

"Không cần nói nữa, Đỗ Khang." Hà An Ân mặt đỏ bừng, giận anh đem chuyện này nói cho người ngoài nghe.

"Thẹn thùng rồi hả ? Ân?" Đỗ Khang tuyệt không thu lại, còn ở trước mặt Dương Thiếu Đình hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hà An Ân, nặng nề mà ma sát hai lần.

"Đỗ Khang!" Cô vừa thẹn vừa cáu.

Phản ứng của anh lại lớn mật hơn, anh nhìn thấy mặt Dương Thiếu Đình đã đen đến nỗi không thể đen nữa , chỉ cần lại kích thích thêm một chút, là có thể đem người đàn ông này hoàn toàn bức đi, để anh cùng Hà An Ân tiếp tục cuộc sống ấm áp ngọt ngào.

Dám cùng anh đấu? Người đàn ông kia vẫn là trở về luyện thêm đi!

"An Ân, em thật sự muốn cùng một người đàn ông coi em là nữ giúp việc ở cùng nhau? Anh ta vừa mới nói ý chỉ đem em trở thành một nữ giúp việc miễn phí mà thôi, nếu là anh, anh sẽ không để em làm một chút việc nặng gì." Người đàn ông này thật sự giống như một con gián gây phiền nhiễu.

Đỗ Khang cũng bị hấn chọc giận, anh buông Hà An Ân ra, tiến lên nắm cổ áo Dương Thiếu Đình, anh đã từng học võ, cơ bắp trên người chính là chứng minh tốt nhất, mà Dương Thiếu Đình lại là tiêu chuẩn hoa mỹ nam, trừ bỏ khuôn mặt kia, trên người hấn một chút cơ bắp cũng không có cho nên hấn bị Đỗ Khang nắm hông lên, đối với Đỗ Khang mà nói dễ dàng giống như xách gà con vậy.

Không khí quá mức nóng nảy, hơn nữa đã có không ít người vây xem, Hà An Ân không muốn đem chuyện này xé ra to, vội vàng tiến lên kéo Đỗ Khang, "Đỗ Khang, anh trước buông anh ta ra."

Cô vì Dương Thiếu Đình cầu xin tha thứ khiến con tức tận đáy lòng Đỗ Khang lớn hơn nữa, cô là người phụ nữ của anh, đúng lý nên giúp anh chứ không phải người đàn ông yếu đuối không sức lực này, nhưng là anh biết, Hà An Ân chỉ là không muốn đem chuyện xé ra to thôi.

Cho nên anh chỉ đến gần Dương Thiếu Đình, lạnh giọng uy hiếp, “ Anh cách xa An Ân một chút, tốt nhất về sau đều không cần xuất hiện trước mặt cô ấy, bằng không tôi thấy anh một lần liền đánh anh một lần."

"Tốt lắm tốt lắm, nói đều nói xong rồi, Đỗ Khang, anh buông anh ta ra, chúng ta về nhà." Nắm thành quyền của cô đổi thành ôm lấy cánh tay anh, Hà An Ân thật sự sợ Đỗ Khang sẽ ra tay đánh Dương Thiếu Đình.

Đỗ Khang sức lực rất lớn, này cô rất rõ, anh thật sự có thể mặt không đổi sắc khiêng một giá sách gỗ thô mà cô đẩy hoài không đi, cho nên yếu đuối như Dương Thiếu Đình nhất định một quyền sẽ chịu không nổi.

Ai biết, Dương Thiếu Đình lại lợi dụng lúc Đỗ Khang chuẩn bị buông hấn ra , lớn tiếng nói một câu: "Tôi tuyệt đối sẽ không buông tay An Ân , cô ấy sẽ thuộc về tôi mà không phải là anh."

Dứt lời, hấn còn nhắc chân hung hăng hướng Đỗ Khang đá tới.

Xương cẳng chân bị công kích, Đỗ Khang theo phản xạ bản năng, một quyền hung hăng đánh vào giữa mặt Dương Thiếu Đình, làm cả người hấn ngã ra, mặt Như Ngọc lập tức sưng đỏ lên, hoa mỹ nam không thấy đâu, chỉ thấy người đàn ông giống như đầu heo.

Từ góc độ của An Ân, bởi vì lúc Dương Thiếu Đình đá Đỗ Khang bị che khuất , cho nên cô chỉ nhìn thấy Đỗ Khang đánh Dương Thiếu Đình, mà không có nhìn thấy Dương Thiếu Đình công kích Đỗ Khang.

Cô kinh hô một tiếng, buông Đỗ Khang ra, ngồi xổm xuống muốn đi đỡ Dương Thiếu Đình, nhưng Đỗ Khang dùng sức giữ chặt Hà An Ân, không cho cô đi đỡ Dương Thiếu Đình đang ngồi phịch ở trên đất bất động, "Đỡ cái gì mà đỡ? Anh ta còn chưa có chết, em khẩn trương cái gì?"

"Đỗ Khang, anh hơi quá đáng rồi đó." Sử dụng bạo lực là không đúng, cho dù bản thân cũng thật chán ghét Dương Thiếu Đình, nhưng cô không cho phép Đỗ Khang vì vậy vô cớ liên đánh người.

Hiện trường nhiều người thấy như vậy, chỉ cần bọn họ nguyện ý làm chứng, Đỗ Khang sẽ dễ dàng bị kiện, "Đỗ Khang, anh mau xin lỗi Dương Thiếu Đình đi."

Cô chỉ nghĩ đến, chỉ cần Đỗ Khang xin lỗi Dương Thiếu Đình, như vậy cơ hội Dương Thiếu Đình đi kiện Đỗ Khang sẽ giảm thấp rồi.

"Anh vì sao phải xin lỗi hấn?" Đỗ Khang khó có thể tin tưởng mắt cô, "Em tình nguyện giúp hấn cũng không giúp anh?"

Đỗ Khang không biết Hà An Ân không nhìn thấy một màn Dương Thiếu Đình đá anh, anh cho rằng Hà An Ân tình nguyện giúp Dương Thiếu Đình cũng

không chịu giúp anh.

Xương cẳng chân truyền đến đau nhức khiến tâm tình của anh càng kém, anh xanh mặt nhìn Hà An Ân, "Anh hỏi em, em thật sự muốn đi đỡ tên hỗn đản này sao?"

"Đúng, anh mau thả em ra." Hà An Ân không nghĩ trong giọng nói của anh đại biểu thất vọng gì, chính là đem lực chú ý đặt ở trên người Dương Thiếu Đình biến thành đầu heo.

"Tốt lắm." Đỗ Khang không nghĩ tới một câu nói ngắn gọn như thế nhưng có thể làm anh đau đến muốn giết người, anh buông Hà An Ân ra, xoay người rời đi.

Chương 7-3

Hà An Ân tiến lên nâng Dương Thiếu Đình dậy, bỏ lỡ một màn Đỗ Khang tập tễnh rời đi, "Dương Thiếu Đình, anh không sao chứ?"

"An Ân, em là quan tâm anh, thật ra em không phải không có cảm giác với anh, đúng không?" Giống như bắt được một tia hi vọng, Dương Thiếu Đình lộ ra tươi cười cùng ngày thường không khác, nhưng đáng tiếc liên lụy đến vết đau trên mặt, hắn đau đến nhắm mắt càng khó xem.

"Không phải, Dương Thiếu Đình, tôi đối với anh một chút cảm giác cũng không có, tôi thích, tôi yêu cũng chỉ có một mình Đỗ Khang mà thôi, mặc kệ anh về sau làm cái gì, đều khó có khả năng thay đổi tâm ý của tôi."

Hà An Ân vô cùng nghiêm túc nói: "Đối với tôi mà nói, anh cũng chỉ là so với người xa lạ tốt hơn một chút, thời điểm bắt đầu tôi cũng cho chúng ta chỉ có thể là bạn, nhưng chuyện hôm nay tôi cảm thấy chúng ta ngay cả bạn bè cũng không cần là tốt nhất, cho nên xin anh về sau không cần lại đến tìm tôi, tôi không nghĩ khiến đi Dương khó sử."

Hắn là con trai của bạn tốt mẹ cô, mà đi Dương đối với cô cũng tốt lắm, cho nên nhìn đi Dương, cô luôn luôn không có nói chuyện dứt khoát, nhưng là đến hôm nay, Hà An Ân cảm thấy nếu không nói chuyện dứt khoát, Dương Thiếu Đình sẽ không quên đi.

"An Ân. . . ." Dương Thiếu Đình sững sờ nhìn cô, không nghĩ tới cô lại nói như vậy.

"Tôi đưa anh đi bệnh viện bôi thuốc, là tôi muốn vì Đỗ Khang làm chút chuyện, chẳng phải bởi vì vết thương của anh, xin anh đừng hiểu lầm."

"An Ân, anh ta đến cùng có cái gì tốt, tốt đến em ngay cả anh cũng đều xem không vào mắt?" Chuyện cho tới bây giờ, Dương Thiếu Đình biết người phụ nữ trước mắt chẳng những sẽ không nhận hắn, với lại hận không thể cùng hắn bảo trì khoảng cách một vạn tám ngàn dặm, nhưng hắn vẫn là không cam lòng, hắn muốn biết đến cùng hắn có chỗ nào kém hơn Đỗ Khang.

"Anh có cái gì tốt thì tôi không biết, tôi chỉ biết không có anh, cuộc sống của tôi không có bị ảnh hưởng gì, nhưng không có Đỗ Khang, tôi thật giống như mất đi thứ quan trọng nhất, đến cả thế giới này biến thành cái dạng gì sẽ đối với tôi mà nói cũng không quan trọng, lúc này anh đã hiểu sự chênh lệch chưa?" Hà An Ân nhìn anh, nhất ngôn nhất ngữ vô cùng nghiêm túc.

Có người nói, phụ nữ bởi vì tình yêu sẽ trở nên đẹp hơn, trở nên dịu dàng hơn, những lời này Dương Thiếu Đình luôn không tin tưởng, nhưng khi nhìn Hà An Ân xinh đẹp trước mặt, hắn lần đầu tán thành những lời này.

Nhưng mà khiến cô trở nên xinh đẹp như vậy, dịu dàng như vậy, lại không phải là Dương Thiếu Đình anh, lúc này đây, anh thật sự biết rõ anh cùng với Hà An Ân thật sự không có khả năng, cho nên anh quyết định cứ như vậy mà buông tay.

"Anh hiểu được, anh về sau sẽ không tới đây đưa với em nữa." Anh nhẹ giọng nói, từ trên mặt đất đứng lên, "Em trở về bên cạnh Đỗ Khang đi, không cần đưa anh đi bệnh viện bôi thuốc nữa." Anh muốn giữ lại một tia danh dự nam tính cuối cùng.

Nghe câu đó, Hà An Ân lại do dự, vừa mới tức giận Đỗ Khang như vậy, bây giờ cô đi tìm anh không phải đi chịu chết sao?

Cho nên cô quyết định nghỉ hai ngày, để cho hai người bình tĩnh lại, sau đó cô sẽ đi tìm Đỗ Khang thì tốt lắm.

Buổi sáng thứ hai, cô mang theo cơm trưa mình tự làm, tính đem "Com" thỉnh tội, cơm trưa này là cô mới làm hồi sáng, cô còn đặc biệt làm thành một hình trái tim, hi vọng Đỗ Khang nhìn đến hình trái tim, ăn xong sẽ dễ dàng tha thứ cho cô.

Chỉ là cô từ chín giờ đợi đến mười một giờ, Đỗ Khang còn chưa có đi làm, cô sốt ruột, nhịn không được gọi điện thoại phòng nhân sự hỏi hôm nay Đỗ Khang có phải hay không xin nghỉ phép, nhưng phòng nhân sự báo cô một tin tức khiến cả người cô đều choáng váng.

"Đỗ quản lý bởi vì xương cẳng chân bị nứt, đã nằm viện hai ngày, bác sĩ nói anh ấy ít nhất phải tĩnh dưỡng hai tuần lễ, An Ân, cô là bạn gái của anh ấy, cô thế nào không biết?"

Xương cẳng chân bị nứt? Xương cẳng chân anh làm sao có thể bị nứt chứ? Hơn nữa cô làm sao có thể thời điểm anh bị thương nằm bệnh viện, hoàn toàn không biết gì? Cảm giác áy náy bao phủ cô, cô gác điện thoại sau đó lập tức thu dọn đồ đạc, cầm túi xách muốn rời đi.

"An Ân, cậu đi đây vậy?" Phương Du thấy cô đi rất gấp, thậm chí không có xin phép, liền bất ngờ cảm thấy ngạc nhiên, nếu cô ấy đi như vậy, toàn bộ 1000 khối tiền thưởng siêng năng sẽ không có, này cũng không phải là chuyện Hà An Ân sẽ làm ra.

"Đỗ Khang nằm viện , mà mình lại không biết." Hà An Ân hốt mắt đỏ lên, hồi hận bản thân ngày đó không đi tìm Đỗ Khang, nếu cô đi tìm, làm sao có thể cho tới hôm nay mới từ trong miệng người khác biết Đỗ Khang bị thương nằm viện?

"Hửm?" Mất Phương Du cũng choáng váng, "Đội đã,mình đưa cậu đi bệnh viện."

Cô biết hiện tại Hà An Ân nhất định rất sốt ruột, cho nên cô đưa An Ân đi là tốt nhất.

"Được được, cảm ơn cậu, Du." Hà An Ân vội vàng nói cảm ơn, trong đầu cô hiện tại chỉ có Đỗ Khang, căn bản là không thể suy nghĩ được toàn bộ tiền thưởng sinh năng của cô cùng Phương Du sẽ không cánh mà bay.

"Đồ ngốc, cảm ơn cái gì?" Phương Du vung bàn tay lên, xách này nọ lên liền đi theo Hà An Ân đi ra ngoài, còn không rõ nội tình, hai nữ tài ba, Hình Phương Du cùng Tiểu Hà tàn sát ven vện chỉ mong có toàn bộ sinh năng thưởng hàng tháng, cùng nhau trốn công việc đi.

Bạn đang đọc truyện *Bã Xã Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Phương Du có sứ mệnh đem Hà An Ân an toàn đưa đến trước phòng bệnh Đỗ Khang, sau đó vỗ vỗ đỉnh đầu Hà An Ân , ném một câu” Mình đi mua cháo cho bệnh nhân ăn" Sau đó liền tiêu sái đi.

Hà An Ân tìm đập thật nhanh.Đỗ Khang ở sau cánh cửa này chỉ cần cô mở cửa ra là có thể nhìn thấy anh, nhưng là cùng một thời gian nội tâm áy náy lại làm cô do dự.

Cô sợ Đỗ Khang còn giận cô, cho nên mới không nói cho cô biết chuyện anh bị thương nằm viện.

Cô chán nản đem cái trán để ở trên ván cửa, tay nhỏ bé để lên trên tay cầm cửa, chỉ cần cô vận xuống,cửa sẽ mở ra , nhưng tay cô lại dùng sức không được, phát không ra lực,cửa luôn luôn đóng.

"Tiểu thư, cô làm sao vậy?" Đột nhiên một giọng nữ thanh thúy ở bên cạnh cô vang lên.

Hà An Ân liền hoảng hốt, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy một cô y tá đẩy xe nhìn cô, "Không sao, thật ngại, tôi không sao, chỉ là tới thăm người mà thôi."

"Là phòng bệnh Đỗ tiên sinh sao? Vừa khéo, tôi đang muốn đi vào giúp hẩn đổi bình nước biển ,cô theo tôi cùng nhau vào đi thôi." Cô Y tá thật vui vẻ nói dứt lời liền mở cửa đi vào.

Cô cả kinh ngẩng đầu lên không hề chuẩn bị tâm lý chạm vào đôi mắt của Đỗ Khang.

Đỗ Khang ngồi ở trên giường vừa thấy đến người phụ nữ phía sau cô y tá, trong khoảng khắc đó cũng ngây ngẩn cả người,"An Ân?"

Hắn bây giờ người phụ nữ này phải ở công ty chứ, thế nào đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, đây đại biểu cái gì, Đỗ Khang làm sao có thể không biết? Cho nên anh ngốc, bởi vì người phụ nữ này vì anh,người phụ nữ yêu tiền như mạng, cư nhiên không cần tiền thưởng ngược lại chạy tới bệnh viện thăm anh.

"Đỗ tiên sinh,bạn gái anh thật đáng yêu a, vẫn đứng ở ngoài cửa không dám tiến vào, làm sao vậy? Hai người cãi nhau hả?"Cô Y tá đổi bình nước biển miệng buồn cười hỏi.

Hà An Ân nghe cô y tá nhắc tới, lỗ tai nhỏ vội vàng lắng nghe, thán thính Đỗ Khang trả lời.

"Đúng." Đỗ Khang quả nhiên còn đang tức giận.

Hà An Ân đứng rất xa cạnh cửa không dám tới gần, nghe đến câu trả lời của anh, cô rụt rụt bả vai nhỏ, một bộ dáng bị vứt bỏ đáng thương, người thấy cực kỳ đau lòng.

Lời nói trắng ra như vậy cũng dọa đến cô y tá, cô cười khẽ vài tiếng, " Yêu nhau cãi nhau là chuyện rất bình thường, An Ân tiểu thư không cần lo lắng, mà anh Đỗ. . . . . Người đàn ông không thể quá mức lòng dạ hẹp hòi nha, bằng không bạn gái anh thật sự sẽ bị người khác cướp đi đấy."

Thật sự là không mờ bình thì ai mà biết trong bình có gì, cô y tá đến cùng là muốn giúp cô hay là muốn hại cô? Hà An Ân hai mắt bất ngờ rung rung nước mắt, sợ hãi nhìn mặt Đỗ Khang bởi vì lời nói của cô y tá mà đen thui.

"Bất quá không sao, vợ chồng son ằm ỉ đầu giường cuối giường làm hoà tình cảm sẽ rất tốt, đây là tôi cùng ông xã tôi cãi nhau nhiều năm sau mới rút ra kết luận, hai người xem, tôi hiện tại đã cùng anh ấy kết hôn, tuy rằng thỉnh thoảng có cãi nhau, nhưng là tình cảm lại rất tốt, còn rất hạnh phúc đó."

"Thật vậy chẳng?" Hà An Ân nhin không được tò mò hỏi.

"Đương nhiên rồi." Cô Y tá thu dọn một chút này nọ, "Cho nên nha, hai người nhanh chóng làm hoà đi, Đổ tiên sinh cũng không cần tức giận, anh xem bạn gái anh lo lắng cho anh đến sắp khóc rồi kìa."

Đỗ Khang liếc mắt nhìn Hà An Ân một cái, cặp mắt to kia quả nhiên bị hơi nước che kín, đáng thương tội nghiệp nhìn anh, một bộ dáng còn muốn chạy đi nhưng lại sợ anh tức giận, tâm không khỏi mềm nhũn, tức giận cái gì, không cam lòng bất bình cái gì, toàn bộ đều bởi vì ánh mắt giống giọt sương gặp gỡ ánh mặt trời của cô, toàn bộ bốc hơi bay đi.

Cô Y tá cảm giác được cảm xúc anh thay đổi, nở nụ cười vài tiếng, sau đó đẩy xe, "Hai người thật tốt mà nói chuyện đi."

Lúc đi qua Hà An Ân, cô để sát vào lỗ tai Hà An Ân nhỏ giọng nói: "Người đàn ông hò hét thì tốt rồi, nếu không thì đầu giường ằm ỉ cuối giường làm hoà,chiều này dùng tốt lắm, ông xã tôi cũng bị tôi dỗ dành như vậy, bất quá cẩn thận một chút, đừng cho anh ta động đến chân, đùi anh ta cần hảo hảo nghỉ ngơi."

Nói xong cô mặc kệ mặt Hà An Ân đỏ giống như sắp té xiu, nhanh nhẹn rời đi.

Đóng cửa lại, trong phòng bệnh lại khôi phục một mảnh yên lặng.

Đỗ Khang nhìn người phụ nữ kia, nhin không được mở miệng nói: "Đi lại." Cô cách mình khoảng cách quá xa, nhìn sẽ không thích, anh muốn cô nhích lại gần mình, càng gần càng tốt.

Hà An Ân nhìn anh tựa hồ không hề tức giận, tuy rằng còn có chút đố lửa khí, giọng điệu cũng không hảo, nhưng Hà An Ân tuyệt không để ý, vội vàng bước nhanh đi qua, dừng lại bên cạnh giường anh, giống như động vật nhỏ nhu thuận nhìn anh, khiến lòng của anh càng lúc càng mềm, dao động rồi tỉnh rồi ngủ.

Thật là, rõ ràng tính tức giận một tuần, nhưng khi người phụ nữ đứng trước mặt thì tức giận cũng không dùng được, hơn nữa anh phát hiện tức giận với cô thật giống như gây khó dễ cùng bản thân vậy, nội thương chỉ có càng ngày càng nghiêm trọng.

"Thế nào đến đây?"

"Anh nằm viện vì sao không nói cho em? Nếu không phải là phát hiện hôm nay anh không có đi làm, em mới điện tới hỏi tiểu Trần, thì mới biết anh đã nằm viện hai ngày rồi." Anh không đề cập tới thì tốt, nhắc tới cô liền nước mắt lưng tròng, ngay sau đó nước mắt giống như đê vỡ trào ra.

"Em cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên cả 1000 khối tiền thưởng siêng năng đều không cần phải hay không?" Nói không cảm động là giả, ai bảo người phụ nữ này thậm chí ngay cả yêu tiền nhất cũng không cần,làm anh cao hứng cả một tia bất mãn cuối cùng cũng đã biến mất.

"Đúng nha." Chuyện cho tới bây giờ, cô làm sao có tâm trạng để ý 1000 khối kia đây? Cô gật đầu.

"Hà An Ân, em có tiền bộ, lúc trước vì hai trăm khối trước mặt mọi người đòi nợ anh, hôm nay chỉ vì đến bệnh viện thăm anh, liền cả 1000 khối tiền thưởng siêng năng cũng không cần." Anh trêu ghẹo nói, muốn đem cô chọc cười, ít nhất khiến cô không cần luôn luôn dùng một đôi mắt đỏ rừng rực nhìn anh, nhìn anh, làm lòng đều lên men rồi.

Nhưng là nghe anh nói vậy, cô nửa điểm vui vẻ cũng không có, ngược lại rất khổ sở hỏi: "Vì sao anh bị thương, sao nằm viện cũng không nói với em? Em tới chiều có anh không tốt sao? Anh lại không muốn gặp em à?" Chuyện này làm lòng cô cực kỳ khó chịu.

Đỗ Khang than nhẹ một tiếng, anh biết nếu không kể ra, cô nhất định sẽ khóc ra, anh thích nhìn trên mặt cô dính đầy nước mắt,

Nhưng này chỉ là khi hai người kịch liệt hoan ái, cô bởi vì anh nhiệt tình khó nhịn mới rơi lệ, lúc khác, anh một chút cũng không muốn thấy nước mắt cô.

"An Ân, em cảm thấy anh coi em là nữ giúp việc sao?" Câu hỏi của anh khiến cô sùng sốt,"Vì sao hỏi như vậy?"

"Ngày đó lời nói người đàn ông kia, làm anh suy nghĩ rất lâu, em có biết,từ khi vừa mới bắt đầu anh liền dụ dỗ em tới giúp anh quét dọn, nhưng lại thỉnh thoảng đem hộp đồng ra đe dọa em quét dọn, còn muốn em nấu cơm cho anh ăn, cho nên An Ân, nói với anh, em thật sự cảm thấy anh coi em là nữ giúp việc sao?"

Cho tới nay,chỉ có anh chủ động trong tình yêu, anh chưa từng nghe cô nói qua nửa câu không đồng ý làm, trừ bỏ luôn oán giận anh có thói quen lời thôi khiến cô dọn dẹp thật mệt mà thôi.

"Đỗ Khang, anh sẽ cùng nữ giúp việc. . . . . Cái kia sao?" Hà An Ân không trả lời mà hỏi lại, bất quá hai chữ lên giường làm cô thẹn thùng nói không nên lời, chỉ có thể dùng cái kia đại biểu.

"Cái nào?" Người đàn ông luôn luôn thông minh đầu óc đột nhiên thất xoay không kịp.

"Chính là cái kia á!" Hà An Ân sốt ruột nói.

"Cái kia là cái nào?" Đầu óc người đàn ông vẫn là xoay không kịp.

"Đỗ Khang, anh thật chán ghét." Cho rằng anh đang đùa giỡn cô, cô tức giận, đánh một cái vào ngực anh.

Một cái đánh hơi hột* vỗ vào trên ngực kia, chẳng qua bởi vì câu nói này làm cô vừa thẹn vừa cáu, nào người đàn ông đột nhiên hiểu ý "Cái kia" là cái nào rồi.

* làm như gãi ngứa

Anh nắm giữ tay nhỏ bé trên ngực, "An Ân, em đây đang thẹn thùng a." Điều cũng coi là vợ chồng già, cô ngay cả hai chữ lên giường cũng nói không được, a, là anh dạy dỗ không đủ sao?

"Anh không nghe lắm, nhanh chút trả lời câu hỏi của em đi."

"An Ân, anh không phải là người đàn ông sẽ xằng bậy người phụ nữ, em biết mà, đúng không?" Anh uy hiếp nhìn về phía cô, chỉ cần cô dám nói không, anh liền cắn chết cô.

Hà An Ân nghĩ nghĩ sau gật đầu, chính xác, Đỗ Khang luôn luôn nghiêm túc chuyện tình dục, cho tới nay cũng chưa từng có vụ tai tiếng tình dục cùng những người phụ nữ khác, anh chỉ sắc với cô thôi.

"Cho nên anh chỉ muốn em, cũng chỉ bởi vì em, cho nên anh mới có thể với em. . . . . Cái kia." Anh cố ý sử dụng từ cái kia của cô.

Biết anh là cố ý, Hà An Ân bất mãn bĩu môi trừng anh, bắt quá nội tâm lại bởi vì lời anh nói cảm thấy cao hứng không thôi.

Bởi vì cô, cũng chỉ bởi vì cô.

Danh dự nữ tính bị lấp đầy, khiến cô cực kỳ cao hứng, "Một khi đã như vậy, em cũng chưa từng có nghĩ quá như vậy, không có cảm thấy anh thực coi em như nữ giúp việc a."

"Đương nhiên, anh chỉ coi em như người vợ mà thôi." Anh Dương Dương đắc ý kiêm đắc chí nói: "Em đã quên chính em đã nói bà xã anh cần có gì rồi hửm?" Anh kéo cô hướng tới bản thân, dùng chóp mũi cọ chóp mũi cô hỏi.

Cần có gì? Hà An Ân cẩn thận nhớ lại, đến cùng mình nói gì về bà xã tương lai của anh.

Thấy cô nghĩ không ra, anh xấu xa sát vào bên tai cô, "Em nói, bà xã anh nhất định phải bền nhẫn nại, điểm này em đều có thể làm được, bà xã à."

Hơi thở nam tính thổi vào lỗ tai nhỏ nhắn cảm, làm Hà An Ân nóng lên muốn thờ đốc ra tiếng, nhưng nhớ lại lời cô y tá làm cô lập tức phục hồi tinh thần lại tay đẩy mặt anh ra, "Anh không cần xằng bậy, chân của anh đang bị thương đó." Ngấm lại có chút không đúng, "Còn nữa em không phải bà xã anh, anh không cần gọi lung tung."

"Không bà xã anh? Ngày đó là ai trước mặt mọi người la hét chúng ta muốn kết hôn hả? Em nói một chút coi, là ai hở?" Đỗ Khang nheo lại mắt, mới không cần bị đẩy ra.

"Ngày đó, ngày đó em chỉ là bị bắt đắc dĩ thôi, hơn nữa, hơn nữa em chỉ nghĩ là anh giúp em thôi." Mơ hồ đoán được ý tứ những lời này của anh, Hà An Ân có chút mừng thầm, có chút khấn tương lai có chút kích động.

Bọn họ mới kết giao không đến một năm, anh liền quyết định muốn kết hôn, có phải hơi quá nhanh không? Nếu anh đột nhiên phát hiện kỳ thực cô không phải là người anh thích nhất, yêu nhất làm sao bây giờ? Nào nhanh chóng vận chuyển liên tiếp kết quả không tốt, khiến cô càng nghĩ càng hoảng, chỉ biết là không thể làm anh nói ra lời cầu hôn.

"Chân của anh làm sao có thể bị thương?" Cô hoảng loạn nói sang chuyện khác, dời đi tầm mắt, chính là không nghĩ tới tầm mắt cô dừng ở trên cẳng chân thạch của anh, liền đau lòng vô cùng, "Đang êm đẹp tại sao có thể như vậy? Bác sĩ có nói khi nào thì mới có thể tháo thạch cao xuống không?"

Kỷ xảo cô nói sang chuyện khác thật sự rất kém, toàn bộ năng lực người phụ nữ này chỉ luyện tập thể nào kiếm tiền, thể nào dành tiền, tiết kiệm tiền, hơn nữa cô cũng hẳn là biết tính toán của anh, cho nên mới cứng nhắc nói sang chuyện khác.

Bất quá Đỗ Khang chính là Đỗ Khang, cho dù anh tức giận, nhưng mặt ngoài vẫn là không thay đổi sắc mặt, rất có tính nhẫn nại thay cô giải thích nghi hoặc, "Chân là bị Dương Thiếu Đình đá nứt."

"Anh ta đá anh? Anh ta đá anh khi nào?" Hà An Ân khó có thể tin, cho rằng sau khi cô rời đi Dương Thiếu Đình cố ý tìm tới Đỗ Khang, đá nứt xương cẳng chân Đỗ Khang.

"Em không thấy sao?" Nghe được trọng điểm, Đỗ Khang nheo lại mắt, "Trước khi anh đánh hắn, là hắn dùng chân đá đùi anh, anh mới đánh trả lại a."

"Em, em lúc đó không thấy được, nếu em nhìn thấy mà nói, em tuyệt đối sẽ không đi cứu anh ta, anh ta thật sự, thật sự hơi quá đáng."

Hà An Ân hối hận cực kỳ, lúc đó nếu cô biết là Dương Thiếu Đình động thủ trước, cô chẳng những sẽ không đi cứu anh ta, còn có thể đá anh ta mấy đá, trả thù cho Đỗ Khang.

Đến bây giờ Đỗ Khang mới biết được, tự mình ăn dấm chua có bao nhiêu ngu ngốc.

"Em gọi điện thoại cho dì Dương, anh ta cứ nhiên đem anh đá đến nứt xương." Cô hoàn toàn quên đi bao che khuyết điểm, trên mặt Dương Thiếu Đình thương tổn cũng không nhẹ, kia có thể tự đến nửa tháng cũng sẽ không dễ dàng biến mất.

"Tốt lắm tốt lắm, không cần gọi." Anh đè lại tay cô tìm đi động, nhắc nhở cô, "Anh cũng đánh hấn rồi không phải sao? Cái này coi như không ai nợ ai là được rồi."

"Nhưng là anh nằm viện rồi!"

"An Ân, ông xã nằm viện, em đau lòng đúng hay không?" Anh thay đổi phương thức dỗ dành cô.

"Anh, anh mới không phải ông xã em" Hà An Ân xoay mặt, phản bác nói.

"Vì sao không phải? Em đều ở trước mặt mọi người nói. . . . ." Anh không ngừng cố gắng, chuẩn bị chuyển lại đề tài lúc đầu.

Nhưng lại một lần nữa, Hà An Ân lại trốn tránh, "A, anh có đói bụng không, Du nói cô ấy giúp anh đi mua cháo, tuy rằng em có thể giúp anh làm, nhưng là hiện tại anh ăn nhẹ là tốt nhất, chỉ là Du sao lại đi lâu như vậy, thế nào còn chưa trở về? Anh chờ một chút, em gọi điện thoại cho cô ấy, xem xem bây giờ cô ấy hiện đang ở đâu." Cô nói xong, thậm chí còn gan dạ trốn tránh đi ra ngoài.

"Hà An Ân, em thật sự không ngoan." Nhìn bóng lưng giống như bay kia, Đỗ Khang gọi lên một chút cười, giống như đã thú nhìn thấy con mèo nhe răng cười.

Hà An Ân cho rằng trốn là có thể ngăn cản được Đỗ Khang, kia thật sự quá ngây thơ rồi, cô trốn tránh chẳng những không có nửa điểm trợ giúp,

Ngược lại sẽ chỉ làm cô bị trừng phạt càng nhiều để cho cô hối hận không thôi.

Đứng phía sau cửa Hà An Ân phút chốc rung mình một cái, sau lưng dâng lên một trận lạnh.

A, rất lạnh rất lạnh.

Dỡ thạch cao xuống, hoàn toàn hồi phục cơ thể tráng kiện, Đỗ Khang đã tịnh dưỡng một tháng, trong lúc đó, Hà An Ân đã bị đào tạo thành một cô vợ trong một thời gian dài, cẩn thận chiều cổ anh, từ quét ổ chó của anh đến nấu thuốc giúp anh bồi bổ cơ thể, còn ở lại.

Duy nhất làm Hà An Ân cảm thấy kỳ quái nhất là trước kia chỉ cần hai người ở chung một chỗ, cơ hồ người đàn ông này sẽ đè cô lên giường làm không ngừng, cứ nhiên trong tháng này anh hoàn toàn không có chạm qua cô, hôn là có hôn, nhưng chỉ là hôn môi như chuồn chuồn lướt nước,

Hơn nữa còn là ở trên trán.

Rất khác thường, thật sự là rất khác thường, khác thường đến nỗi khiến Hà An Ân cảm thấy nguy hiểm, nhưng là cái dạng nguy hiểm gì, cô lại không biết.

Cuối cùng cũng lau xong sàn nhà, nhìn sàn nhà tản mát cùng sáng bóng loáng, trong lòng cô có cảm giác thành tựu mãnh liệt, tự cho là mình rất giỏi vỗ tay hai cái, cô vô cùng cao hứng xoay người đem này nợ đi, muốn đi đem nước bẩn vào phòng tắm đổ bỏ đi.

Nhưng là lần này, cô thiếu chút nữa bị Đỗ Khang đột nhiên xuất hiện ở phía sau hù chết, cô buông vật trên tay, đè lại trái tim đập nhanh, oán trách trừng anh, "Anh làm em hết hồn à, anh có biết hay không như vậy sẽ dọa người ta chết không? Lần sau không cần làm như vậy."

"Dọa đến em sao? Anh thoa thoa." Anh vươn bàn tay to phủ lên trên ngực phải của cô, một bộ dáng giống như muốn dò xét trái tim đập nhanh của cô, nhưng là bị anh ôm lấy Hà An Ân lại chỉ cảm thấy bàn tay to đang xoa nắn bộ ngực của cô

Đã lâu không truyền tới cảm giác tê dại, cô nhịn không được thở dốc ra tiếng, nhưng nhớ tới bản thân vừa mới quét dọn xong, trên người tất cả đều là mồ hôi, đành phải uốn éo người tránh đi khiêu khích của anh, "Đừng. . . . . Trên người em tất cả đều là mồ hôi cùng bụi bặm."

"Anh giúp em tẩy." Ân nhả cả một tháng, làm hòa thượng cả một tháng, chủ yếu là muốn cho xương cốt mình mau tốt một chút, như vậy mới có thể đối với cô muốn làm gì thì làm, nhưng là nhịn một tháng thật sự quá khó khăn. . . . .

Nhìn cô gái mình yêu ở trong nhà mình du đãng, thỉnh thoảng còn dẩu cái miệng nhỏ lên ma sát cái này ma sát cái kia, anh nhìn thiếu chút nữa chỉ còn lại có thủ tính, thẳng muốn đè cô ở dưới thân làm cho cô khóc, hiện tại đùi anh đã triệt để tốt lắm, chạy chậm cũng sẽ không đau, cho nên anh rất cuộc kềm nén không được, khiêng cô hướng trong phòng tắm đi đến.

"Không cần không muốn, em có thể tự mình tẩy." Cô luôn luôn vịn vịn, kiên quyết không cho anh giúp mình tẩy? Cho dù hai người đã thân mật như vậy, nhưng anh giúp cô tắm rửa cô còn không có chuẩn bị tốt, còn không muốn cho anh biết cơ thể mình.

Bóp một tiếng, lòng bàn tay đánh lên cái miệng nhỏ, "Ngao ngoãn, bằng không hiện tại anh sẽ làm em." Chử làm này, dĩ nhiên làm cô đang giãy dụa bồng

dừng lại.

"Anh khi dễ người ta . . . . ." Trên miệng truyền đến hơi đau khiến cô úy khuất lên án.

" Khi dễ em " Anh cũng chỉ khi dễ cô có một cái mà thôi.

Đem Hà An Ân phóng tới trên đất, Đỗ Khang nâng mặt cô lên, thật sâu nhìn chăm chăm này mắt to mà anh yêu thích nhất, đem cô kéo tới gần mặt mình, đầu ngón tay dọc theo khuôn mặt cô, từ bên má di chuyển tới cổ cô mềm nhẹ cọ xát.

Mắt cũng không có di chuyển trên mặt cô, con mắt luôn luôn dừng trên mắt cô cùng cô bốn mắt giao tiếp, Hà An Ân cảm thấy không khí trong phòng tắm cho dù còn chưa có mở nước nóng cũng đã bắt đầu sôi trào hừng hực, khiến hô hấp của cô bắt đầu có chút khó khăn, bắt đầu có chút mơ màng.

Mặt anh dần dần tới gần cô, cô không tự giác hé mở cánh môi, làm như đợi anh một loại thờ hào hển, nhưng lúc cô cho rằng anh sẽ hôn cô, anh đột nhiên chậm rãi thối lui một bước, tay đóng cửa phòng tắm còn khóa trái.

Hà An Ân giờ phút này đã vô pháp suy xét, chỉ có thể ngây ngẩn nhìn anh từng bước một đến gần cô, tim đập phanh nhiên, hiện tại Hà An Ân chỉ cảm thấy tiếng tim cô đập vang vọng phòng tắm yên tĩnh.

Đỗ Khang đến gần cô, hai tay đã nhẹ nhàng lại chậm chạp khẽ vuốt eo cô, bỗng dưng anh hơi hơi dùng sức, ôm cô ép chế trên bồn rửa tay cẩm thạch.

Anh vô cùng chuyên chú nhìn cô, ánh mắt từng tắc chạy trên thân thể của cô, tầm mắt lớn mật cuồng nhiệt phảng phất đã lột sạch quần áo trên người cô, dưới ánh mắt như vậy, cho dù tay anh còn chưa có chạm vào cô, thì Hà An Ân cũng đã thở gấp ra tiếng, quanh quẩn trong phòng tắm to như vậy, có vẻ cực kì ái muội.

Ở phương diện này, Đỗ Khang anh chẳng phải một người đàn ông rất có tính nhẫn nại xây dựng không khí ái muội, anh luôn giống một đoàn lửa mạnh, hừng hực mà dẫn dắt cô, thẳng đến thiêu đốt cũng chưa dừng lại, tiết tấu này chậm khác thường, thông thả khiến cô cực kì mất cảm, lỗ chân lông toàn thân toàn bộ mở ra.

Bàn tay to dọc theo vai cô trượt xuống giữa lưng, đem vạt áo sơ mi cô chậm rãi vén lên, cô không tự giác kẹp chặt hai khuỷu tay, ngăn cản động tác của anh, chỉ là anh lại chậm nhẹ bên eo cô, lòng bàn tay nóng có thể biết cô rất nhanh liền bỏ quên giáp đầu hàng, thân mình mềm mại để anh tiếp tục vén cao quần áo.

Rất nhanh, rất nhanh nó bị vứt bỏ trên mặt đất, nếu đổi lại là bình thường, Hà An Ân nhất định sẽ lên tiếng trách cứ anh, hoặc là dạy anh cách phân quần áo, phải phân loại quần áo bỏ vào giỏ giặt, nhưng giờ phút này cô căn bản là vô pháp phản kháng anh.

Con người đen như mực nhìn áo ngực màu trắng bao quanh vật đầy đà, cô tuy rằng bé bỏng nhưng nơi này lại tuyệt không nhỏ, làm anh vừa lòng cũng yêu thích không thôi, nhìn gương sau lưng cô, đầu ngón tay của anh tìm được móc cài áo ngực, đẩy một cái, áo ngực liền lập tức mở ra.

Áp lực trước ngực đột nhiên buông lỏng, hai tay cô muốn che trước ngực, nhưng lúc này anh lại đang nắm giữ tay cô, không để cô che đi phong cảnh tươi đẹp đó, "Dừng che, An Ân, để anh xem, anh muốn xem." Tiếng nói khàn khàn ở bên tai vang lên, giống như ác ma hấp dẫn, sau đó cô rốt cuộc không thể nhúc nhích rồi.

Cô xấu hổ nhắm mắt lại, trong bóng đêm cảm quan* của cô càng thêm sâu sắc, có thể cảm giác được tầm mắt anh dừng lại trên nụ hoa trước ngực cô, bị anh đùa bỡn, nụ hoa hương qua tư vị vui vẻ bởi vậy một chút một chút nở rộ, thân thể của cô cũng dần dần nhiễm tình dục phần hồng.

* cơ quan cảm giác

Xinh đẹp, thật sự rất đẹp, bộ dáng hai mắt khép lại của cô tựa như tế phẩm thuần khiết nhất, chờ anh đến nhắm nháp, mà anh cũng nhịn không được tiến lên, môi roi xuống, ngậm chặt nụ hoa cực kỳ mê người kia, cảm giác người phụ nữ phía trước như là bị điện giật, thân mình cứng ngắc .

Môi của anh cũng gợi lên một chút cười xấu xa, có ý ở bên tai cô nói nhỏ: "An Ân có vị mặn mặn, là mồ hôi sao?"

Cô lúng túng, vội vàng mở mắt ra, chống lại con người xấu xa của anh, cái miệng nhỏ của cô khi đóng khi mở, hơn nửa ngày cũng không thốt nên lời, bởi vì hôm nay cô quét dọn rất nhiều chỗ, cho nên dù có mấy điều hòa, nhưng người cô vẫn toát ra mồ hôi, cô cảm giác bản thân xấu hổ đến sắp thiêu cháy rồi.

"An Ân, anh trước giúp em tắm rửa được không?" Trên cơ bản anh tuyệt không bài xích mồ hôi của cô, hương vị cô không quá nặng, anh vừa mới ném đến một ngụm kia, khiến anh nhịn không được ôm lấy cô hướng bồn tắm lớn đi tới một lần nữa ngậm chặt làm nó ngao nghễ đứng lên.

Bị anh ôm ở trên người, cô căn bản là không có chỗ trốn, chỉ có thể ôm đầu của anh, bị anh ngậm lấy hút phát ra một tiếng lại một tiếng thờ dốc, chỗ kín cũng bởi vì động tác anh mà dần dần thấm ướt, cô kẹp chặt hai chân, không muốn để anh phát hiện nơi bí mật của cô, một lòng nghĩ chờ thân mình ở trong nước, là có thể nói thành là nước rồi.

Nhưng cô xem nhẹ người đàn ông hạ lưu này rồi, anh nhắm nháp hai tiểu quả lồi trước ngực cô, anh đặt cô vào trong bồn tắm, người kia đứng ở ngoài bồn tắm lớn, bắt đầu cởi quần áo ở hạ thân cô, dễ dàng cởi quần ra, cho nên cô cũng rất phối hợp nâng lên chân, nhưng là đến quần lót cô vừa thẹn.

Bởi vì quần lót của cô đã có dấu vết động tình, chỉ cần cô vừa nhấc chân, anh cởi ra là có thể một rõ hai ràng, cho nên lúc này đây cô không chịu nhấc chân cũng không để anh cởi, "Này. . . . . Em có thể tự mình làm."

Chỉ cần cô cời xong lập tức ném vào giỏ quần áo giặt, anh liền sẽ không phát hiện rồi.

Đỗ Khang không buông tay, mà lại một lần nữa liếm thân thể của cô, bắt quả lúc này đây, không phải là hai khóa Tiểu Lôi quả trước ngực nở rộ, theo cần cổ bắt đầu thẳng xuống dưới, lưỡi khéo léo ở rón ra vào, thẳng đến động tác ngăn cản của cô trở nên vô lực, anh mới lấy một tay vật che đầy cô trên người kéo xuống.

Anh cười lên, bởi vì anh thấy được dấu vết cô đã động tình.

Cô cực kỳ ngượng ngùng, khép mắt không dám nhìn anh, cô cũng không biết, vì sao mỗi một lần anh chạm vào cô, thân thể cô sẽ nhanh có phản ứng như vậy.

Nhìn thấy cô xấu hổ thành như vậy, Đỗ Khang không nói gì nữa, anh cũng sợ nói thêm nữa, bản thân sẽ nhịn không được ở trong bồn tắm muốn cô, đến lúc đó anh muốn bức cô đáp ứng chuyện cũng sẽ bị làm hỏng.

Không sai, nhịn lâu như vậy làm bộ như không có việc gì phát sinh như vậy đơn giản đều là vì muốn bức cô đáp ứng câu hôn của anh. Người đàn ông cầu hôn có người phụ nữ nào không cao hứng lập tức đáp ứng? Nhưng kì lạ anh cầu hôn, người phụ nữ của anh lại trốn tránh, anh tuyệt đối không thể để cô nữa, cho nên hôm nay anh sẽ bắt cô đồng ý.

Nắm vôi hoa sen mở nước ấm, anh bắt đầu cẩn thận giúp bà xã tương lai tắm rửa, nhưng là nhìn cơ thể trước mắt giống như bạch ngọc, Tiểu Lôi quả trước ngực hồng nhuận, bụng tuyết trắng bằng phẳng, chân thon dài thẳng tắp, còn có chỗ kín mát hờn bị ẩn chứa giữa hai chân, lần nữa khiêu khích lý trí của anh.

Vốn bàn tay to chỉ là đơn thuần giúp cô tắm rửa dần dần không đơn thuần, người phụ nữ đứng ở trong bồn tắm lớn đã sắp đứng không vững, anh rất hư rất hư, cố ý làm ra chuyện kích thích đến cô, thân thể của cô đã bị vậy một trạng thái cực mất cảm, chỉ thiếu một chút điểm kích thích, sẽ đạt tới đỉnh điểm cao trào.

Cho nên lúc anh cầm vôi hoa sen đến giữa đùi cô thay cô tẩy trừ chỗ kín, cô rốt cuộc chịu không được, nhanh chóng kêu lên một tiếng cao trào, mềm yếu ngã vào trong ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Bã Xã Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Khi Đỗ Khang ôm Hà An Ân rời khỏi phòng tắm, cả người cô đã mềm nhũn như sợi bún. Quần áo của anh đã cời bỏ toàn bộ ở phòng tắm vì bị ướt nên khi ôm cô ra ngoài, anh hoàn toàn trần như nhộng.

Nằm trên tấm ga giường khô ráo, Hà An Ân mỗi một mở mắt, nhìn lên người đàn ông phía trên người mình. Anh ở phía trên cô, thân hình cao lớn vạm vỡ đầy nam tính khiến người khác thêm muốn. Vì thế khi anh kê sát người cô, cô không nhịn được mà vươn hai tay ra ôm lấy người đàn ông mà cô thích nhất, thích đến mức yêu sâu sắc.

Cô yêu anh từ lúc nào cũng không biết, chỉ biết ngày nào không có anh ngày đó thật buồn chán, thời gian trôi qua thật chậm. Khi anh bị thương, cô lo lắng hơn bất cứ ai, đau lòng hơn bất cứ ai, ước gì mình có thể chịu đau thay anh.

Trong phòng tắm, anh đã lau hết nước trên người cô, nhưng lại xấu xa cố tình không đưa khăn cho cô, không chịu để cô tự lau khô nơi giữa hai chân mình.

Thân thể của cô thật sự rất nhạy cảm, dù cho anh lau bao nhiêu lần, không những không hết chất dịch trắng trong kia mà còn dính ướt lòng bàn tay anh. Anh lại xấu xa giờ bàn tay ấy đến trước mặt cô, hỏi cô là cái gì, khiến cô xấu hổ cắn vào vai anh một cái, lưu lại vết răng xinh xắn trên đó.

Cơ thể cao lớn đầy nam tính cọ sát người cô, tạo ra một luồng khoái cảm làm nổi khát khao vừa mới bình ổn lại hừng hực cháy lên. Hà An Ân không biết những người khác có giống mình hay không, nhưng cô cảm thấy xấu hổ vì sự mất cảm và ham muốn của mình, như thể chỉ cần anh ở cạnh bên, thân thể của cô sẽ lập tức đáp lại, như chờ đợi anh.

Nhìn cô gái dưới thân mình liên tục thay đổi nét mặt, Đỗ Khang cảm thấy sắp không kiềm chế được nữa. Người con gái của anh cũng đang chờ đợi, muốn anh đi vào cơ thể cô, đưa hai người đến khoái cảm cực hạn. Anh nhẹ nhàng tách chân cô ra, vòng lên ngang hông mình, vật nam tính cứng rắn đã vô cùng muốn tiến vào nơi ẩm ướt của cô, từ từ cọ xát.

Hà An Ân rất, rất muốn anh, lại bị động tác chậm rãi của anh tra tấn, hai mắt cô đỏ lên như muốn khóc. Cô thể này trông có vẻ cực kỳ yếu đuối, khiến người ta càng muốn ra sức giày vò cô, làm cô phải rút nước mắt cầu xin anh dừng hành hạ cô nữa.

Nghĩ tới hình ảnh đó, anh cũng không chịu được mà tiến vào thật sâu.

“A!” Không hề chuẩn bị tâm lý, vật cứng kia đột ngột xuyên qua cơ thể cô trong nháy mắt cùng với cảm giác đau buốt xen lẫn sung sướng, cô cong người giống như một cây cung bị kéo căng.

Đỗ Khang cũng không chịu nổi, bởi vì sự kích thích này khiến cô kẹp chặt anh hơn. “An Ân, ngoan, thả lỏng một chút.”

Bất đắc dĩ, anh buộc phải trấn an cô, vờ tay vờ vẽ hột hoa nhỏ giữa hai chân cô, nhào nặn tùy ý.

Cảm giác tê dại đến nhanh khiến Hà An Ân sớm đầu hàng, run rẩy thờ dốc dưới thân anh, ngay cả chống cự cũng không làm được.

“Nhanh như vậy đã tới rồi sao? Đúng là cô nàng hư hỏng, chỉ biết khoái cảm của chính mình, cũng không đợi ông xã nữa.” Thấy đã đến lúc, Đỗ Khang đặt tay lên hông cô rồi bắt đầu vào ra nhịp nhàng.

“An Ân, gả cho anh nhé.” Anh khàn khàn giọng cầu hôn, dùng phương thức cầu hôn gần gũi nhất khiến cô không có cách nào trốn tránh.

Nghe vậy, đầu óc hỗn độn của Hà An Ân chợt bừng tỉnh, cô sửng sờ nhìn anh, không phản ứng.

“An Ân, gả cho anh.” Anh lặp lại lần nữa, giọng nói trầm mòng khiến cô dao động.

Hà An Ân run lên, đầu óc thiếu chút nữa là đình công khó khăn lắm mới tỉnh táo lại được, lúc này cô không cho nó có cơ hội đình công, vì Đỗ Khang đang cầu hôn cô.

Sự lo lắng khiến cô luôn trốn tránh lời cầu hôn của anh, lúc này cũng không phải ngoại lệ. Nhưng lúc này cô lại không thể trốn tránh vì nơi tận sâu trong cô đã bị anh chiếm cứ, trừ khi cô có phép phân thân, nếu không căn bản là không có cơ hội trốn. Nghĩ cho kỹ, cô liền hiểu ra đây là chuyện gì. Người đàn ông này dám dùng nước cờ thủ đoạn ấy, thật là quá quái.

“An Ân, gả cho anh.” Lần thứ hai anh yêu cầu, lúc này không phải là tặc tử lừa dối nữa mà gặt gao giữ lấy hông cô, làm cho cô không có cách nào nhúc nhích được sau đó liền tiếp vào ra mạnh mẽ.

Khoái cảm mãnh liệt không ngừng, ngay cả không gian chạy trốn cũng không có, cô mở miệng liền bị hôn cuồng nhiệt, chỉ có thể phát ra âm thanh rên rỉ thờ dốc, làm sao nói từ chối anh được chứ.

Sự sung sướng quá mức khiến nước mắt cô trào ra, áp lực dồn vào bụng ngày càng nhiều, tầng tầng lớp lớp, gần như vượt qua phòng ngự tới điểm cực hạn khoái cảm.

Nhưng cô lại nghẹn họng trở mắt nhìn người đàn ông trên thân thể cô đột nhiên ngừng hết động tác, nằm im sâu trong cơ thể cô.

“Khang...” Cô cong người sát vào anh với niềm khao khát.

“An Ân, gả cho anh được không?” Anh hít sâu vài cái, nén xúc động, cúi xuống thấp giọng hỏi cô gái dưới thân mình. Ai ngờ vừa cúi đầu xuống, lại thấy gương mặt cô với biểu cảm quyền rũ.

Suýt chút nữa Đỗ Khang đã vứt đi lý trí, hồng mắt kế hoạch ban đầu, còn muốn ăn cô gái dưới thân mình lần nữa.

Hiện giờ Hà An Ân không biết rốt cuộc có phải anh lại tính toán gì nữa không, cô chỉ biết mình rất muốn, mà anh lại không cho cô, cô sẽ phản công, sẽ cưỡng đoạt anh. Nhưng không nghĩ thì hơn, vừa tưởng tượng đã cảm thấy suy nghĩ này thật tuyệt, cho nên khi anh chưa kịp phòng bị cô đã phản công, ngồi trên người anh, xưng quyền nữ vương.

Tư thế này cô cũng nhớ rõ, có một lần chính cô ngồi trên người Đỗ Khang, sau đó vì sợ anh tức giận mà cuộn mình ngồi run trên ghế sofa. Rất lâu sau đó cô mới biết lần đó Đỗ Khang phải vào phòng tắm nước lạnh để kìm nén sự kích thích với cô.

Nhìn người phụ nữ của mình chủ động như vậy, Đỗ Khang càng thêm kích động. Hà An Ân luôn thẹn thùng, không chịu chủ động, dù anh muốn đòi tư thế cũng phải đấu tranh một hồi khiến cô ý loạn tình mê mới được. Bây giờ, động tác này khiến anh sôi hừng hực, ngày đêm mong mỏi đã thành sự thật.

Giờ tâm nguyện đã thành, người con gái của anh đang trở mình thành nữ vương, có điều anh còn chưa quên, đáp án anh muốn còn chưa có được nên anh giữ chặt hông nữ vương, không cho cô lật đổ anh bằng dục vọng. “An Ân, gả cho anh được không? Em nói rồi sẽ có được thứ em muốn, An Ân, nói được đi.”

Khao khát khiến Hà An Ân cực kỳ bối rối, đầu óc không suy nghĩ được gì, chỉ nghe anh nói chỉ cần cô nói một từ “được” liền sẽ cho cô thứ cô cần, cho nên không cần nghĩ gì mà bán thân. “Được, Khang được...a...”

Cô vừa mới đồng ý, người đàn ông dưới thân cô liền vội vã kéo hông cô, thúc tới, áp chế mạnh mẽ, đưa vật nam tính vào sâu nhất có thể.

Từ cung bị thâm nhập vào sâu, kích thích đến chảy nước mắt không ngừng. Rất kịch liệt, thân mình như sắp bị anh xuyên qua, hông lại một lần nữa bị anh áp chế. Ngoài việc theo động tác nhấp nhô của anh, cô căn bản là không có cách nào thoát, thật ra cô cũng không muốn thoát, trốn đi ư, cô cũng không biết mình nên đi đâu mới được đây.

“An Ân”. Gương mặt Đỗ Khang căng thẳng, bị cô thúc chặt sắp không kiểm chế được nữa. “An Ân, sinh cho anh một đứa con.” Anh gầm nhẹ một tiếng, tăng tốc độ rồi cuồng nhiệt bắn vào nơi sâu nhất của cô, nơi tử cung âm áp.

Cơ thể nhạy cảm của cô vốn đã không có cách nào chống đỡ anh, trong giây phút thăng hoa Hà An Ân hét lên rồi mềm oặt ngã mình lên người anh, chìm vào giấc ngủ mê mị. Đôi mắt uể oải hé lên thấy gương mặt thỏa mãn của Đỗ Khang, trong ánh mắt còn có tình yêu vô bờ, những muộn phiền chất chứa trong lòng dường như tan biến hết.

“Em bằng lòng.” Đôi môi anh đào hé mở, nhẹ nhàng nói ra câu này xong thì cô không chịu được nữa mà mê man đi, chỉ để lại mình Đỗ Khang đang hồi phục sức lực.

Anh khẽ hôn lên làn môi đang mỉm cười nhẹ của cô. “Đây là vinh hạnh của anh, bà xã yêu tiền của anh ạ.”

Hà An Cần không ngờ chị gái của mình lại không có chí khí đến vậy. Bị áp bức suốt mấy tháng, chưa kịp hà giận là đã bị người ta dụ làm bạn gái, cả ngày lo hết cái này tới cái kia không nói, còn ngoan ngoãn nghe lời y như cô dâu mới. Đỗ Khang bảo cô đi hướng đông thì cô tuyệt đối không dám đi hướng tây, khiến người làm em trai như cậu hề thấy Đỗ Khang là muốn nện cho anh ta mấy đấm, rồi giữ chặt chị gái mình lại, đừng chạy ra làm mất mặt thế nữa.

Có điều nghĩ tình chị em bao nhiêu năm nay, cậu không nỡ ra tay, cho nên Hà An Cần đành hiến kế để chị gái lên mặt một chút, khiến Đỗ Khang cứ tưởng mình là một người tình không rõ thân phận trong mắt nhà họ Hà, khiến anh ta khó chịu một hồi.

Kết quả rất tốt. Từ Hà An Ân, cậu được biết Đỗ Khang vẫn không hay biết gì nên lòng cũng rất khó chịu thật.

Hà An Cần cứ nghĩ là có thể tra tấn Đỗ Khang thêm nửa năm nữa, trong nửa năm này cũng đủ để cậu có thể nghĩ ra những phương pháp khác khiến Đỗ Khang đau khổ hơn nữa.

Biết làm sao được, Hà An Cần cậu chính là người nhỏ nhen vậy đấy. Lúc trước chị cậu bị ăn hiếp, đương nhiên người làm em như cậu phải trả lại cho Đỗ Khang gấp bội mới được. Nhưng cậu đã quên một chuyện, người hợp tác với cậu là Hà An Ân, kẻ phản bội!

Trong mắt Hà An Cần toàn là ba chữ này, khiến Hà An Ân vô cùng chột dạ. Lúc trước cô vỗ ngực nói phải làm khó làm dễ Đỗ Khang một trận thì mới chịu gả cho anh. Lời còn văng vẳng đó, thế mà cô đã nhận lời cầu hôn của Đỗ Khang rồi.

Hôm nay là ngày Đỗ Khang tới nhà cô cầu hôn, cho nên anh đi đón ba mẹ từ nước ngoài về để cùng tới nhà họ Hà bàn bạc xem hôn lễ của họ phải làm thế nào. Đúng vậy, chính là hôn lễ của họ.

Hà An Cần nhìn thấy mà mắt muốn bốc hỏa. Nhìn cái cô Hà An Ân không có chí khí này xem, làm bạn gái người ta mới được bao lâu chứ? Chưa làm khó Đỗ Khang được bao lâu, quen chưa được một năm đã định theo người ta, từ nay làm vợ người ta rồi. Sao Hà An Cần cậu lại có một bà chị không có chí khí đến thế nhỉ?

Thật ra trừ Hà An Cần, người nhà họ Hà đã sớm muốn gặp Đỗ Khang. Mặc dù không đồng ý với những hành vi không biết chăm sóc cho Hà An Ân của Đỗ Khang lúc đầu nhưng bọn họ cũng thấy được sự thay đổi của Hà An Ân sau khi quen Đỗ Khang. Hơn nữa họ cũng biết dù sao cũng có ngày Hà An Ân phải gả cho người ta, họ không thể cứ giữ con gái ở nhà, không cho xuất giá mãi được. Cho nên khi Đỗ Khang dẫn cha mẹ đến cầu hôn, trừ việc hơi ngạc nhiên lúc đầu ra thì sau đó họ rất vui mừng.

Thật ra Hà An Ân cũng rất vô tội. Tuy cô đã nhận lời cầu hôn của Đỗ Khang, nhưng cũng không ngờ chỉ trong một tuần ngắn ngủi, anh lại dẫn ba mẹ tới nhà trong tình thế không cô không hay biết gì. Cô cứ tưởng ít nhất một hai tháng thì anh mới tới nhà thăm hỏi.

Cha mẹ hai bên nói chuyện rất hợp ý nhau, hơn nữa mẹ của cô, mẹ vợ nhìn con rể càng ngày càng vừa mắt. Hai người họ sắp kết hôn rồi, mấy bà cô bà thím nhiều chuyện kia cũng sẽ không dám nói Ân Ân nhà bà không ai thêm, cứ ở nhà ăn bám nữa.

Sau khi định ngày làm hôn lễ, hai gia đình quyết định sẽ bàn bạc chi tiết sau. Sau đó, hai bên lại bắt đầu tò mò về quá trình yêu đương của hai người. Bởi vì mẹ cô biết trừ quan hệ cấp trên cấp dưới thì Đỗ Khang và Hà An Ân còn học chung trường. Quá trình quen biết cũng lâu dài xa xôi lắm chứ, nhân duyên này cũng trùng hợp và khéo quá ha.

Cuối cùng, mẹ cô – người thích xem phim thần tượng liền liên tưởng tới mười mấy bộ phim về học đường. Nhưng khi bà nghe hai người kể quá trình quen biết thì lập tức chán chường mất hứng.

“Anh ấy mượn con hai trăm tệ, hơn nữa còn nợ mà không trả. Nếu anh ấy không vào công ty con, làm cấp trên của con thì con sẽ không tìm được anh ấy, bắt anh ấy trả cho con hai trăm tệ.”

Đỗ Khang là người nợ tiền cô, mà còn nợ lâu nhất, cho nên Hà An Ân luôn cảm thấy mình thật lợi hại, có thể đòi được hai trăm tệ về.

Về mặt dương dương đắc ý của cô làm người nhà họ Hà phải thấy xấu hổ. Họ không thể nào ngờ được tính cách yêu tiền của Hà An Ân lại là một trong những nguyên nhân khiến cô lấy được chồng.

Cha mẹ Đỗ Khang tuy đã nghe con trai kể rằng con dâu tương lai rất yêu tiền, nhưng họ ngàn lần không ngờ được là yêu tiền đến mức độ này, cho nên trong nhất thời họ im lặng, bắt đầu nghi ngờ sao con mình lại đi yêu một cô gái đặc biệt như vậy.

Tất cả những người có mặt đều cảm thấy cuộc tình này đúng là khiến người ta không biết nói gì, chỉ có Đỗ Khang là “tình nhân trong mắt thành Tây Thi”, cảm thấy vẻ mặt của Hà An Ân rất đáng yêu, không nhịn được mà sáp tới hôn lên má cô một cái.

Hà An Ân đỏ mặt, thẹn quá nên đập anh một cái, đẩy anh ra.

Ngồi đây đều là cha mẹ, người thân mà Đỗ Khang lại làm chuyện khiến người ta xấu hổ như vậy, hại cô ngượng đến nỗi không dám ngẩng đầu lên nhìn ai.

Mặc dù con dâu tương lai có tính cách hơi đặc biệt nhưng nhìn cách hai người ở bên nhau, cha mẹ Đỗ Khang cũng cảm thấy cô con dâu này đúng là người thích hợp với con trai mình nhất. Thậm chí họ còn nghĩ ngờ phải chăng con trai mình đã thích người ta từ hồi cấp 3, nếu không thì sao lại nhớ rõ cô sau bao năm như vậy, còn muốn kết hôn với cô nữa.

Ừm, càng nghĩ thì thấy càng có lý.

Không biết ba mẹ nghĩ gì, nhưng Đỗ Khang mặt dày hơn Hà An Ân nên lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm túc đứng lên cúi chào người nhà cô một cách cung kính. “Ông nội, ba, mẹ, xin mọi người hãy yên tâm, con sẽ đối xử tốt với Ân Ân, sẽ không để cô ấy phải chịu khổ.”

Sự thành khẩn trong lời nói của anh làm người nhà họ Hà đều rất hài lòng. Ngay cả Hà An Cần – người luôn nhìn anh không vừa mắt cũng phải thừa nhận Đỗ Khang nghiêm nghị như thế thì rất đẹp trai, rất khiến người ta yên tâm, chị gái cậu gả cho anh cũng không phải là chuyện gì không hay. Cậu nghĩ vậy, sau đó mới chính thức thừa nhận người anh rể này.

Hà An Ân ngửa mặt nhìn chàng trai trước mặt. Tuy lúc đầu rất ghét anh, nhưng sau này cô lại thích anh không biết từ lúc nào. Cho dù lý do không rõ ràng cho lắm, nhưng cô biết rõ một chuyện, chính là họ sẽ ở bên nhau trọn đời trọn kiếp.

Cô vươn tay nắm lấy tay anh. Khi anh siết chặt tay cô, cô nở một nụ cười thật ngọt ngào với anh.

Cô tin rằng họ sẽ bên nhau trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Bã Xà Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngoại truyện một: Học muội, xin cho anh mượn hai trăm khối!

Đỗ Khang vô cùng sốt ruột, người nhà anh vừa điện báo ông ngoại bị trúng gió, tin tức một sớm một chiều, anh liền muốn nhanh chóng về nhà.

Ông ngoại rất thương yêu anh, từ nhỏ đã dạy anh không ít chuyện, mãi cho đến năm anh mười tuổi, ông ngoại bởi vì điều kiện nước ngoài tốt hơn, liền cùng bà ngoại đến Mỹ bắt đầu cuộc sống về hưu, từ đó về sau, hàng năm đến thời điểm nghỉ dài hạn, Đỗ Khang sẽ đặc biệt bay đến Mỹ thăm ông ngoại cùng bà ngoại.

Nhưng mà anh tuyệt đối không nghĩ tới, thân thể ông ngoại luôn cường tráng đột nhiên ngã xuống, tin tức này đối với anh mà nói giống như sấm sét giữa trời quang.

Anh vội vã rời đi trường học, vội vã muốn về nhà, ai biết lúc anh lấy bóp tiền ra, ví tiền của anh không cánh mà bay, toàn thân cao thấp trừ bỏ có một điện di động, cũng chỉ còn lại có một cái túi không, nhất định là vừa mới lên xe bus đến trường, bị kẻ trộm lấy đi rồi.

Hiện tại toàn thân anh cao thấp không có một xu, di động không điện được, mà anh muốn nhanh chóng về nhà, nhanh chóng đến sân bay, đến Mỹ xem ông ngoại.

Hiện tại điều duy nhất có thể làm là không biết xấu hổ đi mượn tiền người khác, nhưng anh phải làm như thế nào đây? Anh hoàn toàn không thể mở miệng nha.

Bỗng dưng, một nữ sinh mặc đồng phục cùng trường anh vội vàng vàng hướng anh chạy tới, ngay khi cách anh ba bước, đột nhiên dừng lại, giống như giẫm lên con gián trên mặt đất, ba giây sau cô chuyển chân đi, Đỗ Khang không nhìn thấy con gián nào, anh chỉ nhìn thấy một đồng tiền tiền xu, sau đó anh nhìn thấy học muội vui vẻ nhặt khối tiền xu lên, nhìn như vô cùng quý trọng nhét vào túi cô.

Anh nhất thời thấy mắt choáng váng, chỉ là một khối tiền xu mà thôi, nhưng nhìn cô chạy đến mồ hôi đầy đầu, tựa hồ đã đuổi theo cái tiền xu lăn lộn kia một đoạn thời gian rồi.

Giờ phút này, học muội ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, Đỗ Khang mới phát hiện, vốn tiểu học muội bộ dạng còn Mẫn Thanh tú đáng yêu, tuy rằng đầu đây là mồ hôi, nhưng tuyệt không làm cho người ta cảm thấy lười nhẽ, hơn nữa cặp mắt to kia càng làm cho người ta vừa thấy liền rất khó quên.

"Học trưởng, anh không vào học sao? Sắp đến muộn rồi đó." Tiểu học muội hiển nhiên biết anh, chủ động nói với anh.

Mắt thấy sắp đến thời gian lên lớp, bây giờ con đường này rất ít người đi đường xuất hiện, Đỗ Khang cảm thấy hi vọng duy nhất của mình cũng chỉ còn lại có học muội trước mắt này mà thôi, "Học muội, em có thể hay không. . . . . Học muội, xin cho anh mượn hai trăm khối!"

Tiểu học muội kinh ngạc há hốc mồm, hình thành một hình 0.

Anh cực kỳ xấu hổ, nhưng không có biện pháp, "Vị tiền của anh bị người ta đánh cắp, nhưng ông ngoại anh bị trúng gió, anh phải chạy nhanh về nhà sau đó đến sân bay, em biết ý tứ của anh không? Em yên tâm, anh sẽ không nợ em lâu đâu, một khi anh về nước sẽ tìm em, trả tiền lại cho em."

Tiểu học muội suy nghĩ lại, cuối cùng giống như hạ quyết tâm trọng đại gì đó, cô từ trong túi lấy ra một tờ 100 khối tiền giấy, 50 đồng tiền xu còn có năm mươi tiền xu nguyên, bao gồm đồng cô vừa mới nhặt lên kia.

Lúc đó trên mặt cô biểu cảm thật sự oanh liệt khiến Đỗ Khang nhớ lại cũng nhận không được nở nụ cười, đương nhiên kết cục chính là anh bị bà xã đặt dưới thân đôi bàn tay trắng như phấn hầu hạ, bất quá bình thường cuối cùng đều là anh sẽ vô đến bà xã anh là được.

Mang theo cảm kích vô cùng tiếp nhận hai trăm khối này, Đỗ Khang lại vội vàng hỏi: "Học muội, em tên gì? Em nói với anh, sau khi anh trở về sẽ lập tức tìm em trả tiền."

Tiểu học muội cười lên, "Em gọi Hà An Ân a."

"Được, cảm ơn em, học muội." Anh nói lời cảm ơn xong, tay liền ngoắc chiếc xe taxi đang chạy tới, lên xe sau, anh quay đầu nhìn tiểu học muội vội vàng hướng trường học chạy tới, bóng dáng bé bỏng còn có cặp mắt thật to kia luôn hiện trong đầu anh, anh nhẹ nhàng nói một tiếng: "Cảm ơn."

Ngoại truyện hai: Trời sinh mẹ con có tính di truyền?

Hôm nay là một ngày đặc biệt, không phải sinh nhật nhân vật vĩ đại gì, không phải ngày nghỉ đặc biệt gì, mà là ngày tiểu tôn nữ Đỗ gia chọn đồ vật đoán tương lai.

Nhìn con gái cực kì hưng phấn mà ngênh đốn nghi thức đặc biệt này, Đỗ Khang cùng Hà An Ân cũng chỉ ngồi một bên, nhìn một đám trường bối rồi hỏi.

Hà An Ân cho rằng ba mẹ cô sẽ không giống với ông nội, sẽ không tin tưởng chuyện chọn đồ vật đoán tương lai không có căn cứ khoa học này, nhưng cô không biết là, bởi vì lấy chuyện lúc trước cô yêu tiền làm ví dụ, sau lại có em trai cô Hà An Cần làm chứng, vốn đối với chuyện chọn đồ vật đoán tương lai nực cười này, ba Hà cùng mẹ Hà đều trở nên cực kì tin tưởng, vốn cho rằng tiểu ngoại tôn nữ bảo bối, bọn họ cùng ông nội Hà cùng nhau lo trong lo ngoài, vội vàng muốn chết đi được.

Lúc này đây ông nội Hà đặc biệt nhắc nhở cháu gái cùng con dâu, thiên thiên vạn vạn không cần bỏ một đồng tiền giấy vào chỗ đồ vật đoán tương lai. . . . Ông có một dự cảm rất kỳ quái, vì tránh cho chuyện kỳ quái phát sinh, nhất định không thể bỏ tiền giấy vào.

Ba Hà cùng mẹ Hà luôn miệng nói phải, tại tất cả đồ vật chọn đoán tương lai, chỉ cần đặt một số vật đại diện đoán tương lai thôi, có những thứ đối với xã hội có cống hiến vĩ đại là được.

Đã đến giờ, bọn họ người người trở lại vị trí ngồi xuống, sau đó nhìn tiểu cô nương phân điều ngọc trác bị Hà An Ân ôm, bắt đầu thả xuống.

"Ôn Nhu ngoan, đi bắt vật gì con thích đi nha." Dựa theo lời dẫn dò của ông nội Hà, Hà An Ân nói với con gái như vậy, sau đó trở lại bên cạnh chồng ngồi xuống.

"Vợ à, em cảm thấy con gái sẽ bắt cái gì đây?" Tuy rằng không tin nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai này, nhưng Đỗ Khang vẫn rất muốn nhìn xem con gái sẽ thích cái gì.

"Cái gì cũng tốt, bất quá đứa nhỏ này chỉ nhón nháo mà thôi." Tuy rằng bản thân chính là một ví dụ, nhưng Hà An Ân vẫn không tin tưởng chuyện không hề có căn cứ khoa học, tay bỏ vào trong túi quần móc móc, nhưng không có thấy 100 khối tiền giấy của cô, cô sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng tìm túi khác trên người, lại không có tìm được.

"Vợ ơi, em đang tìm cái gì vậy?" Đỗ Khang nhìn cô trái lặt chuyển phải tìm, nhận không được hỏi.

"100 khối của em em vừa mới đem một tờ 100 khối tiền giấy nhét vào trong túi, nhưng bây giờ lại tìm không thấy, kỳ quái, bỗng nhiên biến mất tiêu rồi? Khang, anh giúp em tìm xem."

100 khối rất quan trọng, Hà An Ân tuyệt đối không cho phép bản thân lãng phí.

Đỗ Khang tính khuyên vợ chẳng qua là 100 đồng tiền mà thôi, không cần lo lắng như vậy, nhưng mà khóe mắt anh nhìn đến con gái bọn họ vốn ngờ ngác không chịu động, đột nhiên nhanh chóng bỏ lên, mục tiêu không phải là đồ vật chọn đồ vật đoán tương lai, mà là. . . . . Con gái nắm lên tờ hồng hồng

gi đó, anh vươn ngón tay ra chỉ vợ nhìn xem, "Vợ à, đó không là 100 khối của em sao?"

Hà An Ân nghe vậy vội vàng quay đầu, chỉ thấy con gái bảo bối cô hai tay mập bắt lấy tờ một trăm nguyên tiền giấy, bảo bối dường như cảm không tha, còn cười đến chỉ thấy mấy cái răng sữa, không thấy mắt to.

Một màn này cùng Hà An Ân hồi nhỏ rất giống nhau, tương tự ông nội Hà, ba Hà cùng mẹ Hà suýt nữa té xỉu.

"Là ai? Là ai bỏ tờ một trăm khối đó vào?" Ông nội Hà kêu khóc ra tiếng, nhà ông đã có một Hà An Ân tiểu yêu tiền không đủ sao, chẳng lẽ còn muốn thêm một tiểu yêu tiền khác sao?

Ba Hà cùng mẹ Hà ngậy ra như phồng vô pháp phản ứng, mà Hà An Ân thấy bọn họ phản ứng lớn như vậy, thấp thòm không yên ở trong lòng chồng không dám ngăn đầu, chỉ có Hà An Cần đi đến bên cạnh tiểu cháu ngoại gái ôm lấy cô bé, vươn tay muốn lấy đi tờ tiền của cô bé. . . . .

Ai biết tiểu cô nương vừa mới cười đến thật vui vẻ, tiền giấy bị lấy đi sau đó khóc đến bão táp, ma âm trực tiếp công kích, Hà An Cần vội vàng đem tiền thả lại tay mập, ma âm đáng sợ mới dừng lại, tiểu cô nương lại cười đến chỉ thấy răng sữa không thấy mắt to.

Hà An Cần lú lo, "Tuy rằng chọn đồ vật đoán tương lai có phải hay không thật có thể dự báo thành tựu tương lai, không thể hiểu hết nhưng có giống nhau là nhất định, có thể chứng minh, thì ra tương lai Ôn Nhu cùng chị giống nhau, cũng là tiểu yêu tiền." Ngữ mạt anh còn nặng nề mà gật gật đầu, bày tỏ về anh tuyệt đối sẽ không nói sai.

Hà An Ân cùng Đỗ Khang hai mắt nhìn nhau, đây là truyền thuyết mẹ con có tính di truyền sao?

Không giống với tuyệt vọng của ông nội Hà cùng vợ chồng Hà gia, Đỗ Khang tuyệt không cảm thấy con gái là tiểu yêu tiền thì có vấn đề gì, bởi vì người phụ nữ anh yêu sâu đậm cũng là một tiểu yêu tiền.

Nhưng là trên mặt Hà An Ân biểu cảm gì? Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ cô còn muốn từ trên tay con gái đoạt lại tờ 100 khối tiền giấy kia à? Không cần đi, em vừa mới không thấy mất đi tờ tiền giấy, con gái khóc khủng bố như thế nào sao? Cho nên thân ái, em không cần đến đoạt tiền của con gái, ông xã cho em nhé?

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Bã Xà Keo Kiệt Chống Lại Đòi Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.